

Együtt

irodalmi antológia

az összetartozásról, a közösségről, örömeinkről, bánatainkról,
mindennapjainkról és különleges pillanatainkról

Együtt Antológia

Együtt Antológia

Írások a legszorosabb kapcsolatokról

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-963-08-1735-6

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2011

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó.....	7. oldal
Baczó Zsolt.....	8. oldal
Bálló Attila.....	11. oldal
Bedő Csaba.....	14. oldal
Berze Tünde.....	19. oldal
Borsos Irén.....	32. oldal
Czitó Hajnal.....	45. oldal
Csarnay Krisztina.....	47. oldal
Domschitz Mátyás.....	62. oldal
Elekes Tímea Izabella.....	65. oldal
Fazekas Margit.....	67. oldal
Frank Regina.....	79. oldal
Gulyás Lázár.....	82. oldal
Horváth Zsuzsanna.....	87. oldal
Jószay Magdolna.....	89. oldal
Kacsó Edgár-Nándor.....	94. oldal
Kele Dóra.....	98. oldal
Kerek Anna.....	106. oldal
Kertai Melinda.....	109. oldal
Kiss Antal.....	112. oldal

Koczán Bernadett.....	129. oldal
Komáromi János.....	133. oldal
dr. Kovács József.....	149. oldal
Krajnyák Dávid.....	156. oldal
Nagy László.....	166. oldal
Stonawski József.....	171. oldal
Tomor Gábor.....	177. oldal
Tóthné Telkes Csilla.....	183. oldal
Valkócziné Katalin.....	193. oldal
Vilcsek Adrienne.....	197. oldal
Virág Balázs Face.....	204. oldal
Zentai József.....	209. oldal
Zsatkovics Edit.....	218. oldal

Együtt...

Mennyi minden rejtőzik e szó mögött. Mennyi érzés, mennyi színes emlék, vágy, ábránd és félelem. Mi most ebben a kötetben elsősorban az emberek egymásra utaltságáról akartunk beszélni. Arról, hogy ha tetszik, ha nem akkor is együtt kell élnünk. Együtt, egymás mellett, egymással, egymásért.

Természetesen a szeretet, a szerelem érzései megjelennek a könyv lapjain. De itt van a szülő – gyermek, nagyszülő – unoka kapcsolat is. Továbbá olvashatók olyan egyszerű, hétköznapi mesék, amelyek valahogy mindig felderítik a szívet, pedig csupán mindennapos történeteket mondanak el, amilyenek mindegyikünkkel előfordulnak... vagy talán éppen ezért. Nem maradhatnak ki azok az írások sem, amelyek arról mesélnek, amikor a szerettünkkel már nem lehetünk itt, ebben a földi világban együtt, de talán majd egy másikban...

A legfontosabb cél az volt, hogy a művekben azok az érzések szólaljanak meg, amelyek mindannyiunkban közösek. Azt akartuk megmutatni, hogy mennyire egyformák vagyunk. Azt szeretnénk ha ezek az érzések, amelyek igazán emberré tesznek bennünket, ezek lennének kapcsolataink meghatározói.

Olvassuk hát szeretettel az írásokat. Mert meglehet, hogy egyikük-másikuk nem állná ki a magasabb irodalmi megmérettetés próbáját, de nem is ez a cél. A cél az, hogy őszinte és emberi szavak kerüljenek a papírra. Úgy ítélem meg, hogy ennek az elvárásnak a művek megfelelnek.

...és mi lenne értékesebb, mint ezek az őszinte, egymással összekapcsoló érzések?!

Kellemes és hasznos olvasgatást kívánok!

Tisztelettel: Komáromi János (koma)

Baczó Zsolt

Becsületos nevem Baczó Zsolt, 1986-ban születtem a Szilágysági Zilah városában. 12 évet Zilahon tanultam, majd felköltöztem Kolozsvárra ahol beiratkoztam a gépésmérnöki egyetemre. Jelenleg mérnökként dolgozom, Kolozsváron.

Írni valamikor lícis koromban kezdtem el és ez azóta is tart, kisebb-nagyobb megszakításokkal. Először magamnak írtam és magamnak tartogattam írásaimat, később viszont úgy döntöttem, hogy megosztanám azokat az esetleges érdeklődőkkel.

Mellékelt műveim nyomtatásban sohasem jelentek meg, elektromos formátumban viszont megtalálhatóak saját honlapomon (www.inanis.com) valamint néhány irodalmi portálon.

Tündérország. Ablakomból nézve. Válasz.

Piszkos ablakomból nézem a világot.
Tündérország azt mondod?
Én csak egy piszkos világot látok...

Meghalt a sárkány vagy nem létezett soha,
nincs ki legyőzze: fehér lovon vágtató lovag,
s nem létezik a gonosz mostoha.
Nincs vasorrú boszorkány
és nincs királylány
sem ki csókot cuppant a béka homlokára,
ki bár tudja: nem változik át
azért mégis megpróbálja
mert hátha...
Nem! Tündérország kölyke
nem hiszen már tündérekben!

Embereket hisz, egy gonosz világot,
szürke falakat, hétszeresen lelakatolt
cellát!
De nem én emeltem e falakat. A Világ!
Engem akart bezárni.
De elszámolta! Magát zárta ki...

S mint kakas a szemétdombon úr
király vagyok én is e falakon túl...
A semmi börtönében!
Vagy talán még ott sem?

U. I.
Máshol, mással mindez talán másképp volna?
Talán! Ha nem heverne Tündérország romban...

Megjegyzés: 2006. 08. 10.

Távol

A ketyegő óra zajával párhuzamosan
egy darab magány is zuhan rám,
rög formájában.
Fejen kólint, kicsit meg is szédülök,
de a falra vetített szemed színe
rögtön kijózanít.

Hiába sötét az éjszaka
és hiába nyomta el hiányod
suttogásod dallamát.
Tetszhalott csupán az éjszaka,
tudom, holnap ismét egymásra lelünk.
Mint felkelő nap
és az éneklő kismadár.

Nézem a plafonon a csillagokat
és álomba ringatom magam.

Megjegyzés: E-nek, 2010. 01. 23.

Bálló Attila

Egy eredeti szakmáját tekintve szakács, majd finánc, azután informatikus vagyok, aki Rejtő, Verne, Asimov, Lem, C. Clarke és Kubrick novelláin és regényein, Ágai Ágnes, Szabó Lőrinc, Tankó Sirató Károly, Radnóti Miklós, József Attila, Radnóti Miklós, Ady Endre versein, és rengeteg mesén nőtt fel. Közel nyolc évig játszott Kisfaludy Károly, Moliere és Shakespeare drámákban, Lázár Ervin me-

sékben, és görög mondákban. Ma férj négy fiú apja, és informatikus. Ez vagyok én, három mondatban.

Próbálok minden nap ember maradni, és egy kicsit mindenben jobb lenni, mit addig. Próbálok mindenkinben meglátni azt az embert, aki még bennem is azt látja. Nyitott szemmel és szívvel járni a világban, bár néha könnyebb lenne mindkettőt bezárni, és elveszteni a kulcsot...

Megállóban

Mint két világ közt ki megrekedt,
úgy állnak itt mind az emberek.
Otthon már, vagy még nincsenek,
induljanak, vagy épp érkezzenek.

Mint a purgatóriumban, ha létezik,
honnan pokolba, vagy mennybe érkezik
az ember, de még tudni nem lehet,
csak hogy menni kell, amíg csak lehet.

Megáll még az idő, s a pillanat
itt néha semmit sem halad,
aztán egy szempillantás alatt
eltűnik mindenki s elszalad

egy óra is oly hirtelen,
vagy legalábbis azt hiszem...
Mert itt egy más világ van,
mint egy álarcos bálban

eltakarja mindenki az arcát,
s magában vívja meg harcát
a nappal mi előtte, vagy mögötte
van éppen, s már letöltötte

mint kiszabott büntetését,
s várja kedvese ölelését,
átlépve innen egy más világba,
az élet egy másik színpadára.

Egyszer

Egyszer oly jó lenne élni,
soha, semmitől nem félni,
mindenhová hazatérni,
többé sosem menekülni...
Holddal együtt hegedülni,
csillagokkal körbe ülni,
s puha felhőn lefeküdni.
Érezni ízét a szélnek,
zúgását a messzeségnek,
engem hív, hozzám tér meg,
mert ez maga a lényeg, az út,
mi ott ér véget.

Ott, hol jó lesz tán élni,
egyetlen percig nem félni,
szeretni és csak remélni,
hogy mindez valahol megéri.
De két jelenet közti szünetben,
jövétben, vagy épp menetben,
egy két világ közti átjáróban,
tán ott leszel majd egy megállóban.

Egy-más

Ma este leültem egy padra,
és nem akartam, hogy vége legyen
ennek a szép szomorú napnak.
Ma sem lehettem veled.
Mind hiába, mint homokszemek,
ujjaim közt elfolynak a percek,
és lassan nem marad semmi,
mitől még embernek lehetne lenni,
csak egy gép marad, egy robot,
a szél elfúj minden lábnyomot,
és nem marad utánunk semmi.
Még csak észre sem fogjuk venni,
mikor végleg legördül a függöny,
de nincs már, ki a nézőtérre üljön.
Egymásnak játszunk, egy mást,
minden percben becsapva egymást,
de igazán önmagunkat áztatjuk csak,
hogy majd mások lehetünk holnap.

Bedő Csaba

Bedő Csaba vagyok. Születésem idejét 1975-re teszik. Baranya megyében, Mágocson élek és dolgozom. Írtam már jó néhány dalszöveget és zenét, verseléssel néhány éve kezdtem el foglalkozni. Az elmúlt évben két antológiában is jelentek meg írásaim. Kevés szabadidőmben zenével foglalkozok.

Egy rövid vers arról, hogy mit gondolok a világról:

"Az élet csupán hangszer,
mindegy milyen fajta,
csak a zene számít,
amit játszunk rajta!"

Fájdalmas mosoly

A világ néha szürkébb,
s fájdalmas a mosoly,
ha bilincsel a bánat,
jókedvünk a fogoly.
Szabadulhat bárki,
kinek erős lelke,
visszanézni vígan,
ez a legszebb benne!

Anyám meséje

Édes szavad hoz rám álmot,
senki nem mond szebb mesét,
gondolatban behajózzuk
képzeletnek tengerét.

Álmos szemem ébren figyel,
lehunynám, de még dacol,
sárkánnyal vív ifjú herceg,
és a gonosz meglakol.

Szegénylegény küzd a trónért,
annyi próbát kiállt már,
az öreg király fejét venné,
de övé lesz a királylány.

Jótündér a dolgát végzi,
s teljesül a kívánság,
lehet akár gyémánthintó,
fél ország, vagy királyság.

De van már, amit én sem hiszek,
szerintem csak csúf tréfa,
hogyan lehet egy hercegnőből
varázs után rút béka?

Még hallgatnám, de álmom elhív,
s ő ágyam fölött mond imát,
angyalokhoz szól a fohász:
vigyázzák a kisfiát!

Az örök

Csak annyi vagyok, amennyit neked érek,
s ez mindörökké így marad,
bármit szán nekem az élet,
érted vívom harcomat.

Az Ember gyáva, az Isten gyenge,
hogyan elragadjon mellőlem,
az Ördög állhat velem szemben,
kénköves tűzesőben.

Ölelésed óvó páncél,
vigyáz reám, hogyha kell,
egy csókot nem adnám százért,
nem érhet fel semmivel.

Míg szemedben azt a fényt látom,
mi hitet ad és megnyugvást,
az élet csupán könnyű álom,
és nem álmodnék semmi mást.

A szíved börtön, ide üztél,
e rabságnál nincs boldogabb,
s mit rám szabtal, viselem büszkén,
te írd hát a sorsomat!

Amit érzel, bízd szívemre,
ha kéred én is azt teszem,
s csodálhatják majd a mennyben,
örök volt e szerelem.

Csepegő eresz

Hideg téli szélben, hópelyhek utaznak,
nyoma sincsen már levélnek a fákön.
Sok dolga lesz a távoli tavasznak,
magányban vacogva nem édes az álom.

Pattog a tűz, de hiába, melegét nem érzem,
távoli a lángja, parazsa elhaló.
Nem tombol vad szikra, pusztító hevében,
tánca már lassú, fáradva hamvadó.

Megdermedt ajkakon kihúlt a csók helye,
rideg a mosoly, a lélegzet fáj.
Mi valaha kedves volt, e zord világ elvegye?
Ideje harcolni, és bízni talán.

Kérni a fényt, hogy árassza melegét,
elűzve fagyokat, s a nehéz havat.
Óhajtva vágyni rá, biztos, hogy nem elég,
szívbe kell zárni, úgy velünk marad.

Így tavasz lesz örökre, csak óvni kell szüntelen,
táplálni hittel és árad a fény.
Majd enyhül a fájdalom, szűnik a küzdelem,
s már csepeg az eresz a lelkek telén.

Széllé válok

Csendes zápor zongorázik
szomorún az ereszen,
hallgatom ez égi zenét,
gondolatom keresem.

Kinézek a kisablakon,
tekintetem messze jár,
faggatom az ázott tájat,
de nem válaszol senki már.

Csak a szél, ki felém legyez,
ő elragada szüntelen,
kapaszkodom két kezedbe,
fájdalmas a küzdelem.

Még marasztal e fagyos otthon,
s talán te, ki itt vagy még,
amíg érzem melegséged,
nem csábít a messzeség.

De, ahogy elengeded lelkem
széllé válok szabadon,
s mikor néked zápor zenél,
zörgetek az ablakon.

Berze Tünde

Az olvasás már gyermekkorában is kedvenc időtöltése. A könyvszeretet révén már bakfis korában is próbálkozik versírással – de akkor még nem túl elmélyülten. Érzékeny lélek, minden negatív és pozitív történés befolyásolja. Ha valami megérinti, gondolataiba sűríti, s igyekszik azokat papírra vetni.

Kedvenc költője és példaképe József Attila, de más verses köteteket is lelkesen forgat. Művei az "EROGÉN MOSOLY"; SZENNYES ÉDEN; MA, HOLNAP és a SZONETTEK című antológiákban olvashatóak. 2007-ben és 2009-ben LIM Iro-

dalmi Emlék-díjjat kap.

A szeretet koldusa

Mosoly mögé rejtett bánat,
befelé hulló könny áradat,
ne lássa fájdalmát már a rút világ,
hisz gúny ugyan úgy fáj,
mint megjátszott szájalom.

Kitárt szívén még hajtának,
s néha virágba szöknek vágy-bimbók,
illatukkal hívogatnak egy lakót,
s jönnek, jönnek a Tavasz rombolók.

Gyöngy-könnyekkel öntözött,
halott szív-kertjét,
mindig újra s újra ülteti,
remény harmattal meghinti,
még a feléledt bimbók szárba szöknek,
de a Tavasz rombolók egyre jönnek.

Idegenek

Becsukott ajtómon ne kopogtass,
ne járj hangtalan lépteiddel közelemben.
Ezüst lakattal bezárom életem kapuját,
kulcsát mély vizek ölébe dobom.
Hadd rozsdásodjon enyészet asztalán,
többé már nem kell úgy, mint falat kenyér.
Régen kinyílt az egykor bezárult tenyér,
s engedted elhullni minden kincsét.
Idegenül ébredünk virradó hajnal ölén,
rájövünk nem a sötét, mi elválaszt minket.
Hisz' verőfény ébredésében sem látlak,
arcod magába temeti mosolytalan köd.
Nem lép lábunk ugyanazon a földön,
távolságba öltözik létünk, s elenyészik.

Holt idő hamuja

Mindenszentek ünnepén

Nincs kegyelem az idő arénájában,
tegnap ő, ma te, s holnap talán én,
kit magába zár a végzet feneketlen kútja,
s csak lesütött szemmel imánk az,
mi jelzi, mindenkinek volt múltja.
Kicsiny, zavaros vidámságom,
feszülő mellembe, mélyen most elzárom,
hogy cérnaszálon függő emlékeim,
oly tisztán és szépen lássam,
mint ártatlan, csöpp gyermek,
kit nem ért még el a gyalázat,
s áhítattal élteti a mi Urunkat.

Rózsa-fákat ültetek emlékezés kertjébe,
s nézem, hogyan szökkenek szárba,
nyitnak ezernyi bimbót s virágot,
megmutatva azt a régen volt világot,
hol illata volt a sülő kenyérkének,
s megvolt minden virágnak a pilléje,
hol langyos, áldott eső esett a termésre,
s nem kellett gondot fordítani kerítésre,
hol voltak álmok s csillogó szivárványok,
s félelmeim csak útszélén ültek csendesesen,
mint kucorgó, apró, üres csigaházak,
mik várják eljövendő bús lakójukat.

Ereklyeim máglyán égő szívembe zárom,
s hömpölygő véremtől lüktető agyamra,
halkan motoszkáló, sötét rém telepszik,
mely szomorúság harmatot csepegtet,
a merengő szemeim fakult tükrére,
még a félhomállyal csókolódva,
csendesesen remeg sok mécses lángja.
Felettem kigyúlnak lassan a csillagok,
pislogó fényükkel hantokat hintve,
s hallgatásba burkolva néma imám,
nézem hogyan kergeti a novemberi szél,
bús sírhantok között holt idő hamuját.

A nincs virágai

Az enyém, tiéd, övé összekuszálódott,
s kinyíltak virágai a szomorú nincsnek.

Kitárta ablakát a rút Való-világ,
mérgezett vére szerte-szét szivárogo,
megdőzsölt életmorzsák ülnek utolsó vacsorát,
mielőtt magukra húzzák végleg az élet porát.
Mormolnak ugyan még egy fátyolos imát,
de a kavargó idő-tér végtelen honát,
idehozza a kilátástalan cél,
mely nyugodt révbe soha nem ér.
Kiábrándult álmok nyúzzák éjüket,
tört reménnyel ökölbe szorított kezükben,
siratják a múltat, félik a jövőt,
a nyakukra zúdult rossz időt;

mert enyém, tiéd, övé összekuszálódott,
s kinyíltak virágai a szomorú nincsnek.

Holnapok érnek

Lassan gyengülő fény,
megpihen a rohanás,
odakinn az éjben,
ismeretlen holnap jár,
de hitem őrzi még,
emléked szivárvány titkát,
s terülő ködök felett,
jeges fényű Hold jár.

Álom-világ tárja ablakát,
hófehér ruhát ölt a remény,
s emésztő tüzekben
száz halált hal lelkem,
még a vágy oltárán,
áldozatot öl szerelmed,
s könnyeim ködén át látom,
nem más, csak én vagyok.

Forró láz gyötörte testem,
hús időt óhajtva még vár,
s kínokkal lepett napok avarán
tengődve kereslek magamban,
de délibábok illanó képén át,
felém integet az élhető jelen,
a hajnal ölében harmatot izzadva,
csendes holnapok érnek.

2011.03.31.

Csak egy ember

Félelmek közt,
gyarlón botorkál életem,
s hideg éjjelek köszönnek rám.
Oly didergő, hosszú éjjelek,
hol csupasz bokrokon,
a szél mezítelenül tekereg.
Bár lennék érzéketlen,
s nem szülne fájdalmam,
temérdek, semmibe hulló könnyeket.
Kimért létemmel nézhetnék szét,
nagyot legyintve a szükségre,
dacba fordulva büszke arcommal.
Nem ülne fázós ősz mellettem,
ökörnyálát arcomra csorgatva,
nyirkos ujjaival bordáimon matatva.
Boldogtalan világ mezsgyéjén ballagva,
magammal vonszolom vérző szívem,
vállamra rongyosan kiakasztva.
Esztelen mindenség az csak,
mi körülöttem örületbe borulva forog,
kinyújtva felém mocskos kezét.
Húzna-vonna magával,
hogy legyek atomnyi része,
alkotva egyet retardált valójával.
Nem, és nem leszek oly balga,
ki elhiszi az egyforma az idilli,
a korcsosult Ma asztalánál!
Nem fonom szavaim hazugság koszorújába,
sem magamnak, sem másnak,
hadd szóljon csak csendesen, tisztán.
Tovább szárítom hát lelkem morzsáit,
s gondterhelt otthontalan leszek,
de mégis csak egy ember.

Lázasan

Hevült szívemen lüktet át vérem,
azt hiszem, egy kicsit félnem kéne.
Félnem a holnap ismeretlen képétől,
s az utánam baktató múlt ölelő kezétől.
Lázás gondolataim messze forognak,
buggyant világunk rémes percei őrlik napjaim,
s még szurkáló morzsáit szórja éveimre,
a szabadság, mint fehér bárányszerű,
fenn az Ég tündöklő kékjében,
oly messze száll tőlem.

Talán egyszer megbolondít a Föld körforgása,
hisz' várom, hogy egyszer végre fenn legyek,
de a gravitáció mindig kibabráll velem,
s újra, meg újra hempergek a sárban.

Egy más világot alkotok magammal,
s az elszáradt szárnycsőröt rózsának hívom,
felteszem mindennapi kenyerem asztalára,
nem kell neki díszes-míves váza,
mégis ő a legszebb virágom.

A szépség és illatok tárháza végtelen,
de az emberi kapzsiság oly féktelen,
éjjel-nappal robotol az élet színpadán,
felzabálva az értelem parányi szikráit,
s boldogok lesznek mind a bolondok.
Így száll az Ég felé sok halleluja,
s lidérc-fénybe fürdenek mind az arcok,
tört ezüst szemükben a semmi ködével.

Kérlek, ne ily életed adj nekem Uram!
Ne ily megbolondult boldogat!
Adj nekem rongyokat, száraz falatokat,
rossz, beszakadt tetőt fejem fölé,
ahol látszik a napfényben fürdő Ég!
Adj kedvet, akár jót, akár rosszat,
Tél hidegét, vagy Nyár izzó tüzét,
bármilyen tekergő kint adj nekem,
csak az értelmem ne vedd el tőlem.

Csak szavak

Csak szavak,
melyek hullanak csendesen,
s megpihenve a lég ölén,
hozzád szelíden libbennek.
Csendes szavak,
melyek sírnak magukban,
s könnyüket nekem adva,
szívedre bánattal telve szállnak.
Örökbe tért szavak,
magukkal hozzák volt üzenetét,
a végtelenbe tárgult idő-tér,
oly kanyargós szerpentinét.
Bágyatag szavak,
elfáradt felhők fodrán,
köszönöm koszorút fonnak,
tört világom fakult ablakán.
Csak szavak,
melyek gyötrik még lelkem,
de otthonraelve nálad,
emlékek kamrájába bezárnak.

Sötét angyal

Fájdalom karjába omlott létem,
s árva lettem, oly nagyon árva,
kinek nincs szülője, sem hona,
csak ködös emlékezet a hite.
Araszol velem a holnap felé
ez a keserű ízű, molyos élet,
s haldokló szívemen penész nyílik,
mint moha, az ősi sírhantokon.
Borús sorsom karon fogja
szelíd, borzongó magányom,
s csendes lakodalmat ülnek,
együtt utaznak tovább zötykölve,
a messzeségbe hulló élet útján.

Kitárt szívem ablakán átbugyog
mérgektől lázasan fortyogó vérem,
megfojtva minden fehér galambot,
mely repül szárnyát felém rebbentve.
Ármány, s bectelenség fonalát
kabáttá fonja az idő szövőszéke,
s felöltik mind a démonarcú lények,
majd itt billegnek benne mellettem.
Hamis varázsukkal kérkednek
az igazság meggyötört arca előtt,
s megbomlott elme lesz hazájuk,
korcsosult szeretet a mentsváruk,
még örületbe torzul az egész világ.

Így győz fölöttem a sötét angyal,
minden harc, minden áldozat nélkül.
Üvöltő örület tajtékhobot vet,
megreccsent gerincem gödrében,
s agg csontjaimba mar a gyász,
hisz' temetnem kell sóvár énemet.
Ürességem hordom magammal,
vészfógló holnapok medrében,
s kusza jövőm előtt térdre hullva,
tővises glóriát teszek fejemre,
hogy legyek egyszer én is szent,
ki a jövő poklában poroszkál,
a múlt rögeit magával vonszolva.

Mert szeretlek...

Eloldom az éj fonalát,
hogy többé ne legyek rabja,
ne feküdjek benne sírva, fázva.

Eloldom az éj fonalát,
hogy láthassam szemed bogarát.
s elveszek tükre mélyén...

Eloldom az éj fonalát,
hogy szabad legyen a fény,
mely arcod pírját hozza elé.

Eloldom az éj fonalát,
hadd ébredjen fel újra örömem,
érted, értem, s mert szeretlek...

Szél zenél...

Sekélyes lelkek csúf körmei
rongybábbá tépték emlékeim,
ős-démonok gyúrták feketeszénné,
s az életút mellett üszkös keresztek,
mint máglyarakás hűlt hamvai állnak,
őrzik vergődő remény leheletnyi létét.

Emésztő valóság mérgezi testem,
kusza hálót sző haló bensőmben,
mint zsákmányra leső óriáspók,
s kapaszkodom arcod finom árnyába,
mely hirdeti, élni jó, élni szép,
még napfény táncol fák levelén.

Tűnt évek izzó poklán túl,
kezedbe teszem szél fújta lelkem
megkérgesedett, mély redőit,
melyen táncot lejt éjjel a Hold,
s felhők mossák könnyeikkel,
ha megperzseli tűzével a Nap.

Szívemen dagadt vér-erek lüktetnek,
s minden dobbanásban benne feszül
emlékezés csillagszóró tűz-zápora,
pillanat varázsa őrzi még hangod,
simogatja lelkemnek hullámozó vizét,
tér s idő szilánkokra törik, ha szél zenél...

Megfestlek...

Condor

Megfestlek magamnak,
hisz oly messze jársz,
végtelen bércek tetején,
hol a lélek csak enni kér,
s tetőd határtalan kék ég,
arcodra pírt rajzolva ébred a hajnal,
békét hord hátán csavargó szél.

Reszkető árnyékká váltam
a jelen fagyos földjén,
fényre éhesen festem egyre képed,
várom, hogy életre kelljenek
az éteren átáramló csodák,
mert a holnapba vezető utam
közönybe öltözött vadak elállják.

Apró csírája a reménynek
tudás-harmat után szomjazik,
érezni egy meleg lehetetet,
mely új színeket rajzol
földre hulló szivárványhoz,
betakarva belső viszályokat,
s megérzem, nekem létezel.

Legbelül

Ezüst éjjelek hús hajnalán,
ébredezel bennem csendesen,
mint gyermek anyja meleg ölén.

Suttogás kendőjével takarom
törékeny, oly illanó lényedet,
hogy megtarthassam magamnak.

Ringatlak halkan dúdolvá
dédelgetett álmaim bölcsőjében,
holtig védve zord idők záporaitól.

A remény selymes gyepére kiteszlek
éltető Nap sugaraiban fürdeni, hogy
légy hamvas kikelet holnapom egén,

s mint temetett vágy új csillagaként hullj
bús jelenem elsötétült égboltjára,
legbelül megérintve elfáradt vállaim.

Borsos Irén

1945-ben születtem Cegléden. Budapesten éltünk, ott építettük fel családi házunkat, és három gyermeket neveltünk fel. Negyven évig dolgoztam könyvelőként. Nyugdíjazásom után, kezdtem írni.

A Pásztói Hírlap cikksorozata volt a kezdet, 2003-ban „Lelki kultúránk” címmel. 2004-től napjainkig, az Accordia Kiadó tizenöt antológiájában olvashatók írásaim. Az Uránusz Kiadó Kláris antológiájában is évenként jelentek meg írásaim, valamint a Kláris Újságban. A Pásztói Athéné Alkotókör kiadása az „ANTOLÓGIA 2008” és az Athéné Almanach.

Önálló köteteim: Tavaszi tüzek regény, 2006., Újraélt tavasz rövidprózás kötet, 2009., Készülő újabb kötetem; Apámért, Anyámért kisregény.

Manapság, amikor ellepi mindennapjainkat az éneklő beszéd, a hang-súlyok nélküli hadarás, és a felkapott idegen szavak, én maradok az örök-érvényű szép magyar beszédnél! Illyés Gyula gondolataival zárom bemutatkozó soraimat: *„Szépen az ír és beszél, akinek sikerül még a bonyolult gondolatait is egyszerűen és világosan előadni.”*

A virágkosár

Szinte megálmodtam ezt a gyönyörű költeményt, selyemszalagokkal felruházva, finom papírba csomagolva... A virágüzletben ráérősen beszélgettünk az eladóval, válogattunk, gondolkoztunk, melyik virághoz, milyen masni illik...

A legfontosabb, mondhatnám a lényeg, egy pehelykönnyű virágkosár volt. Az eladó a kezembe adta; lássam én is, alig két deka! Képzeljünk bele csodás virágokat!

Nézzek körül, a virágok hét nyelven beszélnek! – mondja. Meg az árak is! – gondolom én...

– Ilyen ajándékot még nem kapott az ünnevelt, az biztos! – mondja a hölgy.

Belepróbált; fehér, piros, sárga színű virágokat. Végül rózsaszínt választottunk, mert ahhoz találtunk, sötétebb színű masnit. A kosár aljára helyezett valamibe szurkálta az eladó a virágok kihegyezett szárait, hogy megfelelően szétálljanak, mert úgy jobban mutat! – mondta.

A legvégén pedig jöhetett a csomagolás...a leheletnyi vékony, igen finom zörgő papír...

Szóval... beleizzadtunk, mire elkészült a „költemény”, mely végül mindkettőnk büszkesége lett...

Istenem, segíts meg, hogy épségben hazaérjünk! – fohászkodtam.

A kosár már itt állt az előszobai kövön, amikor azt mondja a férjem; tegyem az asztalra inkább, a kutya nehogy kárt tegyen benne...!

– Ugyan már a mi kis vacak, öreg kutyánk, még soha nem nyúlt semmihez, kizárt dolog, hogy a virágot bántaná..! – mondom.

Kávéztunk, beszélgettünk egy ideig, aztán gondoltam, mégis csak felteszem én a virágot...

Kilépek az előszobába. Látom ám, hogy dől a virágkosár... ebben a pillanatban a kutya a kosárra veti magát...a kosár néhányszor körbe fordul tetejétől az aljáig... közben iszonyú hadakozás; vicsorgás és fogcsikorgatás...Nagy ugrással a kosárnál termek, hogy elkapjam... abban a pillanatban kirohant a kosárból egy ismeretlen állat...ki a nyitott ajtón, a kutya meg utána...

A mókuséra emlékeztető szőrmés farkok, – melyet csak egy pillanatra láttam, – nem tudom milyen állaté.

Nézek a kosárba...mintha szecskavágó gép aprította volna fel az egészet, a szalagokra ráismerni nem lehet...siralmas látvány...

A férjem előkerült... látom, hogy néz; – Agyon ütöm ezt a kutyát!

Döbbsen látja; hogy hányszor csak belenézek a kosárba, újra és újra kitör belőlem a nevetés...

Látomás

Arcom a barna, ablakkeretnek támasztva kémlelek kifelé.

– Istenem, milyen boldog gyermek voltam itt! A piros szőlők a lugasról ma is a szánkba lógnak, mint régen, de már semmi nem ugyanaz... Én felnőtt vagyok, a Nagymama pedig elment...

Itt az udvaron látom alakját, – amint a csirkéket hívja, – fején a megszokott fekete kendő, a ráncos szoknya előtti köténykéből magot szór nekik. Az ablak előtti asztalkán tejes köcsög álldogál.

A kecskék itt lehetnek valahol, a kicsik panaszos mekegését hallom. Hogy szerettem a kecsketejet, melegen, habosan!

A gémeskút, meg itatóvályú még meg van. A lovak, meg a tehenek hiányoznak...Az istálló körül ludak, kacsák... baromfi kapirgál... A szalmakazal is a helyén van... sokat játszottam az árnyékában...

Nagymama esténként meggyújtotta a petróleumlámpát. Levette a kendőjét, és letérdelve imádkozott. Tőle tanultam első imám, s hogy Isten gondot visel ránk! Haja fehér, arca és kezei ráncosak, gyermekeiért és unokáiért imádkozik.

Az ablakkeretnek támaszkodva nézek kifelé és folynak a könnyeim...

Hiába fogalmazódnak meg bennem a kérdések... már nincs kinek feltenni...

Már csak egy kőkereszthez mehetek oda...

Hazavárlak...

Jöttek, mentek a levelek... Várlak nagyon... hányszor írtam, ki tudja már...

Ez a hosszú „kiküldetés” csak nem akart véget érni...

A szeretett személy levelei egyszer csak elmaradtak...

Arra gondoltam egyáltalán nem jön haza... volt már ilyen...

Odakint gondolta meg magát valaki, s hátat fordított hazának, otthonnak, családnak...

Nálunk ez nem fordulhat elő – gondoltam, – a mi szeretetünk és bizalmunk erősebb. A levelek mégis elmaradtak...

Hónapok teltek csendes várakozásban. Bizakodóan írtam újra és újra.

Kolléganőim avval vigasztaltak, ha nem ír, nem is szeretett, ne várd, úgy sem jön haza! Egyszer csak néhány soros bocsánatkérés jött;

– Sajnos baleset történt, de már rendbe jöttek a dolgok, pedig kinek keze, kinek arca vagy lába bánta... Nem volt részletezve, azt is, csak én gondoltam, hogy lőszert hatástalanítása közben történt. Mindenki rendbejött nagyjából, – írta Miklós, – az élet megy tovább...

Tudjuk, hogy a háborúk után komplett aknamezők maradtak itt, ott. Manapság így volt ez a délszláv háború után is, – akkor a békefenntartók keresgélték ezeket.

A következő levél azt mondja; haza megyek! – Na végre! Boldog izgalom, várakozás, készülődés...

Eljött a gyönyörű nap is, de bizony hiába vártam, Miklós csak nem jött.

Mindjárt esteledik, vajon hol lehet? Tekintetem az előszobai asztalon a kisláncra esik, melyet a kapuzárásnál használunk....Megjött Miklós! Megjött! De hol lehet? Miklós! – mondom hangosan, – itt vagy?

Az ajtó mögül kilépett valaki... egy idegen arca nézett rám, egy torzó...

A csupa seb arcban szemhéj, szemöldök nélkül, kis lyukakból néz ki a szemgolyó... az összhatás ijesztő...

Azt hitte, elszaladok? Vagy iszonyodva hátrálok félelmemben?

– Miklós te vagy?

– Igen.

Előbbre lépek, átölelem a törzset. Fejem a szíve fölött...

Iszonyatos zakatolás... Majd kiugrik a helyéről...

– Ne félj...! Ne félj, én szeretlek...!

A gyermeknevelés felelőssége

A Bem utcai soklakásos ház kijárata ragyogó üvegajtó. A kisgyerek az üvegen át, nézelődik kifelé: járókelők, sok színes, rohanó autó, szemben a téren munkagép dolgozik... A kilincset ugyan nem éri fel, de azért rajta van a szemem, egy jövő – menő lakó, vagy gyerek mellett, nehogy kisseranjon.

Egy nagytestű németjuhász az üvegajtóhoz rohan és felágaskodik, mintha a gyerekre vetné magát. A gyerek fele akkora! Ijedtében hanyatt esik, aztán felpattan, és sikoltozva rohan befelé. Vagyis csak rohanna, mert már ott vagyok. Felkapom a gyermeket, és kirontunk az ajtón. A kutyát utolérve, a karom biztonságából, a kutya már sokkal kisebbnek látszik, és nem támad, hanem a farkát csóválja. A gazdája bizonygatja, milyen szelíd. Mindketten megsimogatjuk, meggyőzve a gyereket higgadt szóval, hogy nincs oka félni. Néhány perc után, ő is megsimogatja...

Már óvodás volt a fiam, mikor a következő történt:

A Vécsey lakótelep szélén egy lankás domboldal, a szánkózó. A nagy szánkóval Apa ment le először, azután odaadta a kislánynak; – Menj nyugodtan!

Évike már iskolába jár, teljesen önálló. A kis Miki is egyedül akar lemenni, mit gondolunk, ő nem kisbaba! Igaz, felvették már az óvodába, és nagyfiúknak való sapkát hord!

– Ő nem azon a lejtőn akar lemenni,- mondja, – hanem itt! (Egy függőleges meredek)

– Itt nem mehetsz le! – mondom.

– Ő itt megy le!

– Elment az eszed? Mondom, hogy itt nem lehet lemenni!

– De ő, itt akar lemenni!

– Nem lehet, mert úgy fejre állsz, mint a jancsiszög! – mondom én.

– De ő, akkor is itt megy le!

Apa eddig szótlán szemlélő volt: most megfogta a karom, és int a szemével, a gyerekeknek pedig azt mondja: – MENJ!

A kis szánkó a harmadik másodpercben hegyével a hóba fűrődött, a gyerek szintén. Két lába állt az ég felé. Pillanatnyi dermedt csend...

A gyerek lába megmozdult, hamar talajt fogott, kihúzta magát a hóból, és lekaparta az arcáról a havat. Kiscsoportos óvodás volt...

Az eset már előre vetítette a későbbieket, de mi szülők, ekkor még nem gyanakodtunk. Míg a kislányok nyugodtan babáztak, ő mindent meg akart nézni belülről is, mindegy volt, hogy kisautó, vagy Apa nagója...

Egyik este, a család békés esti tevékenységét végzi, beszélgetünk, a gyerekek játszanak. Hirtelen, egy nagy pukkanással az egész házban ki-alszik a villany...

– Mi a fene van? – mondja a férjem.

– Várjál...! – A gyerekszoba ajtajához lépek és beszólok: – Mikikém, mit csináltál?

– Jaj, nem akartam! – mondja a gyerek.

Az automatát visszakapcsoltuk: akkor megmutatta, hogy egy levágott dugvilla drótját elemlámpa égőre csavarta. A konnektorba dugva a kis égő szinte szétfröccsent, mindenhol a darabjai heverték...

Évike hat évvel idősebb, már iskolába indult, mikor ő született. Esténként rengeteg mesét olvasott fel neki. Mire iskolás lett, érettebbnek tűnt kortársainál. Számunkra ezután sem következett nyugalmasabb élet... Sokféle tanfolyamra beiratkozott, mindenféle sportban részt vett, de hamar megunta valamennyit. Volt foci, birkózás, úszás, evezés, bűvárkodás, atlétika, kungfu, és motorozás, talán ő maga sem emlékszik mindegyikre... Néha nem értettem, miért nem tud egy dolognál megmaradni, és amellet kintartani.

A gyerek fantáziáját, a szellemét, nem láncolhatom le, – igaz, nem is akarom!

Eljátszhatom a megfontolt és felelős szülő szerepét, de a gyerek, aki ismer, látni fogja, hogy ez csak álarc...! Mondhatjuk, hogy az ő „javát” akarjuk, de a gyerek tudja, hogy saját kicsinyes, és görcsös félelmeink miatt korlátozzuk.

Vámos Anna írja, Virrasztás az életünkért című könyvében;

A gyermeket minden család elszámolásra kapja Istentől. Nem rendelkezik vele teljhatalommal, mert nem a tulajdona! A kisgyermek szemé-

ben a világmindenség szeretete tükröződik, ne homályosítsa el szeretetlenség, agresszivitás, durvaság!

„A gyerek feladatot adni jött nekünk! Nem a mi gyerekünk, hagyjuk békén! – mondja Szőke Lajos. Húszéves kor felett nem szabad beleszólni az életébe! Bármit teszünk, a gyermek akkor is úgy nevelődik fel, ahogy nevelődik!

Húsz éves kora után, – a gyerek piszkálása helyett, – meg kell találni a saját feladatomat, amiért a földre születtem!”

Miben is áll a mi felelősségünk? Abban, hogy bátorítsuk próbálkozásait...! Ha gyerek azt hallja tőlünk, hogy nagyon szeretjük, hogy aggódunk érte, hogy szépnek és okosnak tartjuk, bármi történjen is, ránk mindig számíthat; akkor jó családba került, megértésben és bizalomban fog felnőni.

Elmélkedés és ima az ifjúságért

Napjainkban a tanárok szóbeli és tetteges inzultálása nagy felháborodást keltett határainkon belül, és kívül. A tanárok védelmében, sok felszólalás hangzott el...

A tanárok is meg a szülők is, az” áldozatok áldozatai.” Egy pszichiáter szavai ezek, mellyel azt akarta kifejezni, hogy a rossz szülő is áldozata, az őt gonoszul nevelőknek... Nem akarok a családon belüli erőszakra gondolni, – ahol nők és gyermekek halnak meg, – csak egy átlagos családdal szeretnék foglalkozni;

Nem él együtt több generáció, és nincs otthon az anya, mert reggeltől estig dolgozik egy vállalatnál... A gyermeket elvileg ő nevelné, és a férj, aki szintén alig van otthon...

Helyettük neveli a bölcsőde, óvoda, iskola, az utca, a rossz barát, és mindenki, főleg a televízió; neveli krimivel, horrorral, sci-fivel, drámával, rémfilmekkel...

A gyermekén elhatalmasodik a félelem, a rettegés; a stressz miatt nem tud aludni, felriad álmában, vagy ágyba vizelőssé válik. A gyermeket mindenki neveli, csak a szülő nem, kutatások mutatták ki, hogy a szülők, átlagosan napi nyolc percet beszélgetnek gyermekeikkel. Ez a rövid idő mire szorítkozik, talán csak a számonkérésre...ami b i z a l o m helyett, inkább elriasztja a gyermeket.

– Hol van már az, az idő, amikor még a szülő nevelte, és látta napközben kivel játszik, barátkozik gyermeke? – Miért vannak depressziós gyerekek? – Miért folyamodnak „stressz oldókhoz”? A gyermeklélek szempontjából legkártékonyabb dolgokat, sűrítve ontja a televízió... Mindezek komoly stressz hatást váltanak ki. Nézzük pld. a Híradót, miről is szól; összeütközött, leégett, felrobbant, elütötték, kisiklott, agyonverték, meghalt...

Ezekről még egy egészséges lelkületű felnőtt embernek is elmehet az életkedve...

Én kikapcsolom a televíziót, amikor egy értelmetlen hadaró beszél, ha kísérteties zenei aláfestés van, ha szörnyek jelennek meg a képernyőn, továbbá a reklám minden fajtájától is elzárkózom. Mindenkinek joga van kikapcsolni, vagyis joga lenne...!

A fáradtan hazaérkező szülő, – családi beszélgetés helyett, – leül a gyerek mellé rémfilmet nézni, s egy idő után ő maga sem tudja, mitől ideges...

Egymás meghallgatására, megértésére, elfogadására nem jut idő.

A televízió, és minden média aktuál politikai sárdobálással naponta szítja, tüzezi az emberek kedélyeit. Minden családban, minden településen halljuk, akkor is, ha nem akarjuk.

Minden szó, amit hallunk, hatással van cselekedeteinkre, gondolatainkra! Ezért zárkózzunk el a negatív beszédétől, mert ezek elrabolják legszebb álmainkat!

Visszakanyarodva a tanár-diák viszonyra, – azt gondolom, – a diák, aki tiszteletlenül viselkedik a tanárral, nem méltó arra sem, hogy tanulmányait egy másik intézményében folytassa. Mi a biztosíték arra, hogy ott jobban fog viselkedni? Végezetül pedig, a többiek heccelődése, biztatása nem feltétlenül elég ok az ilyen viselkedésre, legtöbbször *negatív* apai példa van a háttérben...

Áldd meg Uram az oktatókat – óvodától az egyetemig – hogy hivatástudattal, nagy szellemmel, és emberi jóssággal bírjanak!

Áldd meg Uram a tanári kart, hogy túlléphessenek emberi gyarlóságai-
kon és minden döntésükben a fiatalok érdekeit tartsák szem előtt!

Áldd meg Uram az oktatással foglalkozókat bölcsességgel, jó lelkiismerettel, hogy a divatszakmákból, ne legyen túlképzés.

Áldd meg Uram vezetőinket, hogy kizárólag az iskolák támogatását, fejlesztését szorgalmazzák, és a diákok képességeinek kibontakozását...!

Áldd meg Uram az egyházi iskolákat, akik magasabbra teszik a mércét és visszavezethetik az ifjúságot Tehozzád!

Áldd meg a szülőket jóssággal és könyörülettel, hogy ne éljenek vissza azok bizalmával és reményeivel, akiket rájuk bízál Uram! Ámen

Őszi románc

Életem legcsodálatosabb össze két évig tartott. Ez volt a Teremtő ajándéka az évtizedeken át fennálló szeretethiányért... Alig túl az ötvenen, már deresedik a hajam... Tudatában vagyok, hogy utam nem végtelen... A nehéz élet, tele munkával, harccal... semmire nem mentség, – melyet magam mögött hagytam, – nem ok a boldogtalanságra.

A csodát, ezt az őszi románcot, – gondolataim által, – magam vonzot-
tam az életembe.

Randevú a vénasszonyok nyarában... a templom lépcsőn kezdődött...

Kerékpárom az oszlopnak támasztottam, s helyet foglaltam fent, a lé-
pcső tetején.

Múltkor, a bemutatásnál is megrezdültek már a húrjaim... de most ez, a
vele való találkozás! Vajon mennyi lehet a pulzusom? Nyugalom,...
nyugalom...!

Amint lassít a lépcsőnél, helyet mutatok idefent, magam mellett... Kí-
váncsi vagyok öltönyében leül-e ide mellém a csupasz köré? Leült. So-

káig beszélgettünk. Én azonban, egyre csak a szürkés-kék szemeket láttam, – a kis szarkalábakkal, – a haja pedig egészen fehér.

Saját várakozásom óriási... Ha megint ide vezérli a munka, telefonálni fog, - búcsúzott, – s a következő járattal visszaindult.

Hét végén Agykontroll tanfolyamra mentem. A hatalmas épületben vagy ezer ember... Domján doktor az előadó. Hatvankét éves, és helyből felugrik az egy méter magas színpadra. Jó előjel...

Ez a sok ember csupa idegen. A szünetben mégis megérint valaki;

– Irénke! Micsoda találkozás!

– Imre, hogy kerülsz ide...?

Keveset tudok róla; érdekli a reinkarnáció, táltos iskolába jelentkezett, fiatal korában volt családja, de elvált. Imre boldog, hogy talált egy ismerőst. Egy pillanat alatt el is intézte, hogy a mellettem ülővel helyet cserél. A kétnapos tanfolyam ideális állapot közelebbi megismerésre. És valóban, ülünk egymás mellett, fogjuk egymás kezét, alig figyelve az előadásra. A tanfolyam végével sem akarunk elbúcsúzni, jó ideig sétálunk még, és beszélgetünk. Minden érdekli, ami engem is, mindenről tudunk beszélgetni. Azt viszont tudja, hogy senki nem ápolja kertecskémet, senki nem öntözi a virágaimat... Lenne kedve hozzá, látom, ami nekem sincs ellenemre.

Otthon aludni sem bírok az izgalomtól. Munkahelyemen felhív... – Izgalmas hetek következnek. Kolléganőim összenéznek a telefon fölött...

– Ez meg ki?

A közös kulturális programokkal persze nem értük be... gyakori vendég voltam Imrénél. Számptalan csodát éltünk át együtt, és emberileg is tanultunk egymástól. Közben óriási dolog történt. Gyermekeim segítségével sikerült elköltöznöm az egykori közös otthonból, elhagyni a férjeimet, és beadni a válókeresetet. Egyik pénteken meghívtam Imrét, nézze meg, hová is költöztem... Repült hozzám. Hétfőn hajnalban indult csak haza, mert a szolgálat előtt át kellett öltöznie.

A Teremtő ajándéka; életem legcsodálatosabb „ösze” két évig tartott...!

„Ne sírj, mert vége lett, mosolyogj, mert megtörtént!” (G. G. Marquez)

Miért is érdemes élni?

Egy ismerősöm mondta; „csak azért..., ha valaki ennél jobb választ ad, az ossza meg velem!”

Én vállalkoztam erre. Egyáltalán...mi az élet, miért élünk, és mi a célunk itt a Földön?

„A feltétel nélküli szeretet továbbadása”, – mondta nagyszerű mesterem.

Ha ezen a bolygón küldetésünk a szeretet terjesztése, akkor azt saját környezetünkben, saját kapcsolatainkban kezdjük el megvalósítani. Ott van mindjárt, családunk, lakóhelyünk, hazánk, az emberiség, a bolygó és Isten.

Az élet tanulási folyamat, nem pedig büntetés! Csak rajtunk múlik, hogy emberi kapcsolataink örömteliek és gazdagítók legyenek. Ezért már érdemes! Igen!

Azt gondoltam nyugdíjas éveim rengeteg lehetőséget kínálnak számomra.

S mivel pozitív gondolatok töltöttek el, elképzeléseim meg is valósultak! Szabadidőmben azt teszem, amit szeretek, írok, és jót cselekszem lehetőségeim szerint. Úgy élek, hogy mások hasznára legyek, hogy segíthessek a magam szerény lehetőségéig.

Nyugdíjasan nem jártam be dolgozni, nem akaszkodtam gyermekeimre, nem jártam a szomszédba, sem a rokonok nyakára, és nem segítettem senkinek sem másokat utálni. Bölcsességet kértem az Úrtól, hogy a kedvesség, a jóság, a megértés, együttérzés és elfogadás köntösét magamra ölthessem. Így még a nehéz helyzetek is áthidalhatók. A szívből jövő ima mindig segít!

Inkább arra koncentráltam, ami elégedettséggel tölt el, nem arra, ami még hiányzik... Beértem a nyugdíjam adta lehetőségekkel, s azon voltam, hitelre semmiképpen ne legyen szükségem.

Igen érdemes élnem, – mindazért, amit eddig már felsoroltam, érdemes volt, de még nincs vége! Felneveltem három gyermekem, miközben saját kezünkkel felépítettük családi házunkat... Hálával tölt el, hogy testi-

leg, szellemileg egészségesek a gyermekeim. Ezt sokan nem értékelik, pedig nagyon nagydolog!

A tanítómester azt is mondta: Húsz éves kor után békén kell hagyni gyermekeinket, és meg kell találni saját feladatunkat; amiért a földre születünk!

Nyugdíjazásom után rátaláltam erre a feladatra, ami nem más, mint az írás. Nem a házimunka, nem a kertészkedés, még csak nem is az unoka-nevelés, hanem az írás! Nyugdíjba vonulásom után kötöttem új házasságot, s költöztünk egy vidéki édenbe; Pestről egy pásztori tanyára. Ezután kezdtem írni, többféle műfajban, újságokban, antológiákban. Három önálló kötetem van, és eddig húsz antológiában olvashatók írásaim. Biztos vagyok benne, hogy imáimon keresztül Isten vezetett; mindig a megfelelő időben, a megfelelő helyre...

Karma-hátizsákunkból minden újabb életben csak egy kicsit veszünk ki, s azt megpróbáljuk jól megoldani. Ha jól oldottuk meg a dolgot, apad a zsákunk. Ezek folyamán rengeteget tanulhatunk! Újra és újra leszületünk a Földre, míg a csomagunk el nem fogy. Ha pedig mindent megoldottunk, már nem kell visszajönnünk. Folyamatos tanulásunk által, minden étellel magasabb szintre emelkedünk. A végén pedig visszajöhetünk szellemi segítőnek mások mellé, amíg minden kapcatsbyár meg nem tanulja, amit kell!

Mindennek és mindenkinek legyünk hasznára. Ha majd visszatérünk az örökkévalóságba; Zene maradjon utánunk... akkor valóban érdemes volt!

A tanítómester azt is mondta nekem; minden ébredéskor találjunk legalább három olyan dolgot, amiért érdemes élni, ami örömmel tölt el!

A világmindenség, Isten bennünk van, és mi benne vagyunk. Mindnyájan végtelen erőt, és határtalan lehetőséget hordozunk magunkban...

Az élet nyújtotta örömeikért, szeretetért, elfogadásért, megbecsülésért érdemes élni. Azt hiszem, minden korban azoknak volt igazán érdemes, akik adni tudtak; jóságot, szeretet, magukat; Isten szolgálatért, vagy a saját jó érzésük, örömük miatt. Csak ezért...

Tanyai emlék

Ida szőlője körbefonja a pergolát. Kerti pihenő, asztallal, vesszőszékekkel.
Az óriási piros szőlők lefelé csüngve kínálják lédús, nap érlelte fűrtjeiket.
Zamatát, illatos édes ízét újra érzem. Csak a Nagymama nincs már...
A nagymamák miért mennek el olyan korán?

A szőlőt kínálta; ma is hallom a hangját; – Egyél Babám!
Fáról eszegettük a vajalmát, körtét, szilvát, és cseresznyét...
Csodálattal gondolok a Mama főzte körteszósra...
Olyan apró, édes sárga körtét, azóta sem láttam...
Kis öreg, eres, göcsörtös kezeivel hányszor megsimogatott, vigasztalt,
amikor királydinnyebe léptem. Mezítláb jártunk a forró homokban;
ott lapult ezer tüskéjével a királydinnye...Mezítláb jártunk eső után is,
lábujjaink között kitüremlett a sár...
A negyvenes, ötvenes években az én Nagymamám a semmiből is
tudott valamit főzni...
A nagymamák miért mennek el olyan korán?

Sugárzó arccal hozta a frissen fejt kecsketejet; amit melegen,
habosan ittam... Nem voltam beteg sohasem.
Lefekvés előtt kibontotta a haját, s letérdelve imádkozott.
Istennek ajánlottuk magunkat; kértük, hogy változtassa
a félelmet bátorsággá, s nélkülözést bőséggé, a gyűlölködést szeretetté...
A Nagymama azt mondta nekem, hogy Isten mindenkinek
örök életet adott...ha ő már nem lesz, gondoljunk arra, hogy előrement,
és ott vár minket a Teremtőnél...

Ma már csak azt gondolom;
Az én Nagymamám, miért ment el ilyen korán?

Czitó Hajnal

Kiss Béláné Czitó Hajnal vagyok 56 éves. Lesencetomajon élek Pszichiátriai Betegek és Fogyatékosok otthonában 8 éve, ebből az utolsó 1 évet önellátó egységben. 1971 óta írogatok verseket, melyeket az intézetben rendezett ünnepségeken több alkalommal felolvasnak lakótársaim. Minden alkalommal nagy szeretettel fogadják. Szeretném, ha verseimen keresztül megismernének.

Költeményeimet Czitó Hajnal néven írom.

Esti nyugalom...

Nagy hársfa, törzset a sárgászöld lomb lelepte,
A tavasz neked újat ad, szép minden levélke.
Szeretek pihenni nálad, a régi padon.
Előtted nem messze a mesezőld bokor.

Barna a hárstörzs, s mellette a padok,
Estefelé már a vadgalamb nem turbékol.
Nem is szomorú ilyenkor a táj,
Minden mi látható, új életet hint már.

Tavasza van a kertben, odakint tombol,
Sok-sok madár dalol az új lombokon.
De, jó az este csend, van mindenütt,
Minden mesét mond odakint, suttog belül.

Nemsokára én is térek nyugovóra,
Meséről álmodom, mert itt mindenhol van.
Égnek a lámpák már, nagyon közel az éj,
Álmomban várom, hogy a Nap mikor kél.

Csarnay Krisztina

1978. 11. 26.-án születtem, Szegeden. Általános iskola után szegedi Csonka János Műszaki Szakközépiskolában tanultam. Tanulmányaimat későbbiekben folytattam. Három gyönyörű lányom boldogítja napjaim.

Írni középiskolás koromban kezdtem 1994-ben. Azóta kisebb nagyobb megszakításokkal születnek alkotásaim. Ami újra megihletett, az édesanyám halála – 2010-ben.

Jelenleg két blogom fut, amelyeken további írásaim (versek, gondolatok, esszék, novellák) is megtalálják: <http://csarnaykrisztina.blogspot.com/>, <http://kiaracroft.blogspot.com/>.

Édesanyámnak ...

Vihar tombol lelkemben,
egyedül ballagok előre,
lépteim zaja hallatszik az éjben,
csendes esőben ázik a testem.

Vihar tombol lelkemben,
arcomon egy könnycsepp,
ballagok előre,
mögém se nézve.

Vihar tombol lelkemben,
kicsi magány mit érzek,
szinte már zokogva nézek,
esem össze a földre.

Vihar tombol lelkemben,
hajam már csurom vizes,
kiabálnék, de nem merek,
az utca nagyon csendes.

Vihar tombol lelkemben,
meghalnék érted,
ez az mit most érzek,
vigyél magaddal el.

Vihar tombol lelkemben,
kereslek még téged,
hová lettél, tűntél el,
álmodom érzem.

Vihar tombol lelkemben,
meghalnék de nem lehet,
földön hagytál árván élve,
Ne hagyj itt kérlek.

2011. 04.

Egy vers anyunak aznap:

Még illatod oromba érzem,
Látom magam előtt félig élettelen tested,
Hallgatom minden lélegzet vételede,
Nytított szemed talán még lát engem.

Megnyugodva fekszem melletted,
Fogom még meleg kezedet,
Lassan elmész már érzem,
Még a gondolatától is félek.

De tudom megváltás ez már neked,
Így nyugalom önti el lelkemet,
Mégse hiszem, hogy már nem létezel,
Gyere vissza kérlek!

Isten nyugosztaljon békében!

Tudom, hogy élsz,
tudom, hogy létezel,
tudom, hogy tested,
már porrá lett.
Tudom, hogy lelked,
elment a fénybe,
tudom, hogy nézel,
érezd mit érzek.

2010. 08. 09.

Cím nélkül...

Hol vagy most?
Talán most is látod, hogy szenvedek?
Látod, ahogy könnycseppjeim arcomról törölöm le?
Talán itt vagy, mikor nem is érzem?
Vagy távol a messzeségben?

Hol vagy most?
miért nem érzek?
miért nem jelzed, hogy már lelked jó helyen?
miért kellett így elmenned?
Úrt hagyva magad után mindenben ...

Hol vagy most?
Talán a kertben az epret figyeled?
Vagy itt ülsz előttem?
Lehet, hogy most is nézel?
Nézed, ahogy lelkem süllyed?

Hol vagy most?
A virágot anyák napjára hova vigyem?
Sehol egy megpihent hely,
Ahol nyugodtan sírhatok neked,
Ahol haragudhatok, hogy nem vagy már velem.

Hol vagy most?
Elementél szó nélkül gyűlöllek!
Itt hagyta ezernyi kérdéssel,
Unokáid nélküled nőnek fel.
Én is árva lettem ...

2011. 04.

Édesanyánk emlékére (élt 2010. 08. 09.)

Úgy múlik élet el,
hogy észre sem veszed,
Mire ráébredsz,
már nem is létezel.
Van kinek fontos volt életed,
van ki egy idő után elfelejt.
Múlnak a hónapok,
s itt vagy még velem.
Pedig tested már porrá lett,
szívembe mégis tovább létezel,
Még látom arcod előttem,
hiába múltak hónapok el.

2011. 04.

Én emlékszem jóra is...

Emlékszem mikor szeretett,
Emlékszem mikor nevetett,
Emlékszem mikor sírt a lelke,
Emlékszem mikor átölelt.
Emlékszem mikor remélte,
Emlékszem mikor hitte,
Emlékszem mikor elhitte,
Emlékszem mikor rám nézett.
Emlékszem mikor szenvedett,
Emlékszem mikor remélve,
Emlékszem mindig várt engem,
Emlékszem mikor végleg elment...

2011. 04.

Szomorú vasárnap...

Ma a te ünneped lenne.
Rózsát neked hova vigyem?
Elmentél nélkülem,
Itt hagytál reménytelen...

Ma a te ünneped lenne,
édesanyám köszöntelek.
Szavaim mennyországba viszed,
Boldogan nézel onnan le.

Ma a te ünneped lenne,
Talán mondanád, de nem lehet:
Ne sírj lélek,
Nem örökre mentem el.

Ma a te ünneped lenne,
S én már csak emlékezem,
56 évet lelkemben,
Szomorú vasárnap ez nekem...

2011. 05. 01.

Senki vagyok...

Senki vagyok az életben,
senki voltam tévedtem,
senki leszek a jövőben,
senkivé lettem érzem...

2011. 04.

Apukámnak ...

Mond miért titkoltad,
hogy nem vagy az édesapám?
Én annyira szerettelek,
de most már,
Nem tudlak
úgy szólítani: apa
Remélem megértesz,
de ha nem az se baj.
Én csak arra kérlek,
hogy bocsásd meg,
ha megbántottalak.

1994. 04. 18.

Cím nélkül...

Egy igaz barát megfogja a kezéd,
felsegít ha zuhansz a mélybe le,
nem rúg beléd nem kerül el,
felsegít és szeret.

Egy igaz barát tudja ha ő kell,
nem vár arra hogy kiálts fel,
észrevesz, odasiet,
adja a kezét ha kell.

Egy igaz barát akkor is szeret,
ha szomorúság van lelkedben,
nem fordít hátat sem,
még ha te ellenkezel.

2011. 04.

Cím nélkül...

Valamikor még szerettek,
csak nem vettem észre,
vakon mentem tovább,
a saját életbe.

Valamikor még szerettek,
még mindig keresem,
Azt hiszem te vagy,
te vagy itt mellettem.

Fura az érzés bennem,
bizonytalan vagy mondád nékem,
Azt gondolom a világot együtt váltjuk meg,
maradj mellettem sokáig még kérlek.

Szerelmünk gyümölcse,
ki mellettünk cseperedik fel,
múlnak hónapok, évek,
szinte észre sem veszed.

Mire álomvilágodból felébredsz,
addigra én mélyen leszek,
ha elfordulsz tőlem,
egyedül halok meg.

Az élet oly nehéz lenne nélküled,
vedd észre ki igazán szeret,
vedd észre az intő jeleket,
kövess a nyugalom szigetre.

Ha elhinnéd nekem,
mit oly régóta mondok neked,
ha látnád a romlott életeket,
értékelnéd a miénket.

A semmiből lett amim lett,
hátterem nem volt nekem sohasem,
nehezen küzdöttem az élettel,
fáradok, fájdalom már érzem.

Nem akarlak elveszíteni téged,
ezért csendben leszek ígérem,
Gondolataim te sosem kérdezed,
ezért leírom most mit érzek.

Magányos vagyok kicsit így élek,
de magányom fő oka nem a te léted,
tudod van kit elvesztettem régen,
ő sose jön vissza már nékem.

Azóta fájdalmam csak erősödni érzem,
keresem de nem találok félelem,
Félek, hogy tényleg elment végleg,
s nem álom volt halála végleg.

Te vagy a legfontosabb nékem,
vedd észre lelki vívódásom kérlek,
állj ki mellettem oly rövid az élet,
szeress, szeress míg élek.

2011. 04.

Melletted

Mind rózsabimbó a tavaszi napsütésben,
Úgy nyílik meg testem lelkem neked.
Ölelésedben magam biztonságban érzem,
Gyere velem az élvezet tengerébe.

Lágyan simogasd érzéki testem,
Finoman csókolj, érzelemmel.
Juttasd lelkem a megnyugvás szigetére,
Testem égjen a vágytól érted.

Akarj percekét életembe,
Mire mindig emlékezni lehet.
Akard élvezni az életet,
Velem élni sok szép éveket.

2011. 05. 02.

Neked

Hogy lásd mennyire szeretlek téged,
Így versbe mondom el néked.
Szavak melyeket leírni könnyebb,
Szavak melyek néha sokat érnek.

Néha pillantásod is elég nekem,
Hogy tudjam mennyit jelentek még neked.
De néha kell szavakba öntened,
Elmondanod mennyire szeretsz.

Néha kell, hogy érezzem,
Éreznem lelked lelkemben.
Néha kell, hogy érezzem,
Fontos vagyok még neked.

Néha kell kis távolság is nekem,
Kell, hogy harcolj értem.
Néha kell, hogy elengedj,
Hogy hozzád jöjjenek újra el.

Szabadság, szerelem,
Néha nehéz még veled.
De tudom, hogy melletted,
Boldog leszek már örökre.

2011. 05. 02.

Magány

Magányos lelkem bolyongva sétál,
keresi azt ki lelkére rátalál.
Bolyong a semmibe, meredve előre,
hogy bárki is megértse, úgy érzi nem lehet.

Fagyos, rideg éjszaka után,
kapálózik, de hiába már.
Megtörtén bolyong semmibe a lelke,
Céltalanná lévén halad most előre.

A kérdések hada válaszra vár,
nem érti mi ez a nagy hallgatás.
Miért kell, hogy köddé váljon lelke,
miért kell, hogy hazudva életét élje.

Már megfáradva utolsókat mondá,
harcol a lelke feladva tudván.
Előre bolyong, céltalan a lelke,
utolsó harcai voltak, meghalni van már készen.

*

Miért nem kell, hogy szeresselek?
Miért nem kell, minden belőlem?
Miért nem kell az ami vagyok?
Miért nem kell, miért nem mond...

*

Lassan megfáradva lépegetek előre,
menekülsz, de nem tudom miért, előlem.
Keresem a választ, de te csak hallgatsz,
hiába kérdek, nem kapok választ.

Kell, hogy legyen kulcs minden lélekhez,
de a lelked te bezártad előttem.
Míg másnak adtál szerelem kulcsát,
nekem harcot kell vívnom, hogy rám találj.

*

Senki vagyok, senki, kicsit már neked,
másnak szavaim, világot jelentenek.
Érdektelen a létem, a jelenben,
elmerülök lassan a semmivé leszek.

Meghalni készül már a lelkem,
ha akarod, te még megmentheted.
Kicsit még várok, hátha rádöbbsz,
szerethető vagyok, s még érdekes.

Vagy megvárod, míg elmerülök a semmibe,
senkivé lévén senkivé leszek,
Elmúlok, s tovább már nem is létezem,
csendben meghalok s többé már nem leszek.

Talán akkor majd rádöbbsz,
mit vesztettél valójában el.
Ha elmúlik az életem léte,
s a rózsá csokrot már csak a temetőbe viszed.

*

Lelked, lelkem,
Lelkizve leled,
Lelkeden lelkezve,
Lelkembe leszel.

Lelem, de nem lelem,
Lelked keresem.
Lelkedre lelkesedve,
Lelked még sem lelem.

Lelkem lelkeddel,
Lélektelenül lelem,
Lelkesülj lelkeddel,
Lelkem talál meg.

*

Ha neked könnyebb a tudat,
hogy boldog az élet utam,
Ha akarod, hogy hazudjam,
mint, hogy veled tudassam.

Ha ezt akarod valóban,
gondolkodom rajta,
Hazudni megtanulva,
járom az utam.

Ha akarod hamisságban,
eljátszom néha boldogat.
Játék az élet útja,
valaki rég ezt mondta.

Ha neked ez boldogságot hozhat,
ám legyen, leszek hazugabb,
Magamban tartom ezután a szavakat,
sírok inkább távol magamban.

*

Sárba tipró szerelem...
Ó mond miért kell nekem?
A szerelem miért fáj néha? Keresem.
Miért nem lehet érzéken csendes...

Sárba tipró szelem...
Ó mond, miért alázol kedvesem?
Jó ez neked? Szét szedel!
Előbb utóbb, csendben, elmegyek...

Sárba tipró szerelem...
Ó mond, ez a szerelem?
Égeted a lelkem apróra el.
Mi marad azután majd neked?

Sárba tipró szerelem...
Ó mond, kellek még neked?
Ha megfakultan megyek melletted,
Kiegészve, elhasználtan kedvesem.

Sárba tipró szerelem...
Ó mond, hogy nem lesz vége sohasem!
Inkább alázd porig lelkemet!
De én sosem engedlek el!

2011. 06. 02.

Domschitz Mátyás

Sziasztok.

A nevem Domschitz Mátyás, 1992 áprilisában születtem. Hétköznapiakon budapesti, hétvégente veszprémi vagyok az egyetemnek hála. Társadalmi tanulmányokat hallgatok az ELTE-n. Annyit érdekes rólam tudni, hogy szeretek aludni és túrógombócot enni.

Szemfesték

Szemből kiszökő feketeség,
eltorzult arc, szemfesték.
Könnyek.
Talán holnap könnyebb.
Ismeretlen érzés,
nem volt se sablon, se minta.
Bizalom, félelem, hiány, hiba...
Mi. Két elhagyott játékfigura,
nem más a szerelem:
cukormázba öntött melankólia.

Örömrés

Kitörlött versek.
Ez a lét.
Te mint sors: jó és szép.
Harcok mindenhol, bántó kép.
Ártó igaz, szép véletlen.
Kötött a kényelmetlen.
Te több, én kevés.
Hiányod ököl. Később kés.
Arcod mosoly, örömrés.
Szakíts mássá, kérlek.
Csak téged akarlak: mindened.
A szépet.

Picit

Picit most meghalnék.
De csak rövid időre,
a létből elszusszannék
gyorsan, ne vedd észre.
Sóhajtanék kicsit, nagyot.
Megmozgatnám zsibbadt végtagot,
addig míg veszek
túlvilági levegőt.
Aztán vissza. Kellek,
hogy együtt gyúrjunk lepedőt.

Ébredni

Nyíló szem,
szép új világ!
De, ha régi
még jobb: megszokás.
Reggeli tradíció.
Puszi neked,
ölelés, kohézió.

Minden nap,
újra felfedezlek.
Lábak, mellek
meztelenek.
Közelebb bújok.
El, beléd.
Mosolyod
reggelire épp' elég.

Végre

Illanó jövő, merev jelen,
szívkorrózió, kegyelem.
Meghúzzom magam
parfümöd kódében,
Zajtalan nyugszom
arcod csendjében.
Élvezem a gondtalanságot,
minden rendben, végre.
Lehunytam a szemem,
ébressz fel,
ha vége.

Elekes Tímea Izabella

Elekes Tímea Izabella a nevem. 1982 július 9-én születtem Sepsiszentgyörgyön, jelenleg Budapesten élek. Gyerekkorom óta foglalkozom költészettel. Alkotásaim több antológiában is megjelentek. A székkelyföldiekkel a jó kapcsolatot továbbra is ápolom, és ezáltal a verseimet is sokan megismerhették.

Minden lehetőségért hálás vagyok, mert nagy örömmel tölt el, ha megoszthatom érzéseimet, gondolataimat mindenkiel!

Mottóm: Az írás mindenkié...

Szépséges Erdély!

Gyönyörű, szépséges Erdély,
oh, nem feledlek soha.
Te vagy a múltam és talán
a jövőm zarándoka.
Vándormadár módjára -
megpihennék egy fán,
És amikor jön a tavasz,
repülnék közelebb hozzád.

A sűrű erdőket,
és a hatalmas hegyeket csodálnám,
Minden percét élvezném,
a gyönyör mámorát.
Követném mindig -
a Maros és Olt vizét,
És tudom, így mindig
könnyen hazatalálnék.

Az öreg kárpátok
üdvözlőnének engem,
A fák lombjai suddognák,
hogy hiányoztál nekem.
A friss erdő illatát -
az orromban érzem,
És boldog lennék,
hogy újra itthon lehetek!

Első szerelem

Szomorúan gondolok vissza a percekre,
Gyerek voltam még, s te fogtad a kezem.
Hozzám értél, testem megremegett,
Tudtam, ez egy nagy szerelem.

Eltelt pár hét, de te nem kerestél,
Szívem darabokban hevert szanaszét.
Azt hittem ez a szerelem örökké tart,
De csak a lelkemben kavart zúrzavart.

Eltelt sok év, és szívem másért dobog,
Azt hitted, hogy mindig utánad rohanok...
De rájöttél, neked is csak álom,
Másnál találtad a boldogságod....

Fazekas Margit

Egy régi, októberi napon, a Mérleg jegyében születtem. Talán ezért is kedvelem az őszt. Több évtizedes könyvtárosi munkám során végérvényesen elkötelezettje lettem a könyveknek, a zenének, az irodalomnak.

A szépség, a nyíltság, az őszinteség, a szeretet fontos számomra. Szeretek álmodni, hiszen ott szabadon szárnyalhatok. Lételemem a napfény. Szeretem a holdat, a csillagokat, a természetet.

Az 1980-as évektől írom ki magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat, – sorstársaim és a magam harcait, küzdelmeit. 1987 óta én is tolokocsiban élem mindennapjaimat.

Több amatőr irodalmi oldalnak vagyok tagja. Topikot és 2007 óta magas olvasottságú irodalmi blogot szerkesztek barátaim segítségével. Írásaim elsősorban itt jelennek meg (szomorufuzike.freeblog.hu), de több antológiában is olvashatóak.

Nagy öröm számomra első önálló verseskötetem megjelenése: Rezdüléseim címmel.

Szárnyaló a gondolat...

Miénk a végtelen, miénk a lég, az égi óceán, a napfény.

Benne van testünk, lelkünk. Építünk, küzdünk, rombolunk. Szemünkben öröm, bánat, könnyek, szájalom és gonoszság is benne van. Hitetlenek és hiszékenyek vagyunk, reménykedve és reménytelenül éljük életünket. Mindig van, ami térdre kényszerít, vagy szárnyat ad és szállunk a végtelenben. Fáj, vagy boldogít az élet. Befelé fordulunk, vagy megnyitjuk szívünk kapuját. Szüntelenek, olykor enyhébbek a gondok. Elbúcsúznak, vagy újra ragyogóak a fények. Lelkünk repes, vagy a csend takarójába burkolózik, a feledésen pihen, megbékélve, reményt vesztett álmain. Szempillánk redőnyei lezuhannak, gondolataink messze szárnyalnak, vagy szárnyára emel egy káprázat.

Tovasuhan az eltelt nap a pillanatok tükrében. Feloldódik lelkünk feszültsége a dallamokban. Szárnyaló a gondolat. Az érzések ringatnak, nincs már akarat. Tétovázunk a végtelenben, a hangokban, a csendben, a nappalokban és az éjszakákban. A káprázatban és a homályban. Angyalok szállnak, árnyékként imbolyognak az álomvilágban, érzések milliójában, az örökké tartó mély, szomjat oltó szeretetben.

Simogató

Szereteted fényéből szőtt érintés,
Két kezed ringatta ölelés,
Szívem visszhangos dobogása,
A leszálló alkony bíborpalástja
Lágy, dallamos szavaid selyme,
Mosolyod titokzatos rejtélye,
Arany szemed pilláinak árnya -
Ünnepnapom simogató csodája

Tavasztündér

Tavasztündér megérkezett.

Az életünk most egy óriási, nagy éneklő Tündérkert. Minden felragyogott. Kinyitotta szemeit a Kikelet Tündére. Kivirágoztak a fák, előbújtak az apró kis tündérek, a tavaszi csilingelő virágok alakjában. Az ibolya a sziklakerten, a kis krókuszok tarka sokszínűségével. A kertek, a terek, a parkok habos, csipkés tündérruhát öltöttek a virágzó fáktól. A végtelen horizont azúrkék óceánként terül el. A tavaszi napsugártündérek pajkosan játszadoznak, kergetőznek a kis fénysugártündéreké. Violaszínűre vált a mező, a rét, de még az esték is.

A virágzó, enyhe este könnyedén libben tova az éjszakába. Tavaszi illatok lengedeznek a város felett, az éjszakai árnytündérek üde dallamokként terülnek el, mint omló hab a végtelen éji óceánon. Ennek az óceánnak nincs határa, nincs partja, csak a szétterülő, végtelenbe nyúló, szálló képzelet. A dallamok lebegnek, láthatatlan tündérek ritmusra libbennek, járják mennyei táncukat. Az égboltra guruló Holdtündérrel repülünk, a sok milliónyi csillaggal fényszárnyakon tündértáncot lejtünk – álomba ringatva magunkat – az egymás iránti szeretetünkben.

Szívdobbanások (Kedvesemnek)

Szóltan üzenetek lélekszárnyakon
Szívdobbanások minden pillanata
Sóhajok, vágys a végtelen úton
A távolság, s hiányod fájdalma
Felém nyújtott kezed lágy érintése
Aranyló szemed simogató fénye
Lelkünket összefonó szeretete
Szívünkben a boldogság lüktetése
Ezt jelented nekem Kedves
Mert TE vagy az Élet – maga.

Repülj velem a fény felé!

Napok óta feszíti szívemet valami belülről. Itt ülök, – némán, – figyelek magam elé. Szívem olyan mély szeretettel van tele.

Mégis elfogadnom kellene végre az elfogadhatatlant ... de olyan nehéz.

"Valahol létezel, valahol én is
valamit kérdezel, valamit én is
Néha vágy van benne, néha remény is
Valahol valamit, – te is, én is"

Egymás létezését nem is gyanítva, valami érzés hajtott egymás felé bennünket. Vagy mégis? Ismeretlen érzés, vagy talán nem is, hiszen a szív megérez mindent előre. Egy zavaros, nyugtalan éjszakán váratlanul érkeztünk egy nagyon göröngyös úton egymás felé. Még rejtegetem most is sebzett szívemet, de ugyanakkor érzem, – azt érzem, hogy a Te szíved is rejtve van valahol mélyen egy titkolt álarc mögé. Nem merjük, nem mered, kimondani, hogy szeretünk, pedig olyan jó lenne egymás szemébe őszintén, nyíltan feloldozást nyerni. Jó lenne lelked tűzében megnyitni szívemet, az érzéseimet kitárni, leolvasztani szívemről a jeges burkot. Felfedni vérző, fájdalmas valómat. Együtt dacolni az akadályokkal.

Fogd a kezem! Repülj velem! Repüljünk együtt a fény felé!

Fényszárnyakon...

Horizont és víz azúrba öltözött
Fölötte a Nap ontott arany sugarat
Szemem íriszében visszatükrözött
A végtelenből ittam a csodákat
Fényszárnyakon libbentem utánad.

Röpíts a fénybe

Simogat aranyló szemed
Verdeső szívem húrjai zengenek
Csöndes rezgések, álmok és vágyak
Lelkem dallamai Tehozzád szállnak
Terád gondolkodok, szavakat suddogok
Kezed simogató érintése öleli lelkemet
A távolságban ez enyhíti a fájdalmaikat
Sajog szívemben az érted égő vágy
Riadta tesznek a rohanó pillanatok
Szerelem lángja ég árva szívemben
Féltelek, s fájdalom minden perc nélkülöd
Szeretnélek mindig magam mellett tudni
Ragyogó két szemed sugarában fürödni
Átragyog mindenben tündéri léted
Varázslat, melyben felemel szereteted
Tárd elém a tűnő pillanatok
Röpíts a fénybe, a végtelen térbe
Utazzunk a sziporkázó csillagok alatt
Az ezüst hold sugarán az álmok országába.

Az emlékezés lángja

Sötét árnyakat rajzoló este érkezett. A kert virágai még őrzik a nyarat, de hamarosan tarka szőnyegként borítja a fűvet a lehulló levéltakaró. Hallgatok egy régi melódiát – teljesen átadva magamat a zenének.

<http://www.youtube.com/watch?v=uOXzGtILGgw>

Az asztalomon gyertya világít. A lobogó fény arany csillagokat szór az ablaküvegben. Ahogy figyelem a gyertyalángot, emlékeimben, szemem előtt megjelenik az a csodálatos nyári este. Mintha csak tegnap történt volna. Szinte érzem a folyó felől fűjdogáló szellőt, amely a víz illatát hozta felénk.

A dunai holtágon baráti társasággal sátoroztunk. Nem első alkalommal nyaraltunk közösen, mégis ez egy időszak lezárása volt: ez volt az utolsó, közös együtt töltött nyarunk. Az egy hetes táborozás alatt volt csónakázás, evezés, úszás, különféle labdajátékok, közös főzések, nagy beszélgetések. Szerelmek szövődtek, és igaz, őszinte barátságok.

Utolsó este egymástól és a közös nyarunktól tábortűzzel búcsúztunk. Még most is látom magam előtt a tábortűz fényét, a körülötte ülő barátaimat. A láng magasan lobogott, ragyogóvá világítva a víz tükroét és arcunkat.

A kis kazettás magnóban Edith Piaf gyönyörű hangja szólt: Párizsról énekelt, a mi kedves Párizsunkról. Sok mindenben különböztünk egymástól, de egy valamiben nagyon is egyek voltunk: Párizs iránti rajongásunkban, szerelmünkben. Amiről mindig álmodoztunk: a mi Párizsunkról, a Szajna partról. Párizsról, a szerelem városáról, ahova annyira vágytunk, ahova a közös álom utunkat terveztük. Míg a sanzont hallgattuk, sokunk szemében könny csillogott a tűz fényében.

Az élet messze sodort bennünket egymástól. A közös utazásunkat is elfújta a szél, de ilyen hosszú idő távlatából is megmaradt bennem ennek a nyárnak az emléke, s megmaradt bennem Párizs és a francia zene utáni rajongásom.

A hajnal szárnyán

Az ég alján rózsaszínű, lilás foltok jelentek meg, ami egyre inkább vörösre váltott és beszínezte a horizontot. Azután lágy narancsos színbe, majd teljesen kivilágosodott és csodálatos azúrkékség leple takarta az égi udvart. Megjelent a kelő Nap, mint egy ragyogó, fénylő tűzgolyó. Gyönyörű volt. Megelevenedett a hajnali kert. Harmatcseppek csillogtak, a fűszálakon, a virágokon, az ágakon táncolt az éltető sugár, nyári himnuszt dalolva. Minden bokor, fa, virág árnyékot vetett, ahogy rájuk ragyogott a Nap. Vidám madárdal zengett a fákról. A szomszéd ajtaja megnyílt, Szuszika szaladt ki vidáman, bukfencet vetve a fűvön. Friss

kávé illata szállt a levegőben, elborítva a reggelt. Így indult ez a nyári nap – Rád gondolva.

A hajnalok könnyeit felszárítja a Nap
Dallamok úsznak a horizont alatt
Selyemfodru, színes felhők lebegnek
Sugárszálakon szikráznak a fények

Mint nyitott ajtón a szellő ...

Reggel a Nap úgy nézett a házak mögött, mint aki mély álmából hirtelen riasztva kelt.

Lassan kúszott az égboltra. Így értek hozzám az érzések és a hangok is, mint nyitott ajtón a szellő. Lágy még az idő, bár az éjszakák hűvösebbek. Késő délután álltam kint a kertben. Az égre felnézve fehér felhőfodrok vonultak a ragyogó kék égen. Ahogy a lemenő nap átsütött rajtuk, a fodrozó felhőket is vörösre festette. Gyönyörű szép volt. Néztem ezt az álmodozásra készítő csodát. Ebben az egész heti – áldott napsütésben életre kelt minden. Az örökzöldjeink a kertben és a nagy, lombos fák. A sziklakert kövei között kiburjászott a fű, a virágok levelei hajtanak. Nappal a Nap, este az égbolton ezernyi csillag és a Hold ragyog. Igaz, már korán sötétedik. Ezen az októberi napon csendesül a világ, és ez a csend lassan a szívembe kúszik.

Sok olyan pillanatom van, amit szeretnék Veled megosztani. Szeretném, ha Veled együtt csodálkozhatnék rá dolgokra. Nem az anyagi dolgok számítanak – sokszor egy látvány vagy éppen egy érzés. Nincs sok mindenem, – lehet, vannak dolgok, amiről nagyon furcsa elképzeléseim vannak – mégis olyan jó érzés, mikor gondolok valamire, – Rád gondolok. Hogy milyen jó lenne Veled megosztani. Biztos vagyok benne, Te is így vagy ezzel: az adott pillanatban szeretnél valamit megosztani olyan emberrel, akit közel érzel magadhoz. Én csodálatos dolognak tartom. Hiányzol!

Selyembársony ölelés

Szívek szíve – szívem szíve
Szeretlek
Titokzatos lényed mélyén
Szeretlek
Lelkünk hús érintése
Selyembársony ölelés
Mély vágyakozás:
Szeretlek
Érted kiáltott szó:
Szeretlek
Boldog vagyok és őrizlek
Bennem vagy, mélyen a szívemben
Szeretlek, szeretlek, szeretlek!

Két évtizednyi emlék

„Istennek terve volt veletek, amikor találkoztatok.
Életed egyik szakasza bezárult, de a jövő tele van ígéretekkel.
Életünk valamennyi változásánál emlékeznünk kell erre.”

Életerős, dús fák az utcán, köröttük díszfák, díszbokrok, virágok sorakoztak. A gesztenyefa minden tavasszal fehér gyertyavirágokat hozott, rózsaszín bibékkel. Ősszel – mint most is – lehullatta sündisznócskáit.

Az óriási diófa is hullatja már leveleit. A hatalmas fenyő tűlevelein át-süt az őszi nap. A tuja sűrű ágai lehajlanak a földig. Lombkoronájában itt-ott rozsdás ágak hajladoznak.

Szemével kedvesen végigsimogatta az ismerős helyeket, tárgyakat, melyekhez emlékei fűzték. Itt látott életében először medvebocsot szabadon egy vadászember kíséretében. A tóparton különösen nagy szere-tettel időzött tekintete. A szépemlékű kisvendéglő ablakain gyertyafé-nyek villódtak az asztalokon. Halk zeneszó kúszott a légben. A teraszra ráhajló szomorúfűz lombja olyan volt, mint egy gyönyörűségesen tö-mött hajkorona, amelyen már látszottak az őszülő hajszálok. Hétvége-ken, ünnepeken – barátaik társaságában – sok időt töltöttek itt. Hallgatva a megszokott dallamokat, – a régi, ismerős zongorista előadásában – egy kávé, üdítő, egy-egy pohár bor társaságában. Vagy ünnepi vacsorát ren-delve, mint azon a születésnapján estén. Gyertyafény mellett vallotta meg neki, hogy mennyire szereti őt és kérte, hogy együtt folytassák tovább életútjukat. Sokat nevettek. Nézték a tó fodrozódó vizét, amint a szellő játszadozott a felszínén. Boldogok voltak. Másfél évtized. Ennyi időt éltek meg együtt jóban, rosszban. Álmodoztak, tervezgettek.

És most? Hamarosan ismét elérkezik a születésnapja. Egyedül üldö-gélt a megszokott asztalnál. Hosszú idő telt el, hogy eltemette őt. A fájó emlékek miatt nehezen szánta rá magát, hogy újra kijöjjön a partra, a vendéglőbe. Talán már meg is bánta. Kedvese halála óta nem volt, aki-vel megossza a reggeli ébredéseit, a mindennapjait, az estéit. Egyre ma-gányosabbnak érezte magát. Társra vágyott. A lélekfájdalmakat, a báná-tát végre enyhíteni, elraktározni.

A zongorista kellemes hangján a „Szeretni bolondulásig – dal hangzott fel. A zene vágyakozást és szomorú érzéseket ébresztett benne. Végig-vonult előtte az évek hosszú emlékfüzére, hallgatva a lágy dallamokat – szerelme kedvenc dalát.

Megitta maradék italát és csendesen felállva – könnyes szemmel elin-dult haza szíve feszítő emlékeivel, kincsként őrizve a múltat, de élni a jelent.

Lélekvarázs

A horizonton felhők úsznak,
fényugarak táncolnak
a fák zöld lombjai között.
Felettünk az ég kék mosolya,
bíborfényű alkonyat köszönt.
Az esthomály ringat karjaiban,
lelkemet ölelő dallamokban.
Szemedben csillagok arany sugara kél,
pilláid mögött az álmok varázsos árnya ég.
Lélek-varázs!

Bogármécsek

Nappalok és éjszakák vallanak
Titkokat mesélnek egymásnak
Felhők között terjed a fény
Az égi óceán kékjében fürödnek
Régvolt szerelmek emléke lépdél
Selyemlétrán az ezüst hold felé
Tücsökszerenád zeng az éjben
Világítanak a bogármécsek
Fáradt árnyak ölelik az álmokat
A sajgó lelkek bolyonganak
Csukott szempillák árnyai mögött
Az élet gondjai elcsendesednek

Az álmok útján

„Az álmok: a nappal megélt dolgok folytatása és a másnap az álmok továbbélése.”

Neszek, pillanatok a végtelen térben. Szemünkre az éjszaka álmodot hint. Másik világban járunk – a végtelenben. Csend van és titokzatosság. A rémségek az álmovilágban is elkísérnek. Fekszünk mozdulatlanul, vagy béklyóba kötözve dobáljuk magunkat, hogy megszabadulhassunk kötelékeinktől.

Sötét bársonypalást a horizont, s az éjszakai fények útra kelnek, majd táncra perdülnek. Apró csillagok sziporkáznak, s csipkés felhőfoslányok közül, felhőgerinceken át a Hold ezüst leplet terít udvarára.

Álmunkban újjászületünk. A simogató pillanatok szárnyalásában élünk. Állunk a végtelen óceán partján. Lábunkat nyaldossák a hullámok.

Álmaink lovára pattanunk, száguldva vagy lassan poroszkálva járjuk világunkat. Csillagúton kanyargunk, tündérek érintik arcunkat. Megfogjuk a csillagokat és a Hold teraszán kávézunk, poharazunk az égi nektárok-ból. Halk melódiák ringatnak szelíden, úsznak velünk a lágy dallamok. Öntudatlan álom karol át bennünket, lágy selyemtakaróként borul ránk, s felhők között repülünk tova. Hallgatjuk a suttogó szél meséit, átéljük a csodákat, a káprázatokat.

Az álom mosolyt csal szánk sarkába, vagy könnyeket csal szemünkbe, könnyekbe bújtatott emlékekkel. Arcok emlékei homályosulnak előttünk. Elmosódnak, majd újra élesednek. Mégis talán az álom az, amelyben reálisabban lépkedünk sorsunk útján – egy másik világban.

Szemünkben kérdések sora, de félünk a válaszoktól, vagy már nem is kapunk választ.

Szemünk redői lassan felnyílnak, hogy köszöntsék az ébredő Napot, a világ ütemes dobbanását – a szeretet ölelésében.

A fény kaput nyit...

A csillagok hideg fénye,
A Hold ezüst estélyi ruhája
A horizont bársony palástja
Álomba ringat az éjszakába
Látomások álomszekér útján
Az égbolt sötét óceánján
A hajnal megvirrad színesen
Utunk nem ér a végtelenbe
A fény kaput nyit szempillánkon
Reményt adva az új reggelre

A szeretet mindig maradjon a szívedben

Ha vége van egy szerelemnek, és úgy érzed, – nincs tovább utad, – a szeretetet soha ne irtsd ki a szívedből. Alapjában véve az egész világ jó és mindig újra eljön a tavasz. Vannak szívek, amik mindent megunnak, – a szerelmet is. A tél ideje alatt a szív is olyan fagyos, de tavasszal új életre kel, és mint a természet: kirügyezik. Vágyik az újra, – lángra gyúl. Ha mégis úgy érzed, – fáj az elmúlt szerelem, – a fájdalmadat, a könnyeidet rejtse el mindenki elől. Magadban sírd el bánatodat, mert csak gúnyolva leszel. Az érzéseidet viszont soha ne tagadd el, mert az nem segít, csak még mélyebbre ássa a fájdalmadat. Élned kell! – magadért, egy új szerelem lehetőségéért. Kell, hogy becézz, hogy simogass, hogy csókolj és újra tiszta szívből szeress és szeressenek! Talán még szükség van rád...

Keresd a lelked új tavaszát
fogd fel vágyaid rezzenéseit
biztos nyerhetsz még csatát
csak hallgasd szíved érveléseit

Frank Regina

Frank Regina a nevem, 1990-ben születtem. Önjelölt író-költő vagyok. Minden egyes versem-írásom lelkemből egy darab, életemből egy részlet, egy fejezet. Megnyugvás, egyfajta menekülés számomra a toll és a papír. Úgy érzem papírra kell vetnem, a bennem rejlő érzéseket, érzelmeket, gondolatokat. Szív és vers közé hidat építetek, s míg van ki átsétáljon a hídon érdemes írnom. Sajátos nézőpont összpontosul műveimbe. Leginkább melankolikus írásokat lehet tőlem olvasni. Soraim között ott van valódi énem, csak tudni kell olvasni a sorokban.

Ha tudtam volna...

Homályos emlékkép, egy darab a múltból,
gombóc a torkomba szorul.
Homályos arc, kire még emlékszem,
kire mindig szeretettel néztem.

Homályos hang, mi álmomból ébreszt,
ki azt mondja; életet élvezd!
Mint őrangyal vigyázod utam,
az élet egy kegyetlen futam.

Megtanítottad, hogy lássam az életet,
hogy ne ugorjak át minden apró részletet.
Egy fában is erdőt láttál,
gondolatba a felhők között jártál.

Egyedül vagyok, egyedül maradtam,
a lét savanyú részébe haraptam.
Létezni s élni minél tovább,
még akkor is ha nincsenek csodák!

Kezed keresem, ölelésre vágyok,
nélküled rossz utakon járok.
Részem vagy, részem voltál,
messzebb vagy tőlem a Holdnál.

Hiányzik mosolyod, hiányzik mondatod,
hiányzik, minden bölcs gondolatod!
Szétszakít, a fájdalom ereje szétéget,
minden emlék hirtelen szétszéled.

Ha tudtam volna, ha sejtettem volna,
hogy nyugovó helyed lesz sírkápolna...
szóltam volna, öleltelek volna, nem eresztettelek volna,
de e helyett csak csendben integettem...

Fájdalom küszöbe

Kerget egy érzés,
bennem már nincs több kérdés.
Kerget s felemészt,
úgy érzem nincs menekvés.

Követ, nyomomban halad,
olyan mint egy furcsa kalap.
Fejemre nőtt, s nem tudom letépni,
élve kell magamból kivésni.

Szike éle csillan az asztalon,
véres kézzel megmarkolom.
Belém hatol a szike éle,
vésd magad egészen mélyre.

Érzem ahogy felvágja bőröm,
életben már többé nem győzőm.
Nem érzek fájdalmat,
lenyeltem már sok vádamat.

Szikrázik szemem, tüzet szór,
pedig belőlem se lesz más csak por.
Élvezem a vért, élvezem az ereim pattanását,
élvezem az egész testem varázsát.

Cseppen a vér, a padlóra koppan,
nem érzek gombócot torkomban.
Nem érzek semmit, nincs bennem érzélem,
s többé nem kerget semmilyen félelem.

Üzenetet írok véres kézzel,
már mindent átlátok épp ésszel:
Születtem s meghaltam,
holott élni akartam!

Gulyás Lázár

Gulyás Lázár vagyok, irodalomkedvelő, versszerető, olykor saját gondolatokat rímekkel díszítő ember, kinek a vers nyelve adta meg az értéket, lehetőséget az emberek felé való nyitásra, ami által lelket adhatok, érinthetek meg, közelíthetek meg szíveket, kik eddig talán értetlenül álltak egy hamisan csengő Szívhang előtt!

Hiszek a VERS építő erejében, hatalmában, hiszen irodalmunkban a próza a hadsereg, és a VEZÉR a VERS!

Ritkasággyűjteményem a versvilágból: <http://gulyaslazar.freeblog.hu/>

Saját szilánkjaim az életből pattintva:

Szeretem Petőfit,
Szeretem Pató Pált,
nem szeretem az embert,
Ki nem szereti Petőfit,
de követi Pató Pált!

...hamis az élet,
ha pocsolya tükrözi
a legszebb tükörképet...

Ne búsulj!

Miért öl a bánat, hiszen fogom kezed,
Talán azt akarod, engedjem el?
Tudom, bizony félsz is tőle,
Ezért nem teszem,
nem engedem!

Pillangó

Még emlékszem rá, valamikor hajdanán.
Gyermekkorom felhőtlen nyarán,
jártam a mezőt víg gyermekként,
mikor egy pillangó a kezemre szállt.
Meglepődtem a ritka csodán.
Olyan szépen illegett-billegett,
harcolt a szél ellen, mélyen neki dőlve,
kapaszkodott belém, nem repült, nem engedett.

Még mindig tartja magát,
kapaszkodik belém,
nem repült tovább,
nem enged, az emlék,
mint gyermekkorom
kedves nyarán,
élményemnek
drága
gyöngye,
a mai
napig
visszajár.

Annyira jó ...

Annyira szépek a napok,
mert tudom, hogy vagy nekem.
Annyira nagyon jók,
mert tudom, hogy létezel.

Annyira jó a csillagok állása,
és oly gyönyörű az éjszaka forrása.
Annyira forró a reggeli Nap fénye,
oly jó tőle az érkezés reménye.

Annyira érzem szíved szárnyalását,
szemed sugarának égő áradását.
Annyira jó hogy jelen van nekem,
szerető szerelmed, ölelő jelened.

Álom

Álom, mely elringat,
Álom mely ringva tart,
Álom mely megtéveszt,
Álom mely felébreszt!
Melyik a helyes út,
Melyik álom a valós,
Emberként élem életem,
Mert a jó álom végtelen.
Mert hol az igazi álom
Az ébredés után tovább élő,
Akkor jó az álom, ha megélhetem
Valóságba vetett megálmodott énemet!

Szép nap

Szép Napot küldtem Néked,
Látod hogyan ragyog?
Ha arcodon megbotlik a fénye,
Rájön a Nap,
Ó, Ő szebb mint én vagyok!

Ne tiltsd!

Miért tiltod álmaimat,
ha Rólad szólnak, s szépek,
Szép Napod sem áll meg közben,
míg felkerül az Égre!

Kedves Öcsi bácsi!

Elgondolkodtam ma, és a rádiót hallgattam,
Rólad volt szó benne, hőstetteidet övezte az adó,
Magyar ember voltál az éterben, valóságodban,
Zengte híredet, híres, derűs magyarságodat a rádió!

Valóban Te voltál Magyarország a világon,
Vitted hírünket, melyet talán vinni sem kellett,
Magától szállt minden hír, mi abból az időből való,
Jó hír s büszke valóság egy tehetség voltál a jelenben.

Nekem is van emlékem, mit most neked leírnék,
Verselni bár nem tudok, mint te focizni tudtál,
Faragom rímeim, mert így igazabb az érzés,
Szép emléked fényében én is voltam már Puskás!

Munkabeosztáson voltunk, sokan hozzám kerültek,
Bár tudták nevem, de azt nem ismerte mindenki,
Európa minden szögletéből dolgoztak nálunk,
Nyelvtudás hiány végett néha kellett mutogatni.

Én beszéltem a nyelvet, de az idegenek kevésbé,
Összeszedni akartam a nyáját, kit munkára viszek,
Főnököm segített ebben, gyűjtötte velem az embereket,
Mindenkit kérdezett: – Te hová tartozol, kivel mész el?

Volt ki „gulasz”-nak becézett, nevemet kimondani nem tudván,
A másik jobban ismert, ő Lázárra hivatkozott, s jött velem,
Többen csak mutogattak, hogy velem akarnak jönni majd,
Míg valaki felkiáltott: – ÉN IS A PUSKÁSSAL MEGYEK!

Öcsi bácsi, büszke voltam ott az emberek között,
Mindenki mosolygott, mert ismerte a nagy nevet,
Büszke voltam ott az emberek között akkor nagyon,
Büszke voltam Puskásra, büszke hogy magyar lehettem!

Sok helyen találtam hozzád méltó, megemlékező gondolatot,
Míg éltél sokan megtagadtak, de többen élvezték áldott sugarad,
Kezedbe véve a Vándorbotot, Hazádat el kellett hagynod,
Úton a koroddal lassan az égbe érve megtaláltad nyugalmad.

Sokat gondolok Rád, hiszen egy vagy Magyarországgal,
Nem ismerik Budapestet, de Téged jobban, mindennél
Tudják, magyar voltál, imádtad a futballt, Hazádat szolgáltad,
Jó hírért vitted mindenhová Hazádnak, a világban szerteszt.

Te már megnyerted életed csatáját, fent képezd tovább vár a csapat,
Látod, idelent milyen rossz meccset játszunk, nyerni sosem tudunk,
Talán egyszer ránk süt a Nap, s nyerni tudunk, kérd Istent, Uradat!
Bár sok meccset elvesztettünk idáig, de bukni sohasem fogunk!

Születésnapod alkalmából szeretettel köszöntelek, Lázár a földi pályáról

Horváth Zsuzsanna

Horváth Zsuzsanna vagyok, 30 éves. Lányommal (10 éves) szüleimnél élünk. Háziorvosi körzetben, asszisztensként dolgozom. Hobbi szinten írogatom le gondolataimat. Érdekel a pszichológia. Sokat olvasok (idézeteket, metaforákat, bölcsességeket) romantikus, illetve kalandregényeket.

Egy alkalommal verspályázaton (megosztott) első helyezést nyertem. Nyereményemet Németh István Péter költőtől vehettem át... isteni élmény volt!!

Zöld Tó

Behunyom szemem...

...egy zöld tavat látok.

S, a napot, mi éppen felkelni vágyott.

Lágyan ölelő természet,

Oly gyönyörű akár szerelmed.

Mely szavak nélkül kápráztat el.

Csend borítja be a tájat

Gyenge szellő épít hullámot.

Érinti bőröm, lágyan... kedvesen,

Megborzongok, mosolygok szenvedélyesen.

Csodás-e nyugalom, béke és szerelem

Szép álom... Veled édesen!

Halak tánca el-elvonja figyelmem,
Vágyok a vízbe Veled Kedvesem.
Vizes vállam szárítja napnak első sugara,
Csillog hajamon tónak pár cseppje.
Körülöttünk csak csend-nyugalom,
Kezed-kezemben erő és oltalom.

Tekintetem egybeolvad Veled és a tájjal,
Mely lenyűgöz mosolyra nyitja számát.
Elgyengít a zöld tónak varázsa,
Feledhetetlen órák ajándéka.
Bőrömbbe ivódó emlékképek
Melyek évek múltával is szépek.

Hangyák a bolyból plédemen futnak,
Mintha félnének, hogy a percek hamar múlnak.
Szorgosan-boldogan szállnak felettünk a madarak.
Énekelnek-repkednek a pillanatnak.
Napnak fénye barnítja hátam,
De egy felhő elé áll bátran,
S, búcsú hangulata veri fel a partot.

Fáknak ágai is búsan hajolnak a fűre,
Figyelmeztetnek a napnak lassan vége.
S, a zöld tavat el kell hagyni tán örökre!

Nem tudom mi tette széppé a nap ragyogását:
A zöld tó titka? Madarak dala? Halak cikázása?
Vagy a percek varázsa... melyet csak általad élhettem
így át?

Kinyitom a szemem...
Most érzem, könny hullik arcomon.
De, ha behunyom...
Újra élem e csodás emléket!

Jószay Magdolna

1956-ban születtem és élek Debrecenben, két felnőtt gyermekem van. Nyomdászként 22 évet dolgoztam, 13 éve kiadóban vagyok, mint szerkesztő-tördelő-korrektor.

Mindig szerettem írni, korán észleltem, hogy az írás számomra a legmegfelelőbb kifejezési forma, bár tudatosan igazából az internetes irodalmi lehetőségek megismerése óta döbbsentem rá: létszükséglet számomra az, hogy kiírjak magamból dolgokat...

Két önálló kötetem jelent meg. Saját olvasmányaim alapján, egyéves munkám során történt kézi gyűjtésem *Aranygondolatok* címmel, 2006-ban a Pedellus Kiadó gondozásában; valamint 2010 júliusában első saját verseskötetem a Z-Press Kiadónál, *Szívhang a kövek mögül* címen.

Az *A macska* című magazinban rendszeresen publikálom macskás prózáimat, valamint 16 antológiában szerepelnek verseim.

Kilincs

Kilincsre zárjuk a múlt ajtaját,
ám sokáig por mégsem lepheti,
él bennünk valami, mely letörli időnként,

s nem enged, nem hagy felejteni.
Se jót, se rosszat, nincs kivétel,
múltunk immár életünkre ható,
jelenünkben többnyire nem számít már,
de e kilincs kétfelől nyitható.
Utat végleg zárni kevés a kilincs,
oda kulcs kell és zár – s az ember szelektál –,
tudatunk mélyén kulccsal nem zárunk,
s az emlékek jórésze néha visszajár.

Amíg csak kilincs van, esély is van,
hogy út lehessen – ha nagyon kell – a múltból,
oldás, kérdés, magyarázat, áldás,
kiáltás serkenjen feneketlen kútból.
De ha lakat zár – meddő kopogtatás,
az ember hallhatja, ám könyörtelen,
nem hagyja feloldani a homályt, a múltat,
s minden kegyelem esélytelen.

Mint a hajó...

Jelentős a teher, mit magában rejt,
de kitart a hajó, biztonságos, megbízható.
Egyensúlyban tartja terhe,
mint oly embert póre lelke,
mely sokat látott-tapasztalt,
olykor szinte meghalt, majd feltámadt,
csapásoktól lett kőkemény.
Nem marad túl sok, csak a remény,
az ily lelket hordozó test is kitart,
s mint a hajó: biztonságos, megbízható.

Tenyérbölcső

„Én úgy nézek fel a tanár úrra,
mint hangya a katedrálisra!” –
hangzott egy régi filmben.
Erről mindig eszembe jut
egy réges-rég átélt
tavasz, nyár, ősz és tél,
amikor – küzdve éggel és földdel –
tenyérbölcsőd bensőjében
óva vigyáztál, féltve melengettél.

Poros gondolatok

Ha porból lettünk
s porrá leszünk,
emlékeink is azok lesznek,
vagy réges-rég porosodnak.
Hogy emlékezhessünk,
néha leporoljuk azokat,
s emlékeztetjük magunkat,
hogyan porból lettünk,
míg csak porrá nem válunk,
emlékeinkkel együtt
egyszer elenyészünk...

De a közte lévő kis időben
port szemembe senki se hintsen,
és vigyáznom kell,
én se verjek fel nagy port,
bárki porrá törne-zúzna
életemben.

Az anya

Az anya szeret,
örökké és önzetlen
lélegzik érted.

Lehetsz bár gyarló,
bűnös, hálátlan vagy rút,
ő ott van veled.

Szerethetsz bárkit,
ám a fonál fáradhat,
túl gyenge lehet.

Önfeláldozó
jó lélek, veled akár
viszi kereszted.

Tény és valóság:
csak anya és Isten, ki
feltétlen szeret.

Különös szálak

Gyakran úgy elcsodálkozom,
mennyi s milyen apróságokon
múlt az, hogy velem vagy.
Oly különös szálakat göngyölít
az élet, s minden láncszem tisztán
passzol, réseket nem hagy.
Utólag talán már látható,
de előre ki nem számítható:
itt minden összefügg...
hogy annyi meddő idő után
egymást elhittük.

Ám szerintem az egek ura is
elcsodálkozna...
mert az, hogy találkoztunk,
akár lehetetlen is lehetett volna.

Álomhágcsó

Álomhágcsón küzdöm.
Minden fokkal egy picinyke csillagnyit
közelebb az éghez.
Minden lépéssel apránként
előrébb az ébredéshez.
Mi álmaimban rossz, lent hagyom,
szállnék, repülnék, de istenem,
még fel inkább nem ébrednék!
Hiszen ha alszom, akkor is tudom,
hogy repülni csak ekkor enged álmom...
Ha magam mögött hagytam
a létrafokokat,
ha a lidércek utánam már hiába
kiáltozgatnak,
akkor kellene ébredjek.
Ám téged, téged végig
magammal kell vigyelek.

Megszöktek a szavak

Egymás arcát nézzük,
és csak hallgatunk,
mert hihetetlen mód
megszöktek a szavak,
de azért, mit hirtelen
szemedben meglátok,
úgy örülök, hogy nem,
mégsem vagyok vak.

Kacsó Edgár-Nándor

Kacsó Edgár – Nándor vagyok, 22 éves kolozsvári egyetemista, filozófia alapképzésen.

Requiem egy álomért

Elmosott partomon ...
Huszonkét évemet feladom.
Hinnék én még vakon,
De inkább magam eladom!

Eladom a múltam, jövőm
Emlékek akár a vízözön
Mossák el a reményt
És minden emberi erényt.

Minden szava a világnak,
Üvölt rabszolgák árjának
Hazudva múltat, s jövőt
Javakért hazugságot üvölt!

Hazug a világ, az egyház.
Rabszolgák húzzák az igát,
Istennek vagy embernek
Amíg bele nem gebednek.

Hinni lehet, de mibe?
Minden elvész a semmibe.
Magam állok, magam előtt
Eladok minden esztendő!

Eladom a magánynak,
Hangját ne halljam a világnak,
Mely álmaimat marja
Vak világok varja...

Adtam volna magam neked...
De a sötét eltemetett,
És nem láttam szemed
Ami értem könnyezett...

Búcsú levél egy mackónak

Talán kidobtak már rég...
Lent, szemétben heversz,
és várod gazdád felvegyen
majd magához öleljen, még
egyszer az életben...

Talán már leszakadt kezed...
De tudom, szívem így is öleled!
Minden piciny reményem
Ott volt szőrmés kezedben...
Köszönöm neked...

Talán majd felvesznek,
és visszavarrják kezed.
Kezedben tartasz más szívet
És az én szívemet
Elejted...

Talán majd eltörik végleg...
De az én törött szívemet,
Őrzik az édes emlékek,
Mít a lány gerjesztett.
S adott nekem...

Vihar

Értem sírnak a szelek,
Könnyeznek, süvítenek.
Kárhozottan tombolnak,
Mert szívem adtam egy kígyónak!

Bíborban és vérben
Hever lent a mélyben,
Kicsavarva, haldokolva
Mégis kész akarva!

Ha majd egyszer,
Visszajössz és egyben
Kapok még egy részt
belőle mi dobogna... már kevés!

Mégis a kígyót akarom
S szívem is neki hagyom
Nála van legjobb helyen
Elég látnom néha nevéssen...
És valakit szeressen!

Kele Dóra

Kele Dóra 1994. február 19-én született Kaposváron. Jelenleg a kaposvári Munkácsy Mihály Gimnázium angol nyelvi emelt szintű tagozatának tanulója. Fiatalon megmutatkozott érdeklődése az irodalom iránt. Szépirodalmi munkái gyakran jelennek meg folyóiratokban, újságokban. Napi rendszerességgel publikál internetes blogján, ahol a látogatók létszáma eléri a 200 főt. Első könyve 2011 augusztusában jelenik meg, Lélekestrom címmel. Négy nyelven beszél folyékonyan, érdeklődik a különböző kultúrák iránt. Szabadidejében

íjászkodik, ír, olvas és tagja az iskolai énekkarnak is.

Elérhetőségek:

Weboldal: <http://telitortenet.blogspot.com>

E-mail: kolesmag@citromail.hu

Mellkas

Ösztönösen nyúltam a lüktető mellkas felé. Rásímítottam hűvös tenyereim, és homlokommal előredőltem, pont a szíve felé. Ütemesen dobogott, lüktetett benne a forró, bordó vér. Engem erősen rázott a hideg, fogaim karcolva súrolták egymást. Csendben álltam a mellkasának dőlve, mindennél jobban vágytam az érintésére, de ő megmerevedett kőszoborként nézett rám. Elutasító szemeiből forrón süttött a düh, a harag, és az

állhatatos utálat. Minden porcikájával arra a tudatra koncentrált, hogy ne érjen hozzám, ne mutassa egyetlen apró jelét se a szeretetének. Valójában, a szíve legmélyebb bugyrában, Lucifer otthonában, engem igazán, nagyon szeretett. Jobbnak látta, ha bűneimért azzal sújt le rám, hogy megmutatja, mennyire tud utálni. Sikerült neki.

Ingerülten viharzottam ki a szobából, és a kanapéra kuporodtam. Felhúztam a térdeim, szorosan elrejtettem magam a világ elől. El akartam menni, de az érzékeim a lakáshoz láncoltak. Kíváncsi voltam arra, vajon megölel-e még. Nem tudhattam a választ, így csak némán, csendesen vártam. Vigasztalhatatlanul ültem a bézsszínű kanapén, és a falon levő tükörbe néztem magamat. Láttam a nevetöráncaimat, a hosszú szempiláimat, és a megfogyott hajam. Kémlelve kerestem ifjúkorom ártatlan sugarait, miközben vártam, hogy megtörténjen a csoda. Reménytelenül, bosszúsán figyeltem az óra mutatóinak táncát, majd félénken ismét a tükörbe bámultam. Láttam a gyermeket, a szőke, kócos kislányt, hatalmas érdeklődő szemekkel a körhintán. Göndör fürtjeivel játszott a déli szél, mosolyát messzire vitte az emlékek örvénye. Rájöttem, képzelődök. Halk suttogást hallottam a tükör irányából. Félve odapillantottam, majd lehunytam a szemem. A férfi suttogott andalító szerelmes dalokat, lágyan a fülemben. A zene bejárta az egész testem, remegési hullámok törtek rám, kelletlen. Immár éberem, tágra nyílt szemekkel bámultam a tüköröt. Megpillantottam a ráncos önmagam, és a férfit, miközben fedetlen felsőtesttel áll a szoba közepén, és gondolkodik. Éreztem a saját kezem erős dobogását a mellkasán, láttam, ahogy könnyek gördülnek a szeméből.

Élettelen lettem. Lezuhantam a földre, hangos villámlással széttört a falon függő tükör. Ő kirohant a hálóból, leroskadtt mellém, majd némán zokogott felettem. Mert én, akkor és ott, meghaltam.

Kávé

Csurran-cseppen a pohár szélén,
aranyfénnel csillog éjfeketén.
Ím, a félhomály látszani enged,
az akarat elszökött belőled.
Mélyen kortyolsz a fekete lébe,
néha gondolsz, semmit téve
mész tovább dolgodra.
Hátha akad valami késő alkonyra.
Öreg vagy – nézed a visszas tükröt
belé csapsz, vérzel, félsz – széttörött.
Arcképed göröngyös mása darabokban hever
az élet örök játékra nevelt.
Vágyom zúgni le, nyílt titok,
Csorognék a torkodon.
Étlen-szomjan, de együtt
mennyit ér az, ha testünk
hamu és sűrű sötét por,
mely örökre elfed és megtorol?
Tenyérből lágyan hull alá,
eltéve az életet az örök föld alá.
De én nem veled lennék
én csak melletted, érted élnék.
Ott is, akkor is, ha csak
nézhetnélek, nekem elég az.
A kávád csak én vagyok
ha kell, neked megmásulok.
Öreg vagy- a tükör sem másít,
életéved kettős szám, csalfán ámít.
Lennék én minden reggel a sűrű fekete
aztán a füst, a bolygó és a szád közös kerete.
A te szádon távoznék ki és be,
tested átjárnám, csodálnám, nem tenném tönkre.
Imát mondanák, hogy a füst

ne szője be magát a tüdődbe.
Ne öljön, csak segítsen meghalni
hogy az illatot tudjam őrizni.
Míg én élek, nem felejttem az ízt,
a sűrűt, a nedvest, a bántó pírt
amit akkor kaptam,
ha cukortalannak találtattam.
Ha egyszer kemény kávészem törte nyelved,
gyomrod bús haragra gerjedt.
Miattam, értem
hogy ihass, nekem az a keresztem.
Öregek vagyunk- de köt az íz, a pillanat,
a zamat, a cserje, a ködös varázslat.

Nélküled én örökké fázom...

Kíváncsian tekint be az első napsugár az öreg redőny apró résein keresztül. Forrón kémleli a szobát, örömteli melegét szétszórja benne.

Kinyitom a szemem, fognám a kezéd,
de hideg van, tovatűnt a lelked.
Zihálva keresem a tekinteted,
a sötét szoba alig enged látszani téged.

Nem vagy itt, kihűlt a tér,
kattog a radiátor, egy ismeretlen hang életre kél.
Hajnali madárszó hallatszik az utcabeli fákön,
Az ágyon kuporgok, megint csak fázom.

Nélküled olyan hideg minden,
Nincsen szag, íz, és szín sem.
Üresnek látom a holdvilágot,
Száradt kakaót mosok a pohárból.

Ezt is te hagytad magad után. Csak te.
Kezem a remegéstől elernyed, a pohár széttörik, szilánk halommá lesz.
Köntösömet végighúszom a jéghideg lakáson,
Félek, megőrülök – gyere már! annyira fázom.

Dél múltott percekkel, itt kellene már lenned,
Várok, a kaputelefon kettő rövidet csenget.
Megjöttél! Érzem, átjár a forróság,
felugrom, a szobán sietve suhanok át.

Minden hideg. Fázom.
Megjött az ebédem, és a teraszon ázom.
A reggeli madarakat kémlelem,
Kinyitom a műanyag dobozt, nyugtázom: a futár címet tévesztett.

Kérdezem magam: lehet, hogy te is címet tévesztettél?
Megeshet, hogy mást szívesebben melegítenél?
Kiráz a hideg. Fázom.
A kapuban egy fiatal férfi- bizonyos, hogy látom.

Csengetnek. Hideg kíváncsisággal nyitom ki az ajtót,
Hátha vendégek, összesöpröm a padlót.
Forró kéz szorítja a derekamat,
megjöttél, már itt bent is süt a nap.

Kifulladtál a nagy sietségbe,
Kérlek, ülj le a fotelbe.
Elmagyarázom, hajam miért olyan ázott,
Bevallom: nélküled én örökké fázom.

Forrón kerít hatalmába a délutáni perzselő napsugár, majd órák múlva,
már kimerülten, fáradtan ismét ott hagy önnön nyugalmamban.

Kapcsolatban vagy

Szingli vagy.

A szó legtermészetesebb értelmében élsz a különféle jogaiddal: többek között nyugodtan, szabályokat meg nem szegve flörtölsz, ismerkedsz, bámulod a csábos hátsókat, kacéran ámde végtelenül szinglisen kacsintgatsz. Bátran kapcsolatot kezdeményezel, nyitsz a különböző partnerek felé.

Kapcsolatban vagy.

Még szingli korodban kiválasztottál egy potenciális, minden elvárásnak megfelelő, már- már tökéletes, hím-vagy nőnemű egyedet, akit párodként, társadként kezelsz. Mindent megosztasz vele, ennek ellenére fenn tartod a jogot, hogy megnézhesd egy másik, ellenkező nemű személy külsejét (ebbe beletartozik az a nemes hátsó fertály is) vagy akár szóba elegyedj valakivel. Mindeközben felsőbbrendű, kitartó és mindennél csodálatosabb szerelemmel rajongasz partneredért. Szerelmetek oltárán feláldozod a szabadságod, a függetlenségedet, amit szingli korodban bármikor feladtál volna...

Nos, mindezek alapján rájöttem egy örök érvényű igazságra. Ha kapcsolatban vagy, a legnehezebb elfogadni azt, amit sokan önámításként tartanak számon: egy jogod megszűnik abban a pillanatban, hogy te társat választasz. Az a szent, hamisíthatatlan jog nem más mint a függetlenség. Abban a pillanatban neked el kell fogadnod, hogy hozzá tartozol, nem máshoz. Hogy vele vagy, nem mással. Hogy őt szereted, nem mást. Ezentúl nm lesz szabad kacéran mosolyogni, szemezni, flörtölni, sőt, igazság szerint még szóba elegyedni sem tisztességes. És lássuk be, nagyon is jól van ez így! Nincs egyáltalán szükségünk arra, hogy azt akit igazán szeretünk, átverjük. Nem akarunk mást, csak feltétel nélkül, mindörökké, boldogan szeretni azt, akit MI párul választottunk.

Szerető

A reggel szította gyengeségtől részegülve kászálódtam ki az ágyamból. Takaróm verítékkal teli hálójából menekülésszerűen robbantam ki, majd lábujjaimat a hideg levegő csiklandozta. A sötétben tapogatózva, zajosan szaladtam ki a mosdóba. Gyenge kezemmel a csap hideg vizes oldalát kezdtem erősen tekerni. Nehezemre esett- tudtam az éjjel nem én zártam el a csapot utoljára. Kócos, sűrű hajamat a tarkómnál összefogtam, majd forró arcomat a jéghideg víz alá szorítottam. Éreztem, ahogy a gerincem mentén folyik rólam a víz, ahogy a jeges érzés behatol arcom vékony bőre alá. Percekkel később, már egy széles, vörös színű tócsa állt alattam. Vértett az orrom. Ösztönösen nyúltam a törölközőtartó felé. Nyújtóztam, hogy elérjem a forró ölelést nyújtó takarót: egy hirtelen pillanat múlva már a földön feküdtem. Véres volt a combom, kezem remegett a kilátástalanságtól.

Fáradt voltam és nagyon véres.

A kiszolgáltatottságból egy hangos sikollyal, és megannyi könnyel próbáltam menekülni. Ordítottam, hogy segítsen rajta. Eleinte nem értette miért bögök- majd a fürdőszobában nem várt látvány fogadta. Hajam vizes góciókban, hálóingem véres foltokkal tarkítva fogadta. Szemeim apró bogárrá szűkültek, a szintisza düh sütött le róluk. Mérges voltam. Egy gyenge kacajjal nézett le rám. Kinevetett. Eszetlen, visszataszító fejét fogta, úgy mulatott a nyomoromon. Rárivalltam, hívjon mentőt, nem érzem a lábam. Ő röhögve csilingelte el a panaszaim, majd perce-kig némán ült mellettem.

Most csak arra számíthattam, akire eddig a legkevésbé. Rá.

Egyedül akarok lenni

– Egyedül akarok lenni!

A szavak keserűen hagyták el a számat, miközben belül mart a fájdalom, s én csak ordítottam veled. Felvetted a télikabátodat, felhúztad a napok óta akadozó cipzárt, a kopott sapkádat, majd elmentél. Becsaptad magad mögött az ajtót, a szívem is beleremegett. Amint elmentél, a szívem megszűnt dobogni. Hatalmas kalapáccsal lukat ütöttek a szívem helyére.

Fájt.

Amikor azt mondtam egyedül, azt úgy gondoltam, veled. Ketten. Csak mi, senki más. Akkor és ott nem volt szükségem emberekre, nézőkre, lesajnáló, kedves tekintetekre. Valójában pont arra volt szükségem, amit te kevélységgel elvettél tőlem: rád. Mindez pusztán azért történt meg, mert hittél nekem. A kapcsolatunk már régen túljutott a feltétel nélküli bizalom kialakításán. Mi már nem ezen munkálkodunk, minket sokkal inkább foglalkoztat mostanában a hit. Fontos, hogy elhiggyek neked mindent: ha te azt állítod, kék a fű és zöld az ég, én elhiszem azt. Csak azért, mert te mondtad. De te megszegted a szabályokat.

Nem nekem hittél, hanem bennem.

Elhitted, hogy vagyok valaki. Hogy képes leszek felállni, tovább lépni, küzdeni. Hogy megtanulok majd egyszer élni. De most én is megszegem a szabályokat. Elhiszem, hogy képes leszel engem is túlélni.

Kerek Anna

Bemutakozás helyett, vagyis inkább alternatív bemutatkozásként egy kis alternatív szóértelmezés:

Együtt, tehát EGYütt, vagyis amikor mondjuk két EGYén EGYedül mondjuk, ül, majd úgy döntenek, mégiscsak jobb EGYütt, tehát lesz EGY meg mégEGY megint csak EGY (alternatív matematika is ez). Ezzel már szerintem magamról is sokat elmondtam, befejezésként egy házi feladat: mennyire magányos az, aki EGYetlen, vagyis olyan EGYedül van, hogy még EGYje sincs?

Hiba a Mátrixban

(avagy egy szerelmi csalódásról)

Téged az Isten
is nekem teremtett! De
engem neked: *nem*.

Work in progress

(avagy a szerelmi csalódás feldolgozása folyamatban)

már csak a nélküled eltöltött perceket számolom
már csak a nélküled eltöltött órákat számolom
már csak a nélküled eltöltött napokat számolom
már csak a nélküled eltöltött heteket számolom
már csak a nélküled eltöltött hónapokat számolom
már csak a nélküled eltöltött éveket számolom
már csak a nélküled eltöltött évtizedeket számolom
már csak a nélküled eltöltött évszázadokat számolom
már csak a nélküled eltöltött évezredek számolom
már csak a nélküled eltöltött évmilliókat számolom
már csak a nélküled eltöltött évmilliókat számolom

Egy sorsszerű találkozásról

(avagy szerelmi csalódás feloldva)

Új hangszeret adtál-
és én is neked adtam
az egyik kedvencemet.
Mostantól
(másnak? más helyen?)
mindketten
más zenét játszunk.

Kérés az Igazitól

Ne *állandóan* legyünk együtt
hanem
örökké

Kertai Melinda

Kertai Melinda vagyok. 1990-ben Győrben születtem egy kétgyermekes család első gyermekeként. Azóta is Győrben élek és itt folytatom tanulmányaimat. 2005-ben fejeztem be az általános iskolát, ahol számos sikert értem el novella- és versírásban. Az akkori irodalom tanárnőm újságírónak szeretett volna küldeni. Én azonban az informatikai pályát választottam, de szabadidőmnek az irodalom továbbra is része maradt. A középiskola elvégzése után műszaki pályára jelentkeztem a győri egyetemre és kezdett teljesen kikopni belőlem az irodalomhoz való vonzódás. Közben született egy kislányom. Ő és a párom teljesen megváltoztatta a világról alkotott képemet. Ismét úgy érzem, az írásban tudok érzelmileg igazán kiteljesedni és szeretném másokhoz is közelebb hozni azt a világnézetet, mely mostani felnőtt, családos énemben uralkodik. Ezért szívből ajánlom minden írásban megfogant gondolatföredékemet a kedves olvasóknak.

Pocaklakó egy napja

Anya szívdobogása nyugtat meg engem
csak hallgatom, ahogy lélegzik szépen, csendben.
Oltalmazó teste adja védelmem
a vad, zord világ behatásai ellen.

Nicsak! Valami zajt hallok,
hogy mi lehet az, oly kíváncsi vagyok.
Apa matat és a bajsza alatt morog
erre megszűnt a hang ami csörgött, bűgött.

Ez a dolog úgy lázba hoz engem,
máma már úgyis eleget pihentem.
Apa mesélj! Mondd el nekem,
mi ez a hang, amelyre ébredtem!

Nini, megint valami oly zajos,
apa mocorog és a hang elhallgatott.
Én ezt annyiban nem hagyhatom,
jelzem anyának, hogy már ébren vagyok.

Hirtelen forgolódni volna kedvem,
de alig megy, mert szűkül idebent a helyem.
Néhány hete még volt itt hely kényelmesen.
Nyújtózkodom, hogy tudják, én is felébredtem.

Anyá ásít egy nagyot és megérint gyengéden,
apa hozzá hajol, oly közel, hogy már szinte elérem.
Homlokára nyom egy csókot, s anya kivirul egészen.
Majd indul apa a munkába, nehogy ma is elkéssen.

Hmm... Ezt a ringatást szeretem.
Anyá felkel és a konyhába visz engem.
Új ízek érkeznek hozzám az „éterben”
remélem, ha kibújok is ezek várnak engem!

Míg anya a lakásban serénykedik,
engem a ringatózás elszenderít,
de ha abbahagyná rögtön jelzem neki,
s ő a kicsi krokodilt kezdi énekelni.

Hallom hangját, érzéseit érzem,
ő az kivel egybeforrt a lényem.
Tudom, hogy büszkén dicsekszik vélem,
de még az életet nem egészen értem.

Sok idegen hangja hozzám beszűrődik
s közülük mindenki rólam érdeklődik.
Egyik sem ismer még, mégis kétely gyötri,
hogymikorát tudok a tenyerén lökni.

Egyszer csak felcsendül egy ismerős zene,
anya siet, hogy a kagylót felvegye.
Beszél, kacarászik, de mi lehet vele?
Nem hallom, hogy bárki önéki felelne.

Mikor kész az ebéd gondosan megterít,
Szerencsére kapok én is abból, amit eszik.
Délután indulnánk sétálni egy kicsit,
de tornázni kell, mire felvesszük a dzsekit.

De jó! Végre itt van megint apa,
mindig későn ér a munkából haza.
Élvezem mikor együtt van a csapat,
olyankor én sem maradok hallgatag.

Simogatnak, nevetgélnek, átítat a szeretet,
ezért is osztattam nekik a szülői szerepet.
Megvan bennük minden: értelem, érzelem.
Remélem ez a harmónia még szebb lesz énvelem!

Eljött az este. Vacsorázunk, s ezalatt
anya megint az új ízekbe beavat.
A zuhanyvíz csobogása elszenderít, elaltat,
mire kialszanak a fények az álom engem elragad.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében születtem Budapesten.

Karosszéria-lakatosként végeztem 1968-ban, ezt követően a kor szellemének megfelelően dolgoztam.

Megismertem egy gyönyörű szőke lányt kinek hatására a munka mellett, újólag beültem az iskolapadba. Gépész érettségig, majd gyártástervező technikusi végzettséget abszolváltam.

Egy Ukrán meghívásnak eleget téve ismertem meg azt a tündért, kivel 32 éve jóban, rosszban együtt vagyunk. Született két gyermekünk, melyeket felneveltünk, tanítottunk tisztességre neveltünk, hisszük nagyobb sikerrel élük meg életüket, mint a most divatos felelőtlen, léha életmódot hajszoló bulvárlapokban és műsorokban sztárolt egyedek.

Kedvenc szakmámban, a hajógyártásban közel 25 esztendőt húztam le, ahol is bejártam a számlélétrát. Lakatos, kiváló szakmunkás, művezető sorrendet követtem a gyár bezárásáig. Jött egy pályamódosítás, arccal a számítógép használat -és könyvelés irányába. 1965-ben a közszféra alkalmazásába léptem, mely végig kísért nyugdíjba vonulásomig.

Írásaim elsősorban volt és jelenlegi társaságomnak, kollégáimnak szólnak. Életük, közös életünk egy-egy pillanatát feldolgozva jól, rosszul, melynek megítélése nem az én tisztem.

Találkozás.

Szép volt, de nagyon szép! Szebb, mint valaha, s én kitárt karokkal szaladtam feléje. Végre, mikor odaértem megéreztem az ismerős illatot. A szantálfa kellemes, jellemző illatát. Vállamon éreztem, amint két karja rámkulcsolódik.

– Örültünk egymásnak, az életnek, a tavasznak, miközben elszorult torokkal suttoztam: de jó hogy itt vagy már. Talán még könnyek is szöktek a szemembe; hiába romantikus lélek vagyok.

– Újra itt van a kedvesem, az én bájos türkiz-kék szemű Tündérem.

– Mi történt, amíg nem találkoztunk?

Két héttel később – úgy alakult, hogy összefutottam a gyönyörű, ígéző tekintetű tündérrel. Lassan sétáltunk a városi forgatagban, fogtuk egymás kezét, de nem görcsösen. Lazán mentünk, az egymáshoz tartozás természetes állapot volt számunkra. Nem titkoltuk, és nem demonstráltunk, ez egyszerűen így volt, és kész.

Türkiz-kék szemű tündér nagyon jó hangulatban volt. Sokat neveltünk, ahogy a forgalmas utcákon sétáltunk. Néztük a kirakatokat, a sürgő-forgó embereket. Tavasz volt, tündérnek, szívem királynőjének „nagyon” jól állt a könnyed elegancia – fekete szatén szoknya, fehér blézer kihajtós gallérral – amiben felvonult. Sok férfi fordult utána, megbámulta. Büszke voltam rá. Rövid fiús haja csodálatosan mély ébenbarna színben csillogott, alakja változatlanul karcsú volt.

Szívem királynője kedves, jószívű, de ha kellett tudott kemény is lenni; az élet tette ilyenné. Annyi mindent tudott, és értett, jól tájékozódott térben és időben egyaránt. Leginkább ezzel lopta be magát szívembe, olyan érzéseket, impulzusokat hozott mindennapjaimba, melyekre öröktől fogva vágytam, kerestem, de nem találtam.

– Most itt van velem, fényt gyűjt a sötét éjben, két ragyogó csillag, két türkiz-kék szem, mely vonz, mint a mágnes: foglyul ejt, nem ereszt. Igazán nem is akarok menekülni. Békét, kedvességet, nyugalmat sugároz, és belső harmóniát teremt zavarodott lelkemben. Kell nekem, soha semmit nem akartam még ennyire.

Szóval sétáltunk, lazán, kézen fogva, mint a mai tinik.

Jókedvünket fokozta a délutáni napfény, a színek tarka kavalkádja. Sok megbeszélni valónk volt, hisz rég találkoztunk, rég csevegtünk.

Megérkeztünk.

Egy közkedvelt Pláza felső szintje, az ott található barátságos bárral. Találtunk üres bokszt, leültünk. Kikértük italainkat, üdítőinket. Pincér-lányt sikeresen összekuszáltuk a „Cola mentes Cola” kifejezéssel. Aranyos, kezdő, harmadik nekifutásra sikerült 4 tételt rögzítenie. Azt est további részét egyre ügyesebben abszolválta, már apró jeleket is befogadott, intézkedett.

Az idő és az emlékezet segít feldolgozni régen volt eseményeket, kedvez a hétköznapi szavaknak. Úgy kapaszkodom emlékeimbe és a szavakba, mint ahogy az ember kapaszkodik a korlátba, ki megszédül a magas helyen.

Emlékeim segíthetnek szívem királynőjének dilemmájában, mint iránytű mutathatnak egy lehetséges utat, Tudom, minden ember és minden helyzet más, de a végcél az adott pillanat megoldása, a lehető leg-egyszerűbb módon, a legkisebb érzelmi zavar kiváltásával.

Az emberi irigységet megakadályozni nem lehet. Voltak, vannak és lesznek olyan emberek, kik többre tartják magukat annál, amire a sors és tehetségük predesztinálja őket. Ezek az emberek nem magukban, de környezetükben keresik a kiváltó okokat, mindenre és mindenkire féltékenyek. Nehezen viselik a perifériára szorulást, mindenáron főszerepre vágynak. Önön dicsfényük ragyogásának fenntartásában elvesztik a realitásukat, a külvilággal, embertársaikkal, egyfajta paranoia lesz úrrá rajtuk.

Egy ilyen helyzet került most terítékre. Szívem legkedvesebb tündéréje szembesült az emberi gonoszsággal, s avval a ténnyel, hogy önmagán kívül mily kevesekre támaszkodhat őszintén, fenntartások nélkül. Tanulópénz, melyet mindenki, mindig, mindenhol megfizet.

– Kérdés, milyen áron?

Amennyiben tanulni tudunk mások által elismert hibákból, akkor saját tapasztalataink segítségével úrrá lehetünk a kialakult váratlan helyzete-ken.

Később a város esti fényeiben, sétáltunk. Hűvös esti szél kerekedett.

Belém karolt, s én megremegtem a természetes könnyedségtől, a karok ösztönös egymásra találásától. Mint egy álom, a város lebegni látszott. Boldog voltam, akkor és ott a végtelenségnek tűnő pillanatban. A boldog szép idők, sok közös élmény, mely szebbé, barátságosabbá tette a monoton hétköznapiakat. Megálltunk, s elmerengtünk.

Szívem ifjú királynőjével a közeli vasútállomáshoz indultunk. Volt még kevéske ideje a vonat indulásáig. Megy haza: várja Párizs, a fény városa.

– Vajon mikor láthatom újra?

Leültünk egy padra, beszélgettünk.

Très mignon, femme sexy [Nagyon aranyos, sexy nő]. Jó vele! Jó vele beszélgetni, hallgatni kedves hangját, nézni csábítóan csodás, varázslatos tekintetét, mely minden pillanatban ígéz és megbabonáz, látni arcán a csibészes mosolyt, hallani önfeledt kacagását. Valami csoda folytán megadatna, hogy a pillanatokat, perceket, órákat, napokat, éveket vele tölthetném, karjaimba zárva; vigyáznám, óvnám, szeretném, mindörökre.

Figyelt, rám figyelt csodálatosan fénylő, a sötétben csillagként ragyogó türkiz-kék szemeivel s én meséltem: – vélhetően sok butaságot –, elmerülve a tenger-kékségben, feloldódva írisze fényében. Számomra megszűnt a külvilág, a csoda megtestesült valójában itt volt Velem. Gonoszul kattogó kerekek zaja törte szét a meghittség varázsát. Megérkezett a vonat. Megölelt, pusztit kaptam, s adtam: pedig szívem, lelkem, egész testem csókolni akart.

– Eszem tudja, nem lehet: e varázslatosan szép tündérlány barátságot ad nekem. Egy olyan csodát, melyet kerestem hosszú éveken át. Most e sötét éjben, a pillanat szülte szenvedélyben a csoda itt van Velem, rám talált, testiség meg nem törheti varázsát.

– Melanie, kedves közös barátunk mondaná; ifjú barátom minden szavadon, mondatodon, le nem írt gondolatodon, átsüt az erotika, az oltha-

tatlan vágy e gyönyörű tündér szíve, teste után. Le nem tagadhatod, mint kamasz lobogsz, színes álmokat szöve lelkesedsz, szíved örökre rabul ejtve: s ellene mit tehetsz!?

Mennyire igaz. Sorsom, karmám, végzetem, hogy szeressem; s talán kicsit szeretve legyek?

Nehéz, nagyon nehéz.

Elvitte a vonat, a mai nap csodáinak itt vége szakadt.

Budapest, 2011-04-12.

Születésnapod.

Mikor a viruló rózsabimbó virágba szökken,
engedd meg barátaidnak, – kik szívükre ölelnek -
együtt örüljünk boldogságodnak, e jeles napon,
nevetve töröljük kicsorduló könnyeid, amik
apró gyöngyökként peregnek alá gyönyörű arcodról;
melyen az eltelt évek, s az idő vasfoga sem
hagyott nyomott; csodálatos, tenger-kék tekinteted
sziporkázó csillagokként a sötét éjben reánk ragyog;
s mosolyod egy pillanat csupán, de örök nyomott,
hagy maga után bearanyozván nekünk a napot.
Elszaladt, tovatűnt pár év – mit harmincnek neveznek –,
cserébe kaptál sok mosolyt, szépet, s néha borús
percet, ám itt vagyunk Veled e keres-édes napon:
örülj a mának, e lelkes társaságnak, hisz szívből
szeretnek, őszintén szívükbe zártak, s most nagyon-
nagyon Boldog 30-ik Születésnapot Kívánnak.

Budapest, 2010-12-28.

Úti beszámoló. /Szemészet/

Eljött, itt van. Gyönyörű, verőfényes nap, 22 C fok, a természet ragyogó színpompája az üde hamvas zöldtől, a gránátvörösbe hajló árnyalatokig, minden, de minden azt a célt szolgálja, hogy szívem csücskét kézen fogva elinduljunk a Mária utcai szemklinikára.

– Az időpont egyeztetése már napokkal ezelőtt megtörtént – jó ez így, nem kell okafogytottan pazarolni az időt – a kora délutáni időpont is tökéletesen megfelelő.

Az utazás a szokásos módon zajlik, egy budapesti peremkerület, kertvárosi részből, villamossal a városközpontig, majd metróval a Klinikák megállóig.

– Érdektelen szürke utazás 25-30 percben.

Mi történhet az emberrel? – elgondolkodik, szemlélődik.

Érdemes eltűnődni pár pillanat erejéig az emberek öltözködési szokásának sokszínűségén. F fiatal Hölgyek, kicsattanó vidámsággal, üde jókedvvel, alig fedett keblekkel – mágnesként vonzzák a tekintetett -, középkorú Úr fáradtan, ingben, pulóverben, dzsekiben, haragban önmagával s a világgal. Kinn tombol a 22 C fok árnyékban, itt enyhe pézsmaszag terjeng, a metrózás velejárója. Velejárója?

– Más országok más nemzetek lelkei, utazásaik során szintén fuldokolnak az átható, erős szagoktól, a 100%-os műanyag ruházat savanyú orrot próbáló bűzétől? S jön az ősz, a tél, az eső, a hó, a szürkesség, ázott kis verebökként tolongó emberek, magukba fordulva konok dühvel tolakodva: nem tudván, hogy kell egy másik, mások ellen.

Az áldott Nap, energiája feltölti az embert, az ősz nyirkos leheletének érkezése, a melankólia megjelenése előtt, gyönyörű arcod tanulom utcán, sínek között, örök életveszélyben, nem tudom hova tartó szerelvényeken.

Megérkeztünk, metrókocsiból ki, mozgólépcsőn fel, kígyózó embersorok, színek kavalkádja, egy bohócorr hussan el. Nincs idő megnézni, jön a következő látomás, nyegle ifjú, orr és fülszárkálakkal. Hova fajul a világ? Lefelé futó mozgólépcsőn fiatal, bájos édesanya valami furcsa alkotmánnal rögzíté magához gyermekét, olybá tűnik mint egy válltáska és valami kengyel házassítása.

Huss! – mozgólépcsők egymás mellett el, talány megfejtethetetlen.

– Érdekes? Igen, érdekes.

Felértünk, a Nap hétágra süt, melengetve szívet, lelket.

Pár perc a klinika, a kreatív boltban akciót hirdetnek, semmi érdelemleges, zajos utcai forgatag, nincs idejük, rohannak, mi célhoz értünk.

Szokásostól eltérő módon a lépcsőházi cerberus, – fiatal 30-as évei elején járó, nem egészen 2 ajtós szekrény méretű, fehér ingben, nyakkendőben – udvariasan tájékoztat merre tovább, az intézmény átalakítása miatt. Ez valóban egy remek nap, eddig minden szép és jó, s bónuszként szívemnek kedves baráttól e-mailt kaptam.

Adminisztráció alkot, teljesen pozitív hozzáállással, percek alatt rögzíti a rögzíteni valót, s közli irány az alagsor a hátsó lépcsőn. Elindultunk, lenn 20 – 25 fásult ember, nők, férfiak, fiatalok, idősebbek vegyesen, és csönd, néma, félelmetes csönd. Az emberek önön zárt kis világukba menekülve, fáradtan figyelik a jövés-menést, az újak elhelyezkedését, a doktorok időszakos fel-és eltűnését – mint ufók –.

Szívem csücske helyet foglal, én pedig elindulok közelebből megszemlélni a népeket: kik fiatalok, idősebbek, nők és férfiak vegyesen, egyetlen közös nevezővel, most mindenhol máshol sokkal jobb lenni.

A falak frissen festve, tűzjelzők újonnan bekötve, látszik a dolgozók szorgos kezek hozzáértő munkája. Kezd emberivé válni az intézmény, az alagsor fehér falaival, spotlámpáival már egész barátságos.

– A tepsiket hiányoltam, tán más folyósón vannak.

Csinos feketehajú 18 évesen, nagy szemekkel, méretes tüdő implantátummal – még a hegek is látszanak, az áttetsző türkizkék semmiség alatt –, érdektelen, valószínűleg anyuját vagy a nagyit kísérté el, nem tudja még, bájai itt senkit nem hoznak tűzbe, ez a **SZEMÉSZET**.

180 cm magas, 40 kg-os szőkéből a lenövések (5-6 cm) miatt már fekete-szőke leányzó, eszelős celeb stílusban rogy le a padra, vélhetően kisgyerekkorában lakott jól utoljára. Mint egy colstok úgy csuklik össze, majd alig létező, na jó egy erősebben fejlett strúmához hasonlító melleszkéket takaró topszerűséget próbálja heves igyekezettel a derekáig rángatni. Sikertelenül. Becsületére legyen mondva, 5 perc alatt rájön, hogy a top nem pulóver, s feladja a hiába való küzdelmet, egy két kaján

mosolytól kísérve. Mellette ülő Hölgy alkatilag alig 10 kg-al több a leányzónál, éppoly hosszú, mint a vonatfüty és valami furcsa ötlettől vezérelve zoknit vált, ez már kikezdte a biztosítékom: félhangosan megjegyzém – tán mosni kéne néha, az kulturáltabb megoldás –! Emberek feje egyetlen mozdulattal a delikvens felé, aki folytatja kék zokni cserét babarózsaszínűre. Ízlések és pofonok.

Idős Úr, olyan 80-85 körüli magyaráz élete párjának félhangosan, sajna vélelmezhetően a Hölgy rosszabbik fülére, mert nem veszi az adást, sőt jelét sem adja, hogy van hallása, meredten figyel a vonatfüty hosszúságú Hölgy manőverét a zokni csere fronton, majd Papa felé fordulva rezignáltan válaszol: **rizseshús**.

Babakocsis anyuka, valami meghatározhatatlan színű, ételnek látszó, baby-papis üveg tartalmát gyömszőli a csöppségbe. Jólalakott kölök mackóra hasonlító gyerekecske, pufók arcába erőltetett valamit bőszen nyeli, miközben lábával a fizika törvényeit meghazudtoló gyakorlatokat végez a babakocsiban.

Életem párját beszólítják, 15 perce vagyunk a helyszínen. Több szem-pár rosszallóan

tekint felém, enyhe vállhúzás után közlöm, Hölgyeim, Uraim az idő pénz. Azért nem vetemedtek tettelegességre.

– 18 éves feketehajú, implantátumos, a pénz szó hallatára érdeklődő szemlélődésbe kezd. Én is, hogy kit nézz? Hm... Engem, minek? Gyerekekkel nem kezdek, a lilimotprás meg nem a műfajom.

Vonatfüty hosszságú leányzó, remekül el van a ködökével, meg az abban leledző általam ismeretlen anyagból készült csillogó valamivel. Vajon mennyi ideig tart felállnia? Egyáltalán, hogy megy az ilyen, s mitől tud életben maradni? Tudom költői kérdések, de izgalmasak, megérnek egy misét.

Mamácska már ki is jött, alig 30 percet volt benn. Ezen idő alatt egy lélek sem jutott be és ki a rendelőből. Én remekül éreztem magam, látván az emberek milyen szelídek, rendesek, szótlanok. A babakocsis akrobata

rendesen lekötötte mindenki figyelmét, mindent megtett, hogy kijusson a gyermekszállító alkalmatosságból, még a meghatározhatatlan színű hamit is befalta.

További jó egészséget kívánva, balra el az alagsorból.

Mama szeme rendben, enyhe gyulladás, kapott cseppeket, melyeket 1 hétig kell alkalmaznia. Séta a Kálvin, majd a Deák térig, a gyönyörű napsütésben, csinos fiatal lányok, asszonyok, diákok, szolid üzletemberek, színes tarka sokadalom. A múzeum lépcsőin tanuló csoportok küzdenek feladatokkal, némelyek befelé tartanak az intézménybe: **művelődnek?** A villamos síneket átszelő, gyalogosforgalmat segítő járókövek lerakásán féltucatnyi ember szorgoskodik, fel-fel pillantva a kivillanó bokákra, lábszárakra.

- Személy szerint hiányolom a lebontott bazársort a Deák-téren, mivel a jelenlegi felvonulási terület, s az 5 szál fű nem pótolja a kisboltok színességét, tarkaságát, miliójét.

Hangulattalan.

Párommal; szívem királynőjével, lelkem-galambocskámmal Metró mozgólépcsőjén le, irány a szerelvény, mely elrepít hangulatos peremkerületem szívéhez.

A járművek továbbra is enyhe pézsmaszagot lehelnek, szürkék, piszkosak, de a mienk, magyar!

Magyar valóság.

Budapest, 2011-04-09.

Barátok

Megérkezett!

Befutott a vonat, s hozta kedvesem. Elhozta a türkiz-kék szemű, bájos mosolyú Tündért.

– Vártam már! – nagyon vártam.

A vonat megállt, az ajtók feltáruultak. Ott állt Melanie a peronon. Hajnali fény megcsillant gesztenyebarna, vállig érő, selymes haján. Örültem érkezésének. Szép volt, de nagyon szép! Könnyed szökkenéssel lépet le a vonatról.

Párizsból, a fény városából jött.

– Örültünk egymásnak, az életnek, a tavasznak, miközben elszorult torokkal suttoztam: de jó hogy itt vagy már. Talán még könnyek is szöktek a szemembe; hiába romantikus lélek vagyok.

Könnyed elegancia jellemezte, mint mindig. Fehér póló, szürke nadrág; test-színű harisnyájához jól illett a drapp félcipő. Vállán hófehér átmeneti kabátka, s az elmaradhatatlan női táska. Megfordultak a férfiak utána. Büszke voltam, a gyönyörű angyal Velem van, életem része. Gesztenyebarna haja csodálatosan mély, ébenbarna színben csillogott, alakja változatlanul karcsú volt. Szívem királynője kedves, jószívű, de ha kellett tudott kemény is lenni; az élet tette ilyenné. Annyi mindent tudott, és értett, jól tájékozódott térben és időben egyaránt.

Taxit fogtam. Csomagjait bepakolva, egy jó nevű szálloda címét adtam meg a városban.

Türkiz-kék szemű kedvesem egy pénzügyi konferenciára jött, nekem fotó kiállításom van.

Volt pár felhőtlen, boldog napunk, időnk; örülni egymásnak.

– Megérkeztünk. Bejelentkezett, elkérte foglalt szobája kulcsát. Én már egy hete laktam itt.

Londiner felvitte gyönyörű kedvesem bőröndjeit, kalapdobozait. Mi ráérősen egymásba karolva követtük. Tudtuk, hosszú, gyönyörű, élményekben gazdag éjszakák várnak reánk.

Átöltözött, könnyű fekete kisestélyi dekoltázsánál ezüsthímzés, nyakában ezüslánc, hosszú csavart láncszemekkel, melynek utolsó tagján zöld zafir ragyogott. Fülében hófehér gyöngyök.

– Az egyiptomiak szerint a zafir a hűség köve, magas frekvenciája és erős energiája miatt gyógyító hatású jellemzőkkel bír.

Sötétszürke öltönyt öltöttem; tört fehér ing, bordó nyakkendő; fekete félcipővel kiegészítve.

Jól néztünk ki egymás mellett. Elindultunk vacsorázni.

Kevesen voltak, e kora esti időpontban. Gyertyafényes vacsoránkhoz, hangulatunkhoz megfelelt a halk zene, a személyzet diszkrét tevékenysége. Egy szál hófehér rózsát kértem a virágáros leánytól, mely jól illett türkiz-kék szemű kedvesem szolid, de elragadó bájához. A pincér hozta a vázát, szervírozta a dom Pérignon pezsgő 1997-es évjárátát.

– A pezsgőgyártást állítólag dom Pérignon, a hautevillersi apátság páter pincemestere találta föl 1670 és 1715 közti időszakban. Az egyik legelőkelőbb pezsgőfajta az ingyencek világában. A hagyomány és a kiváló minőség szimbóluma.

Rendeltünk, míg ételeinkre vártunk a diszkrét félhomályban felcsendült, „Beethoven: Moonlight Sonata” – ja. Kellemes, romantikus hangulatot varázsolt az élő zene. „J. Strauss: Kék Duna” keringő első taktusai hallatán felkértem gyönyörű kedvesem.

Táncoltunk.

Alakja légies könnyedséggel siklott a táncparketten, ahogy karjaimban tartottam. Én a kicsit nehéz léptű – kit nem nevezhetünk a parketta ördögének –, igyekeztem felnőni a feladathoz, e bájos tündér légies könnyedségéhez. Talán sikerült; hisz nem léptem a lábára.

Vacsorát követően kísértünk a szállót övező őspark hatalmas tölgyei közé, amelyek mint órálló katonák vigyázták lépteink. Átsétáltunk a Japánkert vadregényes kis ösvényein, megcsodáltuk a tőrendszert, amelyek csatornákkal vannak összekötve. A vizek élővilágát tavirózsák, aranyhalak, teknősbékák, vadkacsák alkotják békés egyetértésben. A lenyugvó nap izzó tűzvöröse festette meg rózsaszínre az eget. A víz felületéről visszacsillanó fények sejtelemes varázst adtak a környező bokrok-

nak, fáknak. A megnyúlt árnyékok, mint óriások magasodtak fölénk. Leültünk, s néztük a mesterséges tóba lezúduló kicsiny vízesést, melynek hangja halk esti zeneként duruzsolt fülünkbe.

Átkaroltam.

Átkaroltam e földi tündért, ki itt volt velem, s rögtön megéreztem változását.

Első ösztönös reakciója az önkéntelen védekezés, elhúzódás. Ez így természetes, hisz minden élet elsődlegesen magát védi, míg fel nem ismeri: barát, társ az ki kezét, szívét nyújtja felé. Édes, pici, csókolni való száját szorosabbra zárta; mely cseppnyi szigorúságot kölcsönzött arcának. Valódi érzelmei leplezésére szolgál, nem akar, nem mer kitárulkozni. Annyira ismerem rezdüléseit, oly finoman tudja megértetni velem hangulatait. Valami gond emésztí, valami, amiről szeretne is meg nem is beszélni. Oly nehezen nyílik meg mint az egyiptomi hieroglifák.

– Feltés, szeretett, türelem: a kulcs, mely lelkéhez vezet.

– Azt est árnyai hangtalanul lopakodtak a tóparton. A vízesése halk duruzsolása, andalító lágy zenéje mellett bukott le a nap aranyhalakkal játszani a vízbe. A nap izzó vöröse szintén pihenni tért, már csak pár huncut fénycsillag tükröződik a tó vizén.

Második mozdulat az elernyedés, a lazulás, a magát megadó vágy; dédelgesse, óvja, kire vár oly hosszú ideje már.

E bájos tündér, a türkiz kék-szemű angyal haloványan elmosolyodik, s íme: új világ tárul fel. Édes, pici, csókolni való ajka szeretetétéhségre vall, leheletfinom változás, a merevséget felváltja egy piciny mosoly, s feltárl az új csodás világ. Gyönyörű, vonzó, csókolni való ajkai súgják, szeret kedveséről gondoskodni, cserébe visszavárja a törődést, kényeztetést.

Visszaölel, barátilag.

Az ölelés egészséges és teljesen természetes. Mindennapos, boldogító igény.

Egy őszinte, szívből jövő ölelés mindent elárul; barátságot, békességet, elfogadást, feltést, önzetlen szeretetet. A szívből jövő ölelés megváltás, segít feldolgozni a szorongást, belső félelmeinket, elmulasztja, a

rossz hangulatot, a fájó-sajgó érzéseket. Egy önfeledt, őszinte ölelés boldoggá tesz: mindegy, hogy szerelmem, barátom, testvérem, gyermekem adja, vagy kapja. Az érzés önmagában felülmúlhatatlan, gyakran kellene megölelnünk egymást!

– Melanie! – szívemnek kedves tündére: vajon mért nem érti, kit illet; oly kevés kell ahhoz, hogy önfeledt, boldog, vidám legyél: érzésem szerint pár kedves szó mely arra utal, figyelnek rád, elejtett dicsérő szavak, hogy önbizalmad legyen; apró figyelmességek a mindennapokban, melyek erősítik hited. Egy romantikus séta, önfeledt bolondozás mely teret enged a szeretetnek; cserébe egy boldog világot adnál minden gondoskodással, rajongással.

Hűvösre fordult, felálltunk. Az égen ezernyi csillag, mellettem két türkiz-kék szem ragyog. Vajh, melyik lehet vezérlő csillagunk?

Belémkarolt, s én megremegtem a természetes könnyedségtől, a karok ösztönös egymásra találásától. Mint egy álom, a város lebegni látszott. Boldog voltam, akkor és ott a végtelenségnek tűnő pillanatban. A boldog szép idők, sok közös élmény, mely szebbé, barátságosabbá tette a monoton hétköznapiakat. Megálltunk, s elmerengtünk, majd lassan visszasétáltunk a szállodába.

Felkísértem szobájába. Baráti öleléssel váltunk el egymástól.

Másnap előadás: Dirk Stephan Biener professzor szakmai előadását hallgatja, az „Európai Unió pénzügyi helyzetéről és jövőjéről”.

Furcsa, fénytelen reggel, a városra rátelepedett a köd és a szürkesség. A folyó, mint lusta angolna tekerget, párás ködpamacsokat pipálva. Piszkosfehéren gomolygó képződmények lepik el a vizet, néha fények villannak, a túlparton elmosódott szürke óriások – házak, zöld moszatok – fák. Az eső áztatta lomjaikkal mélyen meghajolva, ágaik könnyeznek; mintha siratnák az elmaradt ragyogást, a nap cirógató fényének hiányát. Az idő nem alkalmas a kis tó vízesésének andalító zubogását, zenéjét hallgatni. Furcsa neszek, elillanó árnyak, egy ködkürt rivall keservesen. Hajó jön, rajta emberek, az élet, s az idő nem áll meg.

Elkísértem türkiz-kék szemű, bájos kedvesem az előadásra, melyre alkalomhoz illő kosztümöt vett fel. Fekete nadrág, kék-fehér mintás blúz, fehér selyemsál a hozzáillő tavaszi kabáttal. E ruha költeményt fekete körömcipő, és válltáska egészítette ki.

Jeleztem, este felugrom egy kis beszélgetésre.

– Szívemnek kedves tündér nem mondott nemet!

Ültünk a kandalló előtt, a lobogó lángokat nézve, beszélgettünk. Melanie, a tűzet bámulja, elrévedezve. A narancssárga lángnyelvek éhesen martak a fadarabokba, melyekből apró szikrák pattantak miniatűr úrhajóként. Kedvesen, lágyan beszélt; hangja a csobogó patak hangulatát idézte.

– Mesélt: halkan, nagyon halkan, miközben gyönyörű, igéző tekintete a távolba révedt.

Mesélt szüleiről, álmairól, vágyairól, megálmodott jövőjéről, a jelen reménytelenségéről.

– Egymás szemébe néztünk, s elgyengültem; mint mindig valahányszor megérintenek a türkiz-kék szemekből áradó varázslatok, sejtelmes igézetek. Gyönyörű szemek mennyi titkot, vágyat rejtenek, ígérnek. Lehetetlen ellenállni, Merlin hatalma sem ért fel e csodás pillantással.

Epret és jégbe hűtött pezsgőt hozattunk a szobapincérrel.

Érzéki ajkai az eperbe haraptak, s lassú apró kortyokban száraz, dom Pérignon pezsgővel keltette életre az eper különleges aromáját. A nedvességtől duzzadó, vérvörös gyümölcs, édes kis ajkai közt, fokozta elfojtott vágyaimat e csodálatos tündér iránt. Elbűvölve néztem a lobogó lángok fényében e különleges teremtményt. Elbűvölve, és értetlenül.

Nem értem, kinek megadatott e csodás, meseszerű ám valós álmot karjaiban tartani; miért nem fogadja el, hogy a szerencse kegyeltje. Mért okoz fájdalmat e kedves lénynek? Mért oly nehéz kedveskedő szavakkal, egy érzéki öleléssel, néhány csacska gondolattal kedvében járni? Szinte lelkembe visszhangzik Melanie suttogó halk szava.

– „Miként a fa dacol a szelek mérges játékával, úgy dacolok én is a fájdalommal, de végtelen szomorúságom, csak ő tudná meggyógyítani.” –

– Balga férfiak; nap, mint nap elmegyünk a csoda mellett, mely velünk van, életünk része; közben másutt keressük a boldogságot.

Mért van az, hogy vakon állunk; nézünk, de nem látunk?

Férfiak – teremtés koronái – hajlamosak vagyunk megfeledkezni az udvarlás elemi szabályairól: midőn a várat bevettük, hisszük onnan minket már soha el nem űznek. Minő tévedés, a bevett várat gondozni, ápolni kell, kertjében a virágokat nevelni, öntözni.

A legerősebb falak is leomlanak az idő szorításában, ha a jó várúr gondosan nem felügyeli értékeit.

A NŐ oly csoda, melyet ápolni, dédelgetni kell, olykor átkarolni, megölelni, cirógató szavakkal lelkét édesgetni.

Melanie! – aranyos, drága, szívemnek kedves tündér arcát figyeltem. Szeretem nézni ezt a szép arcot, a gyönyörű vonásokat. Most furcsa kettősség: zavar – amiért életébe avat –, és várakozás.

Várakozás pár kedves, okos szóra, lelke kételyeit gyógyítandó feloldozásra.

– Mit tehetek én?

Kérdések és válaszok, melyek megbújnak, meglapulnak a sötétben, kettőjük szívében.

Aranyos, nyugtalan, fátyolos tekintetű tündér! – beszélj Vele, tárd fel kétségeid!

– „Mindegy, mindig van valahogy.” Suttogja Melanie halkán, miközben könnyek lepik el a legkülönlegesebb türkiz-kék szemeket.

– Az álmok? Hová tűntek a közös álmok? Mert álmodtatok, egymást kézen fogva, andalogva, bársonyos illatokba kapaszkodva, szívetekben csupa jóval.

Mi változott?

Hallottad távolodni lépéseit, zárult az ajtó mögötte? Te nem fordultál meg, nem akartad látni mikor elmegy. Nem szabad a múltnak, múltó időnek, embernek utána nézni. Aki menni akar, az elmegy; ha itt az idő.

– Melanie drága! – hiányzik csilingelő kacagásod, mely a harangvirág játékát idézi halkán suhanó szellők szárnyán.

Enged el magad! Meséim, óvatos féltő szavaim visszahozzák a varázst, a csodálatosan csilingelő kacagást, a legtündöklőbb türkiz-kék szemek ragyogását.

Visszajön, kiért szíved sajog, mert teljes valóddal Őt akarod; s hiszed, léssen gyermekeid apja.

Adj neki időt, adj neki lehetőséget! Hadd gondolja végig megéri-e; élete nagy lehetősége mellett elmenni?

Férfiaknak idő kell, míg megértik mi az mi javukat szolgálja! Tartanak a kötöttségtől, a korona elvesztésétől. Féltik fennen hirdetett szabadságukat, ám szívük mélyén várják, nagyon várják, hogy eljátszhassák a családfőt. Ő is ilyen. A jelenlegi helyzet miatt teli van kételyekkel, nem érzi koronája biztonságát, lelke berzenkedik.

Visszajön, mert van benne elég erő és hit; hogy melléd álljon, felnézzen rád! Megteszi, mert az ajtó nyitva, s van ki őszinte, tiszta szívvel várja.

Melanie higgy nekem! – az eltévelyedett visszatér, mert ez a sorsa. Sorsa, karmája, ellene hosszú távon mondd, mit tehet! Semmit. Belátja érzelmei, szíve ellenére tenni nem tud; azt nem lehet!

Késő este van, az idő továbbra sem javul. Az eső, a szürkesség – mint reménytelen szerelem – beette magát a városba. A tejfehér köd megül mindent, nem enged tisztán látni. Mint kételyekkel teli szerelem, keresi az utat, merre, hogyan tovább?

Szívemnek kedves, csillogó türkiz-kék szemű leány – Melanie –, higgy szíved erejében, akaratodban, hogy a tékozló fiú belátja tévedését, visszatér.

Átkaroltam, csendesen, könnyáztatta arccal borult vállamra. Megpihent. Tudta ez a két kar jobban-rosszban mindig mellette lesz. Az élet útjain bármerre megy, van egy kicsiny ösvény. Az ösvény mely segít a tisztánlátásban, mely megmutatja a világról, a jelenségekről alkotott képzeletünk zavarát. Talán én vagyok számára az igaz barát ki képes vele végigmenni a kijelölt ösvényen és megosztani vele életét.

Elérkezett a búcsú napja.

A türkiz-kék szemű, bájos mosolyú Tündér indult vissza – Párizsba, a fény városába.

Talán sikerült csipetnyi megbékélést varázsolni szívébe.

Talán az a fiú kitárt karokkal várja érkezését, egy szál hófehér királyliommal. Melanie – e drága megtört tekintetű tündér, mindent feledve omlik a rossz fiú karjaiba. Így van ez jól. Fiatalok, lelkesek, telve élet-erővel, szerelemmel. Most kell ölelni, szeretni, könnyeket feledni!

Melanie kijelentkezett a szállodából, a taxi a szálloda előtt állt. Elkísértem.

Megérkeztünk, szép fővárosunk egy jellegzetes vasúti pályaudvarára. A „Railjet” már várta lefoglalt kupéjával. Bepakoltunk, hosszú út várt rá: Salzburg, München, Stuttgart érintésével.

Vonatok zörgő, kattogó zaja; jönnek-mennek, elválásról, nagy találkozásokról mesélnek.

Mi útjaink kis időre megint elválnak. Karmánk szerint, újra és újra találkoznak. Nekem feladatom, hogy az ösvényen várjam; kijelölt útján – mikor a helyzet úgy kívánja – kísérjem.

A Nap kikukucskált a felhők mögül. Meleg bársonya, pajkos kacsin-tással tekintett reánk. Melanie, búbájos tündér! – legelragadóbb türkiz-kék szemében megcsillant a fény. Arcán felragyogott a vágy – biztos benne párja várja már!

Szívemnek kedves, bájos kis tündér minden álmod, vágyad váltsa valóra az ég, legyen ott az a fiú kinek szívéért szíved ég!

Megöleltem, hozzám simult, finoman, mint a harmat mely a hajnali virág kibontott szirmát csókolja.

A varázs megtört, megafon rideg fémhangja közölte: 1 perc múlva indul a vonat.

Elengedtem Melanie-t, a varázslatos mosolyú, türkiz-kék szemű tündért.

Elengedtem, és tudtam nem örökre.

Budapest, 2011. 04. 27 – 05. 02. / Kiss Antal
Budapest, 2011-06-06. / Kiss Antal, javított változat

Koczán Bernadett

A költői érzékelés különlegessége nem mindig jár együtt különleges személyiséggel, és nem jelent feltétlenül kivételesen egyedi sorsot. Koczán Bernadett költészete azonban saját kivételes sorsából bontakozik ki: a Békés megyei Kunágotán gyermekként megélt szegénységtől a Szociális Misszió Társulat nővérei körében töltött fiatalkoron át a szerelem, a házasság, az anyaság mindennapi szépségeinek és nehézségeinek megtapasztalásáig.

Az élet élményeit megtanulta a hit keretébe foglalni, és a személyes Istennel való párbeszédben szemlélni; írása ezért mindig a Szeretet kérdése és a szeretet keresése.

Költészete vállaltan a nőies: nem pusztá önkifejezés, inkább önmagából adás, éltetés. A szépség számára nem a szöveg maga, hanem az élet élményeinek és a hitnek a találkozása, amit a szövegben előhív.

Dr. Cziglányi Zsolt

PPHF Rektora (vagy pedig kiírva rendesen Pécsi Püspöki Hittudományi Főiskola Rektora)

Belépek hozzád (elhunyt édesanyám **Ildikó** emlékére)

Kis házad ablakán benézek hozzád,
S látom, ahogy fáradt tekinteted
Felemeled, és keresel, kutatsz valakit,
Kinek elmondhatnád lelked panaszait.

Szólalnál, de fürkésző tekinteted előtt
Senki meg nem jelenik, csak az üres
Szoba a tiéd, csak a szavaid mit mondanál,
Csak a könnyeid, mit elsírnál.

Az ablak üvegén át lelkelem belép hozzád,
S lábaidhoz kuporodva nézem szemed.
Sóhajunk, melyben Istenhez fohászkodunk,
Kiszakítja belőlünk fájdalmunk.

Szemeidben piciny szomorúság még
Így is marad, de kárba veszett minden pillanat,
Melyben nyomorúságomért vádolódsz magad.
Ne tedd, engedj inkább közelebb!

Hiába már a bánat, hiába már a könny,
Múltunk nem változik, el nem töröltetik.
Ejts könnyet jelenemért, ejts könnyet jövőmért,
Mert ha megteszed, elér hozzám szereteted.

Szavaim nem érnek el, könnyeid tenyerembe
Hullnak, és nézem, ahogy végül a remény
Feléled benned, Isten eltörli minden bánatod,
S nem marad más benned, csak szeretet.

Utolsó percedben nagyot dobban szíved,
Tested elernyed, miközben életed előtted leperreg.
Felragyog előtted emberi valód, s úgy látod magad,
Mint amilyennek a kereszten látott Megváltód.

2010. december 18

Jelen vagy (elhunyt édesanyám **Ildikó** emlékére)

Dallamos nevetésed köszöntött ma reggelen,
Kezeidet felemelted, mint önfeledt gyermek,
És érezhettem lelkedet, ahogy az,
Az isteni szeretetben beteljesülhetett.

Földi életed könnyei arcodat hófehérré tették,
És felém fordulva nevető tekintetedben
Olyan mosolyt ragyogtattál rám,
Melyet életed nyomorúságában sosem találtál.

Kísér jelenléted, két karommal ölelnék, s mikor
Megteszem, lüktető szereteted dobban bennem.
Ahogy elengedlek, te újra magadba ölelsz,
Kíséred lépteimet, és el, többé nem engedsz.

Arcod ragyogásánál, már csak ruhád fénylik
Jobban, az, melyet Isten Fiának vére tisztára
Mosott, s mellyel mennyei Atyánk felruházott.
Így vársz reám, a lélek otthonának kapujánál.

2010. december 16

Kunágota

Lelkem el nem hagyott, húzol vissza magadhoz,
És utcáidon lépdelve ismét ott vagyok.
Ragyog, fénylik már a nyomor emlék is,
Melyet benned megéltem, nem taszítom el,
Hanem magamban megidézem.

Éjjel, sötétbe boruló utcáidon bolyongom,
S nesztelen, mély sóhajtasaimmal hagyom,
Hogy a magány szelleme újra átjárjon.
Végül, egy meghitt, szent pillanatban,
Gyermeki lelkem megtalálom.

Templomod előtt állva a keresztet nézem,
Azt, melyen annyiszor pihent meg szemem.
Akkor még csak álmaim ragyogták be életem,
S a vágy, hogy „el, el innen!”... és távol
Tőled, egy részem benned mégis gyökeret vert.

Elcsendesült lelkemben dicső felismerés ez,
Mert magadban hordoztad sorsom.
A nyomor mit engedté, emberré nevelt,
S látva a lelkeket, kik benned otthonra leltek,
Hozzájuk most visszatérek.

Házak előtt elsuhanva itt-ott meg-megállok,
És az ablakokon át látom, ahogy életük pereg.
Sóhajukban a remény hangosan felkiált,
És rádöbbenek, hogy életük enyém,
Sóhajuk reménye bennem otthonra talált.

2011. január 17.

Komáromi János

Néhány kötettel és néhány évtizeddel a hátam mögött már nehéz bemutatkozásként bármit is írni. Magamról internetes oldalamon (verselő – ezt kell írni a keresőbe) minden lényegeset elmondok és ott vala-mennyi versemet olvashatják.

Jelen antológiában legkorábbi verseimből válogattam. Akkoriban még nem is gondoltam arra, hogy verseket írok. Csúpan érzéseket engedtem ki magamból. Sok esetben csak most értettem meg mi-

ről szólnak az akkor papírra, majd később számítógépbe írt sorok. Vers-tanilag és egyéb szempontból ki tudja milyenek... de azt tudom, hogy őszinték.

Ezt jelented

Szem fénye sötét éjszakában,
szív hangja csönd udvarában,
mosoly a kín kapujában.

Ezt jelented nekem.

Vízcseppek cserepes ajkakon,
hús kéz gyöngyöző homlokon,
Nap fénye fagyos csúcsokon.

Ezt jelented nekem.

Boldogság

Sok éve kísért már a Földön
a boldogság szelleme.
Sok évet elvett tőle
a rettegés hercege.
Katonák tapossák
gyenge testét,
minden titkos
gondolatát kilesték.
Vágyait kacagva nevették,
tisztá lelkét semmibe vették.

Várjatok!

Hisz hosszú még az út
a boldogságig.
De a vágy talán elég lesz,
ha el nem vásik, odáig.
Gyengült testünk még
kaphat erőre.
Lehajtott fejek, még
nézhetnek előre.
Ökölbe rándult kezek
még simogathatnak.
Könnyes szemek még
mosolyoghatnak.

Ez a bolygó itt
a lábunk alatt.
Ma még csak egy
boldog pillanat.
S ha majd a pillanatok
percekké lesznek,
akkor jut boldogság
a szíveknek.

Láttad-hallottad-hitted

Láttál fekete könnyeket peregni
bánatos arcokon,
amikor semmivé vált már
a fájdalom?

Láttad az erényt végéhez
érni hirtelen,
mikor mindenből
eltűnt az értelem?

Hallottad kiszáradt
folyók jajszávat,
amikor csendes átkot
szórt a délután?

Hallottad a fényt
az üveg tájon,
mikor semmi nem volt már
mi keménnyé váljon?

Tudtad, hogy az életnek
halál már a neve?
Tudtad, hogy nincs
már élő senki se?

Elhitted a rózsaszínű égből
hulló dicshimnuszokat?
Elhitted, hogy élhet az
aki egyedül maradt?

Nem láttál?
Nem hallottál?
Nem tudtál?
De hittél!

Hittél a földre hullott
csillagok tüzében.
Hittél a vörössé
vált feketében.

Hittél a száraz ágon
nyíló virágban.
Hittél az őszinte,
tiszta világban.

Néz körül!
Mivé lettél?

És mivé lett hited?
Az a büszke és szilárd.
A sárba tiporva hordozza
az utca maszatát.

Most mit teszel?
Eldobod magadtól?
Rátaposol te is?
Lökd el!
De lökd az életet is!

Szélkönnyű

szélkönnyű
álmok fátyolán
libbenő hajad
gyöngysorán

mit fényből
a Nap font reád
szemem merengve
lesben állt

Változó időtlenség

Sötét lett hirtelen,
Mintha elnyelne a csend.
Morzsányi létem
Zsugorodik tovább.

Lehetnék más is?
Máskor? Máshogyan?
Vagy van valami elrendelt
Dolgom ami még hátra van?

A tudás amire vágyunk!
Az hajt, űz, hajszol új és új utakra,
Pihenni nincs idő,
Csak tovább, tovább kutatva!

Felfedni a jeleket,
Megismerni a holnapot,
A múltat és a jelent.
A világot idekint,
S az embert odabent.

Talán, ha megállnék...
Csak egy pillanatra...
Talán rátalálnék
Az igazságra.

De megállni nem tudok,
Csak futok, rohanok.
Minek? Hova?
Nem számít! Pedig már látom,
Ez az út nem visz sehova!

És az a másik sem!

Kiálts rám!
Kiáltsd, hogy álljak meg!
Kiálts rám!
Kiáltsd, hogy várjak!
És én rád kiáltok
Már ezer éve várlak!

Ölelj a múltó időben!
Ölelj a mindenség karjaival!
Ölelj mindent általam,
Ölelek mindent általad.

Bennünk találkozik
A visszafordított idő önnönmagával.
Együtt múltunk és jövőnk
S a kör bezárul.

Forog tovább a kerék,
De mi állunk.
Szilárd pont lettünk
A mindenség zaklatott lüktetésében.

Ketten egyek vagyunk,
S már nem változunk,
Hiába kavarog, forog a világ.
Az idő ölelésében a mi időtlenségünk
Csak az örök.

Öröktől fogva létezünk és
Örökké létezni fogunk.
Leszünk egy új világ alapja,
S majd azután megváltozunk.

Szürke vers

Szürke itt minden!

Szürke utcán szürkén lépdelek,
velem szemben, s mögöttem szürke emberek.
Szürke házakban, szürke életek,
alig látom a szürke fényeket.

Szürke fa hullatja a
szürke vízbe fáradt
szürke levelét.

Szürke por fürdeti a
szürke város
szürke verebét.

Szürke iskolákban
már majdnem szürkék a tanulók.
Lassan feledik a színeket,
ami egyszer az övék volt.

Szürke üzemek
szürke karrier,
maradj szürke
és biztos a siker.

Szürke fejekben
még van szürkeállomány,
de a sok szürke
a szemünkön szürke-hályog már.

Háborúk

zárva a szemek
de még mozdul a kép
már fakó a szín
de bennem még él
él minden részlet
még őrzöm a képet
vegyi anyagokkal
agyamba vésve a képlet
részemmé vált
a húsomba égett
ha csend van bennem
még most is érzem
sikolyt hallok
füstöt érzek
eltorzult arcok
könnyesen néznek
álmom elrabolták
nyugalmam nem lelem
cinizmusom is elenyészik
a felderengő képeken
számtalan darabra
szakadt a világ
kerteket látok
ahol nem nő virág
iskolák, óvodák
templomok, lakóházak
helyükön
temetők, kórházak
összeomlott otthonok
szétlőtt remények
válaszok nincsenek
csak üres kérdések
miért? meddig?
hány nap még az élet?
vádlon csattannak
a szavak az égen
de odafönn csend van

Én várok rád

Mikor már elfogyott
az agyadból minden gondolat.
Mikor a fejed
csak üresen bólogat.
Én várok rád!

Mikor vad árnyak
várnak az utca sarkokon.
Mikor már mosoly
sincs az arcodon.
Én várok rád!

Mikor fekete lesz
minden ami színes volt.
Mikor már leírtad
az utolsó sort.
Én várok rád!

És elmúlnak majd
a lidérces évek.
Könnyes percek helyébe
boldog órák lépnek.

Faltól-falig

szigorú telek
nehéz fejek
faltól-falig életek
kemény a párna
kemény a szék
az is csúnya, ami szép
álmaim porban
sikoly a szóban
magamat tartom a karomban

Létem

Fehér fények lángolnak
a sima köveken.
Előttem halad a sorsom,
csendben követem.

Hullámszó tenger vesz körül,
a kiszáradt fenéken gázolok.
Semmi nem marad utánam,
csak néma, szikkadt lábnyomok.

Felemelt fejemen
mázsás súly a létem.
Eljött a sorsom!
Félek, pedig én kértem.

Csavargó lelkem nem pihen.
Nem köti helyhez semmi sem.

Repülni könnyedén,
Csak erre vágytam.
Suhanni a föld felett,
ahol eddig jártam.

Felülről látni a vad világot.
Lenyúlni és tépni vadvirágot.
Lábam lógatni hús patakba.
Fejemet hajtani zöld falombra.

Átfogni lelkemmel
a gyönyörű világot.
S álmodni boldogan
békés, nyugodt Új Világot.

A jövő már távoli, mint a múltam.
Voltak idők amikből nem tanultam.

Minden tapasztalás bennem izzik.
De minden tudásom csak parázslík.
Forró lehelet vagyok csupán.
Ködpára a Föld homlokán.

Ébredj kedvesem

szelíd szóval rebbentem
eszmélő szemedből az álmod
reggel van kedvesem
reggel van, s kedvesen
csókol újra a szám

mosolyommal fejtem fel
fátyolos álmok szövetét
ébredj fel kedvesem
ébredj, s édesen
nevessen két szemed felém

simogató kezem letörli
az álom sápasztó porát
köszöntlek kedvesem
köszöntlek, s kedvesen
köszön vissza a szád

ölelő karom ad biztonságot
az elszálló álmok helyett
szeretlek kedvesem
szeretlek, s szerelmem
minden álomom után rád talál

Ritmus

A ritmus hív
jőjj velem.
Száguldjunk át
az életen.

Ritmust ver a
szél a fákon.
Ritmust az eső
a tócsákon.

Ritmus
patak csobogása.
Ritmus
madár dalolása.

Ritmusra
dobban a szív.
A szerelem ritmusa
szeretni hív.

Születésünk indítja
a ritmust.
Életünk folytatja
a rítust.

Egyszer csend lesz benned,
de lelked mégis örül,
mert gyermeked van, s neki
a ritmust hagyta örökül.

Minden vagyok

Magam vagyok
minden mondatom.
Én utazok
minden vonaton.
Az enyém
minden tévedés.

Bennem lüktet
minden érverés.
Felém száll
minden áldás és átok.
Én vagyok
minden amire vártok.

Nekem üzen
minden szív,
amikor dobban.

Engem éget
a láng,
amikor lobban.

Sorsom minden élet.
Ne csodáld, ha félek.

Ölelés

Nem volt már fiatal az este.
Lelkünk egymást kereste.
Szemünk a test mélyére látott,
Kitagadtuk magunkból a világot.

Örvénylett, vibrált a levegő,
Vonzott és taszított egy végtelen erő.
Lángolt a lelkünk, a vágyunk égetett,
Magunkban éreztük az izzó fényeket.

Lassan eggyé olvadt a testünk.
Ez volt mit évmilliók óta kerestünk!
Ölelni, csak ölelni akartunk egyre,
Vágytunk a kettőből eggyé vált testre.

Magunkba olvasztottuk a végtelent,
Zártunk szeretetburokba éveket.
Kavargó, izzó gömbbé lettünk hirtelen,
S lebegtünk, forogtunk szivárvány-színeken.

Hittük sohasem lesz vége,
De az est átúszt az éjbe.
Majd a reggel is ránk köszönt,
Elhozta az éltető-pusztító fényözönt

Pihenni

Számold a napokat,
mit együtt töltesz velem.
Számold, ahogy én
számolom kedvesem.

Az élet rövid,
a boldogság csak álom.
Pihenni, egyre csak
pihenni vágyom.

Csendben megpihenni
karjaid között,
hová e zord világban
a boldogság költözött.

Nyomor

roskadozó házfalak között

hol a barna éjszaka
nappal is elidőz
hol a fű csak
rettegve félve nő

ahol a szél sosem kacag
csak vonyít, süvít
az eső is itt hullatja
legkeserűbb cseppjeit

viskók ablakán
vezércikk néz ki rád
a kutyák kopottak
és mindegyik sovány

szomorú-gyűlölettel
néznek a szemek
ahogy visszanézel
látod fényüket

ebből tudod, hogy emberek

Düh

Süket a gondolat
és üres a szó.
Lassan azt sem mondjuk "Helló!"

Fejünk lehajtva,
az állkapcsunk merev.
Görcsbe rándul a gyomrom és a szíved.

Idegek feszülnek
a húr szakad,
szabadulni akar az indulat.

Semmi sem

várni való vágyakat
kapni éber álmokat
szórni szélbe szét a szót
keresni mindenütt a jót

látni lobbant lángot
ültetni hervadt virágot
hinni hűen hazug hittel
partot érni sodró vízzel

tudnod kell semmi sem
jelent egyet önmagával
múltadat hordozza jelened
s jövőd a múlt viszi magával

dr. Kovács József

Kovács József vagyok. Fiatal éveimben rendszeres művelője voltam az irodalomnak. Prózát, verset egyaránt írtam. Gyakran jelentek meg írásaim, az Egyetemi Lapokban. Aztán családalapítás, gyereket, természetes kötelezettségek. Jogi vonalon dolgoztam egy külker nagyvállalatnál. Itt közreműködtem egy havi rendszerességgel megjelenő újság létrehozásában, ahol a szerkesztőbizottság titkáráként írtam és szerkesztettem is a lapot. Mindeközben jelentek meg írásaim kisebb terjedelmű lapoknál, mint pl. a Határőrnél.

Mára gyermekeim felnőttek, önállóak lettek, így módom van ismét az irodalommal foglalkozni. 2009-ben beiratkoztam a MIA szépiró mesterkurzusának első és második évfolyamára, ahol kortárs írók és költők fantasztikus előadásait hallgathattam. A tavaszi szemeszterek pedig igazi műhely munkaként rögzültek bennem.

Menet közben a Magyar Hírlap irodalmi mellékletében, a Hullámtérben jelentek meg írásaim. 2010-ben a Pataky MK által kiírt, „Az én mesém” c. mesekönyvben jelent meg meseversem, valamint az Aposztróf kiadó által kiírt novellapályázaton nyert külön díjat egy novellám, s egy másik novellámmal együtt jelent meg egy válogatáskötetben. Idén az Ünnepi Könyvhéten megjelenő novella válogatásban kapott helyet egy novellám, mely szintén az Aposztróf kiadó gondozásában jelenik meg.

Edzés nap

Szerda van, tehát edzés nap. Mint már 25 éve mindannyiszor. Igyekszem egy héten háromszor ott lenni. És minden egyes alkalom egy-egy újabb megmérettetés. Dacolok az idővel, dacolok a korommal. Sokszor az öblös fotel meleg öleléséből alig tudok kikecmeregni, de azért a macacsság minden esetben győz. Igyekszem nem mérlegre tenni az érveket és ellenérveket. Félő, hogy a realitás győzne. De mi a realitás? Elértem a hatvanat. Nagy kaland. És??? Már másokkal is megesett ilyen és ehhez hasonló kisebb baleset. Ezért még nem fogok kirohanni a temetőbe s elkaparni magam. Szentenciák dülöngélnek a józanság és megszállottság határán.

Érvek: – Meleg házikabátot vegyél, jó meleg mamusszal, ne hogy fel-fázítsd magad.

Ellenérvek: – Egy jó futócipőt veszek, kimegyek a ligetbe, futok az utolsó előtti szusszanásig (az utolsót másra tartogatom), leülök egy kivágott fa tönkjére, köpök két embereset, s a győztesek jól eső boldogságát besöpöröm képzeletbeli szivarzsebembe.

Érvek: – Mondtam, hogy ne menj futni, főleg ne télvíz idején. Bekapkodod azt a sok hideg levegőt, beteg leszel, köhögni fogsz meg minden, aztán megnézheted magadat.

Ellenérvek: – Teszek rá. Kell ez a kis sikerélmény. A mindennapi apró megmérettetés. Beleférne még egy kis ping-pong vagy tenisz. Nem. Tenisz az nem. Amióta két évvel ezelőtt stroke-om volt, egyensúlyérzésem csak rövidtávon engedelmeskedik. Tehát ping-pong igen, tenisz nem.

Nem baj. A kaucsuk labdát is szeretem. Ehhez azonban partner kell. Az pedig általában nincs.

Sebaj. Este edzés. Keleti harcművészet. Embert próbáló. Legalább huszonöt éve nyomulok. A gyermekeimmel kezdtem. Ők már réges-rég messze. Házasság, munka, daráló. Fáradtak, nincs idejük, nincs kedvük.

Nekem volt. Időm, kedvem, akaratom. Pedig nappal dolgoztam, este gyereket neveltem, éjjel tanultam, hétvégén pedig fusi, hogy jöjjön egy

kis kiegészítés a házi kasszába. S ezt évtizedeken át. Pedig nem vagyok egy Májjer. Ezt mindenki meg tudja tenni, ezt mindenki bírja, ha akarja. Csak csinálni kell. Húzd be a nyakad, tedd oda magad, aztán valami csak történik, ebben a zsibbasztó társadalmi savas esőben. Valami történni fog! Érted??? Általad, tőled, miattad.

Tehát este ismét gyúrás. Dübörög a tatami, amikor odakennek valakit. Mázsás homokzsákok nyelik el a gyilkos ütések és rúgásokat. Gyermekeim, sőt unokáim korabeliekkel edzek együtt. A fiam korabeliek már öregnek számítanak e versenysporthoz. De amatőr szinten, szerelemből száz éves korodig is csinálhatod. És csinálom is. Csak meg kell érezni az ízét, a zamatát, az értelmét. A fejekben pörög a számláló. Felülések, fekvőtámaszok, evezősök. Feldübörög életed motorja, pillanatok alatt négyesben, ötösben a váltó, ércsatornáidban ezerrel száguld az éltető vér, de ura vagy a helyzetnek. Leversz ötven-hatvan guggolást, kéz – parancs szerint – tarkón, s mikor szép színes karikák libegnek lágyan a szemed előtt, tudod, hogy azért van még tartalékban legalább egy lapátal. Laza két-három kör futi a dozsóban, néha kicsit szédelgősre veszed a figurát, aztán rendezed soraidat, mozdulataidat, mosolyodat. Bár ez utóbbi néha kicsit erőltetettre sikeredik. Nagy dolog. Mert aki itt van, s komolyra veszi a dolgát, annak parfüm illatú e terem tömény izzadság szaggal átítatott levegője. Jólesően nyugtázza, amikor a tatamira csöpgő ruhájából az orrfacsaró veríték, s ha néha-néha elkenődik egy-két csepp vér is a fehér vászon, hát az sem egy égbekiáltó eset. Maximum színe-sebnek látja viselője a világot.

Aztán egy lazának tűnő meghajlással véget ér megpróbáltatásaid sora. Odakinn mínusz hús, de kigyúlt bőrödön lángcsóvák cikáznak, s arra gondolsz, de jó lenne most négykézláb menni az öltözőbe. Ennek ellenére szinte megfontoltnak tűnő súlyos léptekkel „vonulsz” a zsúfolt szekrényesbe. Még szikrák pattognak szemedben, légzésed – úgy érzed – sosem fog normális ütemre tévedni, s a beszélgetés is csak döcögve, akadozva indul újra. Aztán fürdő, tusolás, forró víz. Az egész fáradtságos nap fénypontja. Nyúzott, borostás arcok, a „menők” egykedvűnek tűnő magabiztossága, s kigyúlt rózsás gyermek pofácskák kavarognak a tejsűrű gőzpárában. Megoldódnak a nyelvek, már ismét ülnek a könnyűsü-

lyú poénok, s egymást biztatva ígérjük, hogy holnap után ismét itt, ismét együtt. Most eltompulnak a fájó dolgok, most nem tűnnek megoldhatatlannak a tonnás gondok, felsorakoznak szépen a másnapi feladatok, s a mellékük rendelt megoldások, aztán megnyugodott lelkünk derűjével konstatáljuk, ma ismét jó volt embernek lenni.

Zizi

A mai nap a ritka alkalmak egyike volt, hogy anyának nem kellett dolgozni mennie. Így Zizi is kapott egy nap „szabit” az óvodából. Úristen!!! Egy egész nap anyával. Kettesben. Ez csúcs! – ujjongott Zizi lelkében a várható csodás nap megannyi lehetősége.

Reggel időben felkeltek, aztán mosdás és reggeli. Zizi mókás dí-nókat rajzolt lekvárral a megvajazott kalács szeletekre. Imádott rajzolni. Mindig, mindenhová. Néha oda is, ahová nem kellett volna. Szalvétára, toalettpapírra (amit ő csak budipapírnak hívott), sőt anya jegyzetblokkjait is telefirkálta mindenféle kis figurával. Anyának századszor is el kellett mondania azt a kis versikét a Púpák Pék pókjáról, amelyik a pékség mennyezetén mászkálva akkor kezdett el potyogtatni, amikor éppen az asztalon, sütésre elő-készített nyers kalácsok fölé érkezett.

- Hát így jött létre a mákos kalács – fejezte be a versikét anya, és Zizi majd lefordult a székről nevéttében.

Aztán rendrakás, mosogatás – amiből Zizi is aktívan kivette a részét, mégpedig köténykében, kis sámlira állva, hogy elérje kényelmesen a mosogatót.

- Na és mit főzzünk ebédre? – hangzott el a költői kérdés, bár anya már előre tudta a megszokott választ.

- Hát mákos gubát. Tudod, olyan potyogtatottat. Sok mákkal, sok porcukorral, meg sok gubááááával – nyújtotta el az utolsó szót Zizi.

- És annyi porcukor legyen rajta, mint télen a hóbundás háztető-kön a hó – fűzte még hozzá.

Ez volt ugyanis Zizi kedvence. A mákos guba. Itt kezdődött és fejeződött be a kislány étlapja. Anya ezt már tudta előre, ezért este meghozott mindent, ami kellett hozzá. Aztán Zizi besétált szép komótosan a szobába, hogy sürgős játszanivalóinak eleget tegyen. Anya pedig hozzálátott főzni. Szépen karikákra vágta a kifliket, majd a serpenyőben vaját olvasztott, s amikor már sercegni kezdett, beleborította a kifli darabokat. Menetrendszerűen alakult minden. Odakint szép, kora tavaszi napsütéses idő volt. A rigók már bele-bele fütyültek a lomhán múltó idő egyhangúságába, a kis cinkék pedig megrázták tollkabátjukat, hogy kiszellőztessék belőlük a tél fagyos unalmát. Anya éppen akkor nézett ki az ablakon, amikor a postás szép komótosan karikázott el házuk előtt. Ma nem hozott semmit, így nem volt miért megállnia. Bár ha tudja, hogy Zizi és édesanyja is otthon van, csak betért volna hozzájuk néhány percre. Mert nagyon szerette Zizit, s ez a szeretet bizony kölcsönös volt. Főleg amióta postás bácsi varázsolt neki.

- Mert ez nem ám egy egyszerű bőrtáska – mondta a barátságos arcú kézbesítő, s huncutul kacintott a kislányra.

- Ez egy nagy tudású varázstáska – halkult el a hangja, s az utolsó szavakat szinte már csak suttogta.

- Nem hiszed? – kérdezte.

- Nnna akkor figyelj – azzal könyékig nyúlt a táska mélyére, kicsit keresett, kicsit kutatott, majd egy szép nagy csillogóan piros almát húzott elő belőle. Zizi megköszönte szépen, bár egy kicsit bizonytalan volt a varázslást illetően.

Hanem amikor postás bácsi legközelebb ismét jött, s egy gyönyörűséges, hófehér, piros szemű nyuszit húzott elő táskájából, többé semmi kétsége nem maradt a varázslás felől.

- Belenézhetek én is a táskába? – kérdezte remegve.

- Hát persze.

De a táskában csak rengeteg levelet, képeslapot, újságot, és sok-

sok papírpénzt látott befőttes gumival összefogva.

Most már tuti, hogy a nagy bőrtáska egy varázstáska volt. Zizinek éppen ez járt az eszében miközben nagy műgonddal öltöztette kedvenc babáját. És a nagy bőrtáska ott lebegett múlhatatlanul lelki szemei előtt. Úgyhogy le kellett rajzolnia. Most rögtön. Azonnal. Elővette gyorsan színes ceruzáit, radírjait, majd papírt keresett, amire rajzolhatna. De papírt sehol sem talált. Mert bizony Zizi nagy papírfogyasztó volt. Mindent telerajzolt, amit csak lehetett. Így fordulhatott elő, hogy most nem talált egy fecni papírt sem. De nem esett pánikba. Szorult helyzetekből már máskor is ügyesen kimászott. Most is ezt történt. A szekrény és a fotel között ott nyújtózott egy szép terebélyes falrész, ami csak arra várt, hogy Zizi telerajzolja. Kényelmes törökülésben letelepedett elé s a kissé kopott, de tiszta tapétára kezdte felvinni a szeretett varázstáskát.

Anya éppen végzett a főzéssel, amikor nyomasztóan kezdett hatni rá a súlyos csend. Úgy belemerült a mákosguba készítésébe, hogy nem érzékelte az idő múlását. Zizi játék közben mindig dúdolgatott, vagy az oviban tanult verseket mondta, vagy egyszerűen csak leköszvetítette mindazt, amit éppen csinált. Anya még meg sem fordult, de már érezte, hogy valami nem gömbölyű odabent.

Mikor belépett a szobába, s meglátta kislányát a fal előtt, először mozdulatlanná vált, majd összezsápta két kezét, s felkiáltott.

- Jézusmária! Zizi! Mit művelsz???

- Rajzolok – jött a természetes válasz.

- De miért pont a falra???

- Hát mertnem volt papír – s most már ő is érezte, hogy valami nagyon rosszat csinált.

- De hát a fal, a tapéta?? Mit fog szólni apád, ha hazajön és meglátja???

Hát ez az. Bár Zizi nagyon szerette az apját, de azt is tudta, hogy az ilyen játszásból elkövetett ballépéseket apa nem igazán bírja tolerálni.

Aztán eszébe jutott anyának, hogy egy festés-mázolás őszre már

be volt tervezve, hiszen a lakás - finoman szólva is – leamortizálódott egy kissé. - Mindegy. Majd előrehozzuk néhány hónappal az eseményt – gondolta magában.

Már kezdett lelkében elülni a vihar, amikor ránézett csemetéjére. Zizi most már teljes súlyával átérezte tettét, s annak várható következményeit. Felkucorodott a fotel sarkába, s olyan kicsire húzta össze magát, amilyen kicsire csak lehetett. Anya már éppen fordult volna vissza a konyhába, majd hirtelen megállt. Na nem. Azért megdicsérni mégsem fogja kicsi lányát.

Idefigyelj Zizi - fordult a fotel irányába.

Ha még valami rossz fát teszel a tűzre a mai napon, nem nézheted a kis vakondos mesét este a tévében.

Ez súlyos csapás volt. Mert a kis vakondot legalább annyira szeretted, mint rajzolni. Így hát nem volt mit tenni, mozdulatlanul ült a fotel mélyében. Levegőt is csak alig mert venni. Anya közben rendet rakott, s megterített a konyhában. Aztán felmosott és kiszellőztetett, hogy hamarabb száradjon a konyhakő. Kötényét megszokott mozdulattal akasztotta a fogasra, hajában megigazított egy kilazult hajcsatot, amikor szívszorító zokogásra lett figyelmes. A szobába lépve megpillantotta Zizit, aki ugyanúgy ült a fotel sarkában öszszegömbölyödve, de most krokodilkönnyeket hullatott.

Miért sírsz Zizikém? – kérdezte anya, mert Zizi nem volt az a sírós fajta. Ha bünti, akkor bünti. Tudomásul vette, de azért sohasem sírt. Most úgy látszik egész más volt a helyzet. Szomorúan emelte anyára bánatos tekintetét, és egészséges pofikája csupa maszat volt szétkent könnyeitől.

Tudod úgy aggódom magam miatt. Mert ha nem figyelek oda, mindig valami rosszat csinálok. De hát egy gyerek nem tud mindig mindenre odafigyelni – felelte elhaló hangon, s vigasztalhatatlansága határtalannak tűnt.

Anya csak állt, állt és kiobbanni készülő nevetésével küszködött. Aztán köhögést mímelve gyorsan kisietett a konyhába. Itt rend volt, nyugalom és béke.

Krajnyák Dávid

Krajnyák Dávid vagyok, 1994-ben születtem Budapesten. Jelenleg a Karinthy Frigyes Gimnáziumban tanulok, az iskola angol két tanítási nyelvű tagozatán. 14 éves korom óta írok verseket, novellákat, az iskolaújság irodalmi rovatának aktív publikálója vagyok.

Életem eddigi legszebb pillanatának mondhattam, amikor saját versem nézett velem farkasszemet egy irodalmi antológiában, illetve amikor utópisztikus novel-lám jelent meg egy újságban. Aktívan zenélek, egy rockzenekar énekese, gitárosa vagyok. Célom, hogy abban éljek, amit szeretek, felnőttként műfordító, angoltanár, publikáló író, költő (filozófus) szeretnék lenni!

...el ne engedje

- Szia, egy jegyet kérnék a „Néhány perc veled” című filmre! A 15:50-es előadásra – lépett oda a kasszához egy tizenhat év körüli, közép-magas, fekete hajú lány.

- Egyet? – kérdezett a pénztáros a biztonság kedvéért.
- Igen, de ne a legszélére. – biccentett.
- Meglesz – visszamosolygott.

A lány fizetett, átvette a jegyet, és elindult a kijelölt terem felé. Pontosabban *a* terem felé. Kis mozi volt a város szívében, amolyan utolsó mentsvár a hatalmas plázáktól. Ki nem állhatta ezeket az óriási épülete-

ket, a nagy nyüzsgés mindig is riasztó volt számára! Bement a vetítőterembe, és rövid keresgélés után megtalálta a jegyen lévő széket. *Nem a legjobb, de azért megteszi* – gondolta magában.

Lassan szállingóztak az emberek, majdnem teljesen megtelt a helyiség. A pénztáros, aki időközben előlépett mozigépésznek, elindította a szalagot. Kis késéssel, még a reklám alatt, beesett a lány mellé egy korabeli fiú – szó szerint. Látszólag (és valószínűleg tényleg) szégyellte magát, mert egy focikapusokat megszégyenítő vetődéssel hiúsult meg a feltűnés nélküli érkezése. Azok a fránya lépcsők... A lány mosolygott, mindig is csípte a kicsit szerencsétlen fazonokat.

Javában ment a film, néhányan már ásítottak (többségében férfiak), de az első könnyecsek is megjelentek a hölgy szemekben. Ez a mondat hangzott el: „Én lehozom neked a csillagokat az égről, megvédelek a bajtól, és a legszebb szerelmes verset írom hozzád”.

– Ekkora nyálgépet, és milyen sablonos... Hihetetlen. – hangzott el a lány szájából halkán, a fiú felé fordulva, aki először el sem hitte amit hall, és nem utolsó sorban, amit lát. A legszebb lányt, akit valaha.

– Ööö, igen, szerintem is. Jó hallani végre egy lánytól is kritikát romantikus filmmel kapcsolatban. Kitalálhatnának már valami újat is. – erősítette meg a fiú. Közben egy morcos negyvenes nő rájuk piszmegett. Kicsit hangosak voltak, tény, de inkább a párbeszéd tartalma bánthatta, mert őt sírásig hatotta az előző vallomás – vagy az amerikai férfi színész bicepsei, és kifejező arca.

Nem sokkal később elsötétült a kép, majd megjelent a nélkülözhetetlen „The End” felirat. Az alvó férjek kedvéért bemondták jó hangosan, hogy véget ért a film. Összességében egy átlagos, tipikus filmet láthatott a nagyérdemű, a még tipikusabbnak mondható bevezetés, boldogélet, főszereplő válsága, hepiend sémára.

– Na ezt se nézem meg többet – fordult megint a lány a fiúhoz, a negyvenes nő pedig összehúzta a szemöldökét. A férje viszont egyetértését gesztikulálta gyorsan, míg a neje felé nem fordul.

– Nem szeretem ezeket a filmeket. Vagy egy jó francia alkotásról kopintották, vagy túl átlagos, esetleg mindkettő. – érvelt a fiú, immár kiemenet a moziból.

- Na és a főszereplők? – nevetett fel a lány – a férfi bálgúnár volt, a nő pedig, inkább nem is mondom.

- Egyezzünk meg egy 10/4ben, azért néhány jó poén volt benne.

- Jó, az igaz. Vigyázz lépcső!! – ijesztett rá a lány.

- Ez gonosz volt! Egyébként Ricsi vagyok.

- Én meg Lilla, örülök, hogy megismerhettelek.

- Én is, de még mennyire. – hebegett Ricsi. – Te, én, izéé, arra gondoltam, hogy nagyon jófej vagy, és tetszel nekem... Nem akarsz esetleg eljönni velem moziba?

- Hisz épp onnan jövünk.

- Jaj, persze, de bolond vagyok. Bocsáss meg.

- Csak ugratlak. – mosolygott megint a lány. – Persze hogy van kedvem, de majd egy jobb filmet nézzünk.

- Egyetértek – szabadult fel Ricsi.

Mintha kicserélték volna. Végre megint önmagát érezte, és nem utolsó sorban talált egy olyan lányt, akitől eláll a lélegzete. És Lilla ilyen volt. Nem olyan, mint akit elképzelt magának. Egyáltalán nem, teljesen más, de épp ez a lényeg. Teremtess a képzeletedben egy lányt, álmaid nőjét, aztán egyszer csak berobban valaki, akitől padlót fogsz, és aki teljesen más. De tudod, hogy Ő az, épp ezért... Az önbizalma is egyre inkább megjött, leültek a közeli parkban, és órákat beszélgettek, nevettek. Egy adandó pillanatban a lány szemébe nézett, és a következőt mondta:

- Tudod mi az én verzióm? – kérdezte – Én nem az a fiú vagyok, aki lehozza neked a csillagokat az égről, én elviszlek közéjük. Én nem az vagyok, aki megvéd, hanem az, aki nem kever bajba. Én nem írom meg neked a legszebb szerelmes verset, csak a szemedbe nézek, és oda mondom, hogy szeretlek, nekem elég, ha Te tudod.

A mozi ajtajában ott állt a gépész. Mosolygott. „Na, ez összejött” – gondolta. Nézte, ahogy a leendő párocska egyre távolodik, és boldogság ült ki a szívére. Ma is érdemes volt felkelnie, egy kicsit jobbra tette a vi-

lágot. Mert véletlen lett volna ez az ülésrend? Ugyan, hova gondol a kedves olvasó? Magának való ember ez a gépész úr. A moziban ő az egyszemélyes személyzet, és neki van a leghatalmasabb szíve az egész világon. Szereti nézni a családokat, párokat, barátokat, ahogy együtt mennek el hozzá, és egy közös élménnyel lesznek gazdagabbak. Ugyanakkor meghasad a szíve, amikor valaki egyedül ül be egy filmet nézni, magányában. Mivel ő a pénztáros is, minden nézővel találkozik, és tapasztalt munkássága után már tudja, hogy kinek hol a helye. S a többi... az már megy magától.

Már későre járt, lehúzta a rolót, és hazament aludni. Holnap új nap vár rá. Egy heti újsággal ringatta álomba magát, ahol filmkritikák olvashatók, minden mennyiségben. Volt is egy kedvenc írója, egy Daisy Hawkins álnevű kritikus.

- Szia, két jegyet kérnénk a „Shrek 4re”, a 15:50-es előadásra. – ismerős arc jelent meg a következő nap. Pontosabban kettő: egy fekete hajú lány, és egy kicsit csetlő-botló fiú.

- Nagyon szép történet, biztos tetszeni fog – adta a számlát a gépész pénztáros a kéz a kézben álló fiataloknak.

Amikor elindultak a terem felé, megcsillant egy könnycsepp a szemében. Milyen gyönyörű az élet, milyen szép az én hivatásom. Csak suhantak a gondolatok a fejében. Nézte, nézte a pár hült helyét, észre sem vette, hogy már sor kígyózik a pultjánál. Egy magas, búskomor férfi állt a legelején, nem merte megszólítani a bámészkodó árust.

- Jaj, elnézést! – kapott észbe.

- Semmi gond – vágta rá félénken a „John Lennon él” feliratú pólót viselő úr. A külseje alapján ő maga is akarta megtestesíteni. – A „Shrek 4” című animációs filmre szeretnék jegyet venni, a 15:50-esre.

- Hány darabot?

- Egyet – jegyezte meg olyan mérhető búval, és fájdalommal, ahogy a pénztáros még sosem hallotta kimondva ezt a szót.

Tartogatott mellette egy helyet, de egyszerűen nem jött olyan ember,

akit oda tudott volna ültetni. Nem talált. Kemény diónak érezte, az is volt. Az ötödik Beatle viszont maradt, ahogy volt, egyedül ment be, egyedül jött ki. Rákérdezett azért jó alkalmazottként:

- Hogy tetszett a film, uram? Mi róla a véleménye?

- Megható történet, komoly hangvételű, egy kis humorral fűszerezve. Néhol túl komoly, elvégre animációs filmről van szó, de talán nem is baj. – ecsetelte.

- Én is hasonló véleményen vagyok, a korhatárt hiányoltam, volt néhány nem kisgyerekeknek való rész. – válaszolt a gépész.

Többet nem látta. Villámként jött, kámforként távozott. Talán maga Lennon lett volna? Ugyan már... Este ismét lehúzta a rolót, és hazafelé menet egy délelőtti történeten agyalt. Ez a nap sem volt sikertelen. Iskolás fiúk moziztak. A kedvezményekhez meg kell néznie az igazolványokat, és megragadt benne egy furcsa nevű fiú, aki a barátaival jött. Később érkezett egy úr, aki ugyanezt a ritka nevet viselte, és a beszélőkéje is megegyezett a kisfiúéval. Egymás mellé ültette őket, próbaszerencse, rossz nem sülni ki belőle. Végül a szerencse meghozta a gépész, nevezetesen Leó úr, legabszurdabb esetét. A férfi nem volt más, mint a fiú nagybátyja, akit még sosem látott azelőtt. Most költözött vissza az országba hosszú idő után, és rég nem látta testvérét, a kisfiú apukáját. Leó a sors fintorán mosolyogva, de könnyekben úszva aludt el az Eleanor Rigby című számra, a magányos emberek dalával. Mert Leó is egyedül volt, senkire sem számíthatott. Törött szívét csak egy módon tudta gyógyítani – mások segítségével... de így is egyre rosszabbul érezte magát. Mindenkinek tudott valakit találni, csak magának nem. Hol van Leó mozigépésze? Azt mondogatta magának, hogy az élet olyan, mint a haj. Lehet bármilyen kócos, a végén úgyis egyenesbe lehet hozni. Ezt remélte, s talán ez tartotta még benne a lelket.

Szárnnyalt az elkövetkezendő napokban. Sokan mentek be egyedül, de kifelé nem volt magányosan bókászó ember. Örömmel fogadta a régi ismerősöket, Lilla és Ricsi szinte már törzsvendég volt, de az amerikából hazatért szószátyár nagybácsit is látta unokaöccsével, immáron öcsce társaságában. Szerette ezt csinálni, ő volt a hivatásos mozigépész.

Egyik este hazafelé megfogalmazta magában a következő gondolatot: a magányos emberek betérnek hozzá, hogy megnézzenek egy filmet, de nem tudják, hogy épp saját életük forgatókönyve lendül meg egy kicsit. És abban Leó a hős, a láthatatlan hős. *Láthatatlan...* Vágta a falhoz kedvenc újságát, és tépte szét *Hawkins* legújabb cikkét. Elege volt belőle, hogy láthatatlan, és mindenki boldog, csak ő nem. De nem hagyhatta abba, ez volt az ő drogja, ami életben tartotta.

- Jó napot kívánok! Az „Egy élet kevés” című filmre szeretnék jegyet váltani. – lépett oda egy férfi a pultjához. Leó szinte rá sem nézve reagált.

- Hány darabot?

- Egyet – hangzott mélabúsan, amire Leó azonnal felfigyelt.

- Egyet? Máris adom – adta oda John Lennon reinkarnációjának a jegyet.

Megint ott volt, a „megoldatlan ügy”, aki nagyon rég nem járt már a moziban, Leó szinte el is felejtette. *Most szedd magad össze Leó, gyerrünk!!!* Rázta magát gatyába. *Nem szabad kudarcot vallanod.* Csak keresett, keresett, még az utcára is kinézett, hogy valakinek odaadja ingyen a jegyet, csak ültessen hozzá való embert. Nem sikerült. Semmi sem sikerült. Lennon egyedül ki, egyedül be. Siker nélkül úszott el a nap, mi több, veszteséggel. Nem tudta megoldani Lennon esetét. Nézte, ahogy a férfi távozik, és köddé válik a messzeségben. És hirtelen... mint a szikra, csapott bele a gondolatába: *Atyáég. Ő az én emberem!!* – hasított a tudat az elméjébe.

- Lennon, álljon meg, álljon meg, várjon!!! – kiabált, de már aligha hallhatta.

A férfi rég eltűnt, az emberek pedig örültnek nézték. Őszintén, aki John Lennon után kiált Budapesten 2010-ben, azt ki nem nézné örültnek? De ő ezzel most cseppet sem törődött. Hazament, leborult az ágyba, s csak sírt. Előjött minden, ami gyülemllett benne már hosszú évek óta. Semmi nyoma nem volt, még egy név sem. Csak arra számíthatott, hogy előbb-utóbb felbukkan a moziban. De nem történt. Teltek a hetek, a hónapok, John Lennonnak viszont nyoma veszett...

Otthon kuksolt a szobájában... A beletörődés szélén állt, hogy ő már sosem talál magának senkit. Sem szerelmet, sem barátot. Milyen barátai voltak egész életében? Olyanok, akik látszólag szerették, törődtek vele, amikor épp ott volt, de érte nem mentek el sehova, nem tettek szívességet. S ez rosszabb, mintha nem lett volna senkije. Felszedte a földről a hetek óta ott heverő, széttépett újságcikket. A Shrek 4 kritikája volt, Daisy Hawkins nevével fémjelezve. Így szólt az írás:

Kedves olvasó!

Amikor az ember beül egy folytatásra (ami már a harmadik), akarva-akaratlan hasonlítja az előző részekhez. A Shrek esetében ez elég nehéz, mert a négy részesre bővülő sorozat igen kurta történeteket szült, és véleményem szerint már képtelenség lenne még egy részt forgatni, mert egyszerűen elfogytak a szálak. Ez nem feltétlenül negatív észrevétel, mi több, igen korrekt, megható történet született. Nem volt híján humornak (bár közel sem olyan vicces, mint az előzőek), igaz jobbra a régi, már kultusszá váló elszólásokból építkeztek a párbeszédék. A drámaisága viszont nem mérhető, olyan érzelmi vonalat vezetnek végig a szerzők, amely egyszerűen pazar. Egy hétköznapi sztori mesevilágba csomagolva – elbűvölő. Egyetlen negatívum, hogy néhol igen durva dialógusok zajlanak, a főgonosz pedig gonoszabb, mint valaha. Ezt egy kisgyerek nem biztos, hogy rémület nélkül fel tudja dolgozni.

Ne nézze egyedül, vagy legyen valaki, akivel meg tudja utána beszélni a történeteket – érdemes. Köszönöm! 10/8

Daisy Hawkins

- Igen, igen, ez valahogy így van. – elmélkedett elismerően Leó. – de valahonnan ez a kritika borzalmasan ismerős. Igaz, Hawkinsnál mindig ez az érzésem, bár most különösen. Hawkins? Daisy Hawkins? Ismerős. De honnan a fenéből? Jó, ez a kritikus álneve, de máshonnan is. Daisy Hawkins. Daisy Hawkins... Daisy Hawkins. Várjunk csak. Eeez valami Beatles. Tuti. Olvastam. – odarohant a fiókjához, és elővette a Beatles életrajzi könyvet. Ott volt a név a tárgymutatóban, gyorsan az oldalra lapozott.

„Eleanor Rigby – A Beatles egyik legnagyobb slágere, a magányos emberek dala, 1966.

*McCartney megannyi dalához hasonlóan a dallam és az első sor zongorázás közben született. Azonban az eredeti név, ami eszébe jutott, nem Eleanor Rigby, hanem **Miss Daisy Hawkins** volt. 1966-ban McCartney ezt mondta a dal születéséről: Épp a zongoránál ültem. Az első néhány ütem csak úgy hirtelen eszembe jutott, a név pedig már egy ideje a fejemben járt...”*

- Hát persze!!! Az Eleanor Rigby eredeti címe. A neve egy rejtett üzenet, és, Te jóég. Ez a John Lennon csávó!!! Nem lehet más, hisz a teremből kijövet egy profi kritikát adott le kapásból, majd ugyanez jelent meg az újságban az én kiegészítéssel. S valamit megköszönt. Úristen, ez ő lesz!!!

Leó boldogabb volt, mint valaha. A birtokában állt egy nagyon fontos dolog: egy nyom. A nyom, ami az ő filmjének lehet a kulcsa. Tudta ki John Lennon: a kedvenc kritikus, Daisy Hawkins. El is aludt nagy hirtelen, ágyán a filmkritika összeragasztott darabjai, a Beatles könyv, és az Eleanor Rigby kislemez hevert szanaszét.

A következő nap nem jött el a kritikus, még a héten sem. De Leó tudta, hogy el fog. Várt becsületesen egyetlen (leendő) igaz barátjára, szíve olyan hevesen vert minden új ajtónyílásnál, mint még soha. Aztán egyszer csak ott volt, jegyet kért az Avatar-ra.

- Ideje megnézni – mosolygott a filmkritikus Leóra.

- Bizony, ez az utolsó vetítések egyike. Jó szórakozást!

Daisy Hawkins átvette a jegyet, és a maga komótos járásával beballagott a vetítőterembe. Leó odaszólt az egyik kollégájának, aki az olyan „barátok” sorába tartozott, akikről elmélték nemrég este.

- Zoli, átvennéd a vetítést mára tőlem? – kérdezte.

- Jaj, Leó, most komolyan? A film 10 perccel tovább tart a munkaidőmnél, és már lépnék le. – válaszolt a biztonsági őrként működő élő tehénlepény.

- És belehalsz? Vagy várjunk, nem Te szoktál fél órákat késni reggel? Ezen túl ne falazzak neked?

- Ezt a kártyát nem játszod el még egyszer...

Leó kicsit felszívta az agyát. Hogy lehet valaki ennyire korlátolt? A tördést nemtördéssel hálálja meg, de továbbra is elvárja. Nem foglalkozott vele sokat, a gyerek kiduzzogta magát, majd elindította a filmet. Nem volt ez 3D-s mozi, de a vizuális élmény így is a tetőfokon járt. Gyönyörű grafika, a közönség csak ámult. Nem voltak sokan, mert már sokadszorra adták, de néhány újonc még akadt, és visszatérő fanatikusok is.

- Fantasztikus, nemdebár?

- Ejj, maga hogy kerül ide? – kapta fel fejét Hawkins, mivel nem ült mellette más, mint Leó.

- Talán nem szabad?

-Ugyan. – nevetett – Mi több, örülök neki.

A film pörgött, Leó és Hawkins pedig csak beszéltek, a mozi már csak másodlagos volt. A gépész látta ezerszer, a kritikus meg egyszerre több felé is tud figyelni. Bár inkább csak egy helyre összpontosított most, Leóra. Jól elbeszélgettek, de senkit nem zavart, egyrészt mert halk volt, másrészt pedig Leó olyan nagy üres helyet hagyott maguk körül, hogy a hang további terjedése ki volt zárva. A komor kritikus arcára mosoly ült ki, és Leóval együtt ment ki a teremből.

- Életem legjobb filmje volt. – örvendezett Hawkins.

- Életem legelső filmje volt. – biccentett Leó.

- Ugyan már, ne mondja, hogy...

- Gépész vagyok, én hátulról nézem, de... az nem ugyanolyan. Több filmet láttam több alkalommal, mint bárki ebben a teremben, igazán viszont egyet se láttam még, egészen máig.

Beültek egy kocsmába, és csak nevettek, beszélgettek. Zenéről, filmekről, eddigi életükről. Leó elmesélte a kalandos nyomozást is.

- Honnan tudta? – kérdezte Hawkins.

- Hát, ott volt az összes „nyom” a szemem előtt. Aztán egyszer csak összeállt minden. Egy jel volt ez álnév, ugye?

- Igen... Egyedül voltam, és akartam találni valakit, akivel egy húron pendülök. Daisy Hawkins... Csak a legnagyobb Beatles fanatikusok tudják, hogy az Eleanor Rigby eredeti címe, ami pedig a magányos emberek dala. Aki idáig eljut, azzal csak megegyezik az észjárásom – érvelt – és reméltem, ír valaki a szerkesztőségbe, hogy „megfejtettelek”. Aztán meg, tökéletes kritikusi álca, a Daisy Hawkins női név.

- Én viszont tudtam egyből... Főleg miután elolvastam a kritikát.

- Pardon, köszönöm szépen, így személyesen is! – mosolygott, – Őszintén szólva, reméltem, hogy felfed. A diskurzusok után éreztem valamit. Nem ítélte el, mi több, megszólított, csevegett velem, és még jó is volt. – nevetett.

A beszélgetésüket innentől kezdve homály fedi. Annyit tudni, hogy hajnalig nem mentek el a kocsmából, csak beszéltek, és beszéltek. Egy igaz barátság született, amely két ember életét mentette meg, s melyhez rögzös út vezetett. Ez az út nem a megismerkedésükkel kezdődött, hanem akkor, amikor először csalódtak az emberekben. Nem tudni, hány-szor kell ezt elszenvednünk, míg végre megtaláljuk azokat, akikre tényleg számíthatunk, de egy biztos: sosem szabad feladni. A közhelyek közhelyét ellőve nem tudok többet mondani: így van.

A novellámat befejeztem. Amikor elkezdtem, még a rögzös utat jártam, most már a boldogot. Nem tudom mikor ért véget az egyik, mikor kezdődött a másik, de biztosan tudom: most boldog vagyok, s a kedves olvasónak még mindig csak ennyit tudok mondani: sose adja fel, s ha megkapta az élettől a legnagyobb ajándékot, vigyázzon rá, becsülje meg, és el ne engedje.

Nagy László

A Ratkó-korszak gyereke vagyok, így aztán sok mindenben volt részem és sok mindenben nem. Az irodalom, költészet már korán jelen volt az életemben, de az élet néhány dolgot felülírt és csak a fióknak szóltak a versek, de a rajongás a költészet iránt megmaradt. Hittel vallom, hogy a legszebb, legértékesebb emberi ér-

zések alfája a szerelem, ami kívül, belül megváltoztatja az embert. Az a pillanat, csak a világmindenséggel mérhető össze, mert egy szempillantás alatt válik minden azzá, ami. A jó jóvá, a rossz rosszá, a csoda csodává és ott áll két ember, hogy lemeztelenedve valamikori önmagától, átadja magát a végtelen megismerésnek.

Két kezed

Teremtő kezéből
oroznék kék eget,
ezer-szín avarral
óvnám léptedet,
csak kérlek,
tedd két kezed
remegve dobbanó, réveteg
szívem fölé.

Ha bántják
bíbor-szín lelkedet,
magamba zárnám
sajgó sebeidet,
csak kérlek, tedd két kezed
remegve dobbanó, réveteg
szívem fölé.

Rejteném álmodat
gyémántok közé,
elbújnék fájó
tövisek mögé,
csak kérlek,
tedd két kezed,
remegve dobbanó, réveteg
szívem fölé.

Karomat fonnám
derekad köré,
sóhajod emelném
fellegek közé,
csak kérlek,
tedd két kezed,
remegve dobbanó, réveteg
szívem fölé.

Öled hajlatába
lehelném lelkemet,
csillagfény porával
hinteném testedet,
csak kérlek,
tedd két kezed,
remegve dobbanó, réveteg
szívem fölé, mert elveszek.

Ismerlek

Ismerlek,
ahogy a csípőd ringatod
a tangóra,
ahogy ebédet tálalsz
harangszóra,
ahogy kenyeret szelsz
puha kézzel,
ahogy gyereket emelsz
épp fel,
ahogy elsimítod hajad ha
szemedbe omlik,
ahogy a kötényt megkötöd, ha
kibomlik,
ahogy a könnyed ajkadig
csorog,
ahogy szerelmesen a kezemet
fogod,
ahogy illatos szirmot lágyan
simogatsz,
ahogy ha hiányzom, magadhoz
hívogatsz,
ahogy ha este van,
lefekszel,
ahogy ha bántanak, magaddal
veszekszel,
ahogy ha örülsz, a fény
beragyog,
ahogy lesimítod a rózsáról
a harmatot,

ahogy a lelkedbe nézel, s azt mondod
szeretsz,
ahogy ha átöllelek, mindent
elfeledsz.
Hát így ismerlek, ahogy
senki sem,
ismerlek, mert Te vagy az
életem.

Tudnál e

Tudnál e nagy hóban csatangolni,
vagy csak hóembert építeni velem?
Tudnál e szaladni,
vagy csak hemperegni zöldellő réteken?
Tudnál e táncolni velem,
szállni, repülni, hogy ha kell,
vagy komor temetőben fájdalmasan
egy imát mormolni el?
Tudnál e velem sírni,
akkor mikor én sírok,
vagy tudnál e akkor nevetni,
mikor én kacagok?
Tudnál e esőben kószálni,
s nem bánni, hogy megázik a hajad?
Tudnál e ajkamba úgy harapni,
hogy édes nyoma megmarad?
Tudnál e sétálni velem

illatos, virágzó fák között,
hol minden szirmot
ezer madárdal öntözött?
Tudnál e tóban fürdeni,
vagy csak megmártózni, meztelen?
Tudnál e belopózni hozzám
lábujjhegyen, lopva, nesztelen?
Tudnál e csábító nő lenni
kiben ott sajog a vágy, a szerelem,
tudnál e forrón, mámorosan
az ágyban összeölelkezni velem?
Tudnál e úgy élni,
hogy reggel melletted én ébredek?
Tudnál e úgy élni,
hogy örökre én fogom a két kezéd.

Emlékkönyvedbe

Ott,
hol az értelem
az érzelembe vész
s az ész
tudatlanul megbomol,
ott élek én,
gyönyörű révületben
szemednek
csillag-ragyogásától.

Stonawski József

1948-ban születtem Budapesten, most Martfűn lakom. Géplakatos és CNC programozó és üzemeltető szakmában dolgoztam.

Iskolás korom óta foglalkozok szobrászkodással, versírással. Ezek több antológiában megjelentek, szobraimmal három megyei nivódíjat szereztem.

Szerenádas

Tenyeres-talpas jövedék
kommunikációs, te
ha sávomra hangolsz, fogd
be, vagy inkább én
egy unka halk szünetjelen
összecsatlakozva derékhaddal
már Zagyva parti dal esti
szerenádas látni ahogy
hagyod a nyomod
a lámpák alatt, vagy
ott ahol minden más
gyűjtőfogalmába hív
két híd is jár neked
más medrébe nem terelt
folyó, s tíz emelet

telepát fonatikáján
feltárcsáz vizein a szél
haj, de nem lebegsz, csak
homlok tömött bugyraiban
vagy palástolt
töredékes arc, szoborlelet
tudat felett két ösztövé
felsőbb közlekedési szinten
baleset, a vers
azóta vár, egy megálló
stáció, feltételes
editáció sarkán tördelt
part és szövegkörnyezet

Csigavér

Megállóban már nem várok
buszra sem, nehogy a lányok
tekintetét fölvegyem, vagy pláne
tolakodásban érintett legyen
akár így is egy nemkívánatos
vagy éppen? Így félúton a tényben
az esetlegesség egy pillanata
lavina indító lehetne
aztán talán Canossa
sokan táncot járnak erre
mert kicsit késik az elme
nőben a vér, a nap keleten,
nyugszik uraim, csigavér
most jön egy szám nélküli
járat mint egy kék lábas
farmer, feszülése járatos
combokon

Körút

Lelépek, kerülök
lábak, léptek fölött
neked is van egy közöd
kinéznek az arcok, valahogy
tömegközéppontok
mentén halványulok
vagy öszülök
a falról Faludy néz
számon kér
írtam-e mostanában?
Aztán tovább megy
biztos a dolgában
tudja a választ
földhöz ragadtak a járdák
kirakatok koslatnak
megállók után
indulók járják a zöldet
míg pirosra érett
almáihoz ér a piactér
a levelek cipőmön
keresnek támaszt
összehúz a szél
lányok köldöke körül
melegszik a vér
alig feltűnő pillantásokból
szítják a tüzet

Kiegyezés

Egyezzünk ki döntetlenben
nincs döntési kényszer
kétszeri kérdésre is
vonódása a vállaknak
kényszeredett megoldás
mint öv alatti
csat-lakozás.
Szuper jó
egymás szájából
a kivett szó
az egy kerékre
járó agy
tekervények
nem nagy lendülete
úgy is elkap
menettérti vággyal
egy személy

Ez tételez

Egy darab papír, egy épkézláb toll
csak egy első szó, egy sor, a cím után
magán és mássalhangzók
zokni nélküli versláb
ez összetétel nem tár nagy távlatot
hogy hova lyukadok ki, ha esetleg
felemás, nem tudhatok mindent
egy lapra teszem, ez tételez különben

fel sem merülne semmi téma
valakinek az egyszer voltja eltalál
keresztülmegy rajtam, vagy csak érint
de maradjunk ennyiben
legyen az egy lány
vagy ha minden kép szakad, és egy
stoppoló lámpavas jelzi, hogy állj
férceld a zebra csíkjait össze
lépéseiddel fúsd át megátalkodottan
vagy legalább gondolatban
a maratoni táv e részletét

Pihenésül áll

Pihenésül áll
pár huzamos határ
rajta komp kereszt
lábon kel el a test
ügyeleti szervein felül
kebelbarát Napból
sárkányrepülő mint
példát mutató nyíl
benzinül, goromba fülemül
e tintasugaras nyűg az égen
böglyök helyettes hírnöke
elhúz, vétlenül marad a tér
lábakat tár
győzelme jeléül a nyár.

Egy csónakban

Felold a fény
fél meztelenségén időzöm
de zömmel az evező
a kötelező irodalom
bírom holtág vizén
az alkalom adta
készséget e víz felett
tartót, részvételt
hozzájárulást
két női testhez
csónak viszonyulást
hátsó formátumon
szemek palástolták
közhelyeiket, szavakkal
amúgy sem lehetett
sok mindent kezdeni
és voltak még távoli
leány szemszögek.
Elpilledt Ircsi is
testén a Nap
nem kellett magát
párommal mint testület
rövidhullámon fogtuk
az evezőt és szavát
az álom szünetjeléig
egy nádas jött
két dugóhúzás közt
ittak a halak.

Tomor Gábor

Balassagyarmaton születtem, Vácott, Budapesten tanultam. Rövid műszaki ténykedés után pályát módosítottam: a sajtóban folytattam a munkát, újságíróként, szerkesztőként dolgozva vállalati lapoknál. A legutóbbi években főként internetes kulturális magazinoknak írtam, illetve írok cikkeket. Kapcsolódik ez képzőművészeti tevékenységemhez, ugyanis pasztellképekkel, és főleg tollal, krétával készült rajzaimmal részt veszek kiállításokon, többször díjazták is munkáimat.

Egykori verselő kedvemhez visszatálva az utóbbi időben több költészeti pályázaton vettem részt. Szonettjeim szerepelnek a Faludy György emlékének tisztelgő, a Raszter Kiadó jegyezte kötetben, illetve más antológiában is megjelentek verseim, illusztrációm kíséretében.

Szomjúhozás

Mosolyos pohár simul a kezembe
Lelkem ha borús, jó nézni mélyedbe
Pirosló nedűd turbózza a kedvem
Mi vágyam van, el soha ne eresszem

Bölcs öblű talpas kitölti tenyerem
Felhőkbe szállni erőd ne engedjen
Szőke italom, te fogj vissza engem
El ha ragadna fék nélkül örömem

Ha fehér vagy vörös, mindegy mifajta
Ihlet a jó bor, ha íjamat ajzza

Megesik, szomjam túlnő egy határon
És szomorú vagyok, mert magamra hagysz
Ám mértéket váltva nem nagyon bánom
Szerető műzsám, úgyis visszafogadsz

Ha voltatok...

Mostanában túl sokszor gondolok rátok
Kik talán voltatok vagy lehettetek volna
Hitem szerint akikre mindig hallgathatok
S kikkel törődni lelkemnek is lenne gondja

Akik szemében csak őszinték a fények
S figyelmet tanúsít ígéret arcuk holdja
Megyek ha hívnak és jönnek ha várom őket
Sosem irigyek s a társ nem kényük bolondja

Barátaim remélten vagy elhagyottan
Ha nem voltatok s vagytok is gondolok rátok
De jó is lenne szólni igazul bátran:

Bűneim belátom mást nem hibáztatok
S bár együtt forgunk a hínáros gyarlóságban
Ha nektek kevés voltam megbocsássatok

Fohász

Eltávozók fároszos fénye
Maradók vigaszos reménye
Segíts végre kihevernem
Hogy őt soha nem értettem

Nem értettem, nem is akartam
Többet adni de gyenge voltam
Viták, dühök belénk fagytak
Ágyazva rossz indulatnak

Bocsánatát nem kértem én
Nem kerestem meleg kezét
Nem kérdeztem, mi jön holnap
Hiányaim marcangolnak

Viaskodott az Alzheimerrel
Apám volt e drága ember

Emlékezés

Közelség

Fekete álom

Tóthné Telkes Csilla

Tanár vagyok, igazi pedagógus-családban nőttem fel. Művészi hajlamomat édesapámtól, az irodalom szeretetét nagymamámtól kaptam. Nagypám egész életével mutatott példát, édesanyám pedig megtanított a szeretetre. A család, férjem és gyermekem teszik teljessé életemet, az összetartozást jelentik számomra. Verseimben is az érzelmek állnak a középpontban.

A szeretet litániája

Könyörgve kérlek Istenem,
Karácsony éjre várva,
Adj enyhét betegség baján,
Gyógyítsd, aki ma árva.
Adj nyugtot bajban, gyászban is,
Kit fájdalom kötöz meg.
Hozz írt, vigaszt és feledést
A gondban meggyötörtnek.

Karácsonyi litánia,
Zenélj, zenélj ma bennem,
Ringasd el szívem kínjait,
Nyugtass, békíts meg engem.

A szent örömnék ünnepén
Nem látjuk mások búját,
Öregekét magányosan
S a nincstelenek útját.
A csöndes kis családokét,
Kik várnának még másra...
De a csengő néma marad,
Üres a hallgatása.

Karácsonyi litánia,
Zenélj, zenélj ma bennem,
Ringasd el szívem kínjait,
Nyugtass, békíts meg engem.

Könyörgve kérlek Benneteket,
Lássátok meg az embert
Egymásban is, hisz életünk
Csak angyalszárny-lehellet,
S szeress örömben, bajban is
De most szeress, új év jó...
Ki tudja holnap merre jársz,
És holnap talán késő...

Lányomhoz...

Láttál-e már
Mosolygó Krisztust nyáron,
Arany fényben
Furcsa fátyolt a tájon,
Hol szürke marhák
Legelnek a réten,
Naplementében,
Szállongó sötétben,

Néztem az arcot,
Melyről derű áradt.
Nem fájdalom,
Nem halál és utálat,
De tündöklő ég
Nyílt ki mosolyában,
Mely új hazát nyert
Vágyott otthonában.

Óh, én ilyennek
Képzelem az Istent.
Nem haragvónak
Ki megítél mindent,
De igaznak, szelídnek,
És csodásnak.
Ki örömet hoz
Az ember fiának.

Férjemnek...

Tarka a táj, aranyos nap
Ringat a barka bozontján,
S fájó görcseiből tovaillan
Zúzmarás buta kedve.

Éled a szél a magasban,
Hírt hoz a sárga egekből,
Fénylő fodraiból kipipálgat
Vízszagú szélben a pára.

Téged akar ma ölelni
Április hó dacú kedve,
S drága testedet is ezüstbe
Vonja a reggel imája.

Hozzád futnak a percek,
Lépted is ritmus a járdán,
Körtefa ága legyezget,
Jöttödre vár ma, s virágján

Csillan a böjti verőfény,
Bőrödnek pihéje rezdül,
Szöszmötöl benne a szellő,
Nyílik az ajka az égnek,

S csurran a vágy a magasból,
Arcodra hullni kíván,
S én is ez égbeli cseppel,
Rád hullnék szerelemmel.

Ajándék

Anyád örömére
Meg is megszülettél,
Boldogságos decemberben
Kicsi baba lettél.

Az apró kis szívben
Megmozdult az élet.
Aranysávos éjben
Alig vártunk Téged.

Csengettyűzős hanggal
Kiabálj az égre!
Apád örömére.

Sírt csak, kicsim, sírjál!
Feleselj a fénnel!
A zajos világgal
A csillagos éggel.

Puhafényű Karácsonytól
Ajándékot kértünk
Pille hóban ilyen csodát
Tán nem is reméltünk.

Zsanett, Zsanett, Zsanett...
E név így zenéljen?!
Ma lett, ma lett, ma lett,
Mesehangú éjen.

Bátyámnak

Rég játszottunk már,
Csontunk is kemény,
S mi elmúlt, több a nyár,
Mint előttünk a tél.
Csodára vártunk,
Nem jött, elszaladt,
És felkúszott
A szívünkre a fagy.

Pedig régen hajónak
Az ágy is jó volt,
S nem kellett csónak,
Hogy kedvünket
Repítse, ó, csak
A takaró ne lett
Volna túl nagy!

Árbocnak seprű
Kellett, kesztyű
A Kapitánynak,
És Én hű inasának,
Hogy ragyogjon
A padló, és lobogjon
A zászló fennen.
Hirdesse: Hajózunk
Mi Ketten!

Ó hogy szerettem,
Hogy inasod lehettem,
Lennék ma is,
De immár késő,
S tán e napom
Még nem a végső.
Hiányod fáj, hogy
Nincsen arra szó!
Nekünk testvér, már
Nincs többé hajó!

Búcsú

Tegnap megjött a hó.
S a hópihék furcsán táncolni kezdtek
Az ablakon, a fázós friss hidegben.
Pálforduló napja közelgett,
S ígérték dacos havat és dacos kedvet,
A fagytócsáknak ráncai a kertben.

Mindegyre vártunk, reménykedve mind,
Hogy visszatérsz, s kérded:
- Segítsek, ebben-e vagy abban?
Úgy vártunk Rád, mint a hajótörött,
Hogy üzenetet hagysz majd a palackban...

S szemünk lehunyva látunk Téged újra,
Zajos nyarakon, júniusi reggel,
Mint útrakélsz a víg gyereksereggel.
Látunk dolgozni boldogan, serényen,
Végsőkig küzdve dacos szenvedéllyel,
Másokért minden áron.
S látunk szelíden mosolyodni el,
E hideg önző, kegyetlen világon.

Most messze jársz, de mégis itt leszel,
Velünk maradsz, semmi sem múlik el!
Mert érthetetlen a zordon halál,
Emléked mégis újra visszazáll,
És itt lebeg a sok kimondott szó,
Fejünk körül keringve, mint az álom,
S utánad száll, mint a madár, a kék madár,
Hiányzol...

Súlyosan hullnak reám e szavak,
Döngenek fájnak, s elcsitulnak lassan,
Mert bennünk élsz tovább nagy zúrzavarban,
De tisztán is és egyszerűen persze,
Életed példa, mi más is lehetne.

Búcsúzunk most, s bár por vagyunk, de lélek.
Kis gyermekarcok, pirosak, fehérek
Tanultak tőled erényt és hitet,
Te nem tudtad, és tán most sem hiszed.
Az idő elfogy, és kifogy a hang.
Most Érted szól, csak Érted a harang.

Egymásért egészen

Egymásért egészen,
Akarni,
Végtelen, féktelen
Rohanni,
A jelen szennyébe
Sohase ragadni.
Ezt akarom.

Egymásért egészen
Szeretni,
Örülten ölelve
Nevetni.
Hibákért, bűnökért
Sohase perelni.
Ezt akarom.

Egymásért egészen
Kiállni.
Katonák páncélját
Utálni.
Hiába sohase
Dumálni.
Ezt akarom.

Egymásért egészen
Feladni,
Önmagad legjavát
Mutatni,
Miértet sohase
Kutatni.
Ezt akarom.

Békében, boldogan
Megélni.
Gyermekeket nevelve
Remélni.
Hitben és erényben,
Egymásért egészen.
Ezt akarom.

Ezt a képet édesapám készítette édesanyámról a születésem előtt. (1962)

Valkócziné Katalin

Harmadik antológiába kéredzkedek versbe foglalt gondolataimmal, mindig csak az én, vagyis a saját vilásképemről írok. Azt írom le, ahogy a világot látom, amiben lehet jó is, vagy akár csupa tévedés is, egyetlen dolog van, ami biztos, ami minden szavamat igazzá teszi, hogy nem az igazságot képzelem magaménak,

csak azt mesélem el, hogy én, sok-sok évvel a hátam mögött, ilyennek látom a világot.

A természet csodái

Tudod arra gondoltam,
megtervezte a természet
csodásan,
hogy gyönyörködtet
a színe, az illata a virágnak,
de nem csupán a látványa miatt
kecses a formája,
csábos erejével magához vonzza
a pillangót, a méhecskét...
nélkülük soha se lenne termés,
termés, aminek a lényege
már nem a külsejében van,

vonzerejét
a gyümölcs magában hordja,
neki már van múltja,
van mit fölmutatnia,
ez vagyok én,
ilyenné lettem az idő folyamán,
ennyit érek,
ez az én tartalmam,
kellek?
talán az ember is, mint a virág,
azért, hogy magára
a figyelmet felhívja,
először virágzik, illatozik,
színeivel elkápráztat,

de ha a szirmok lehullnak,
a termés ott marad,
nem szemet gyönyörködtetőnek,
(sokszor egy ideig még annak is)
kíváncsossá más előtt az teheti,
amit belé táplált az idő,
ami megérlelte,
nem a színek bódító kavalkádja,
a termést az íze,
a belső tartalma teszi,
ha valaki megszereti,
azért szereti,
a lehulló szirmok
a tavasz elvirágzott gyermekei,
a gyümölcs a nyár ajándéka,
de ha íztelen,
ha vérré nem válik,
ha a napnak az éltető sugarát

nem gyűjtötte magába,
ha a világra
csak röpke életű virágnak jött,
feladatát nem teljesítette,
az nem méltó az említésre,
mint ahogy az olyan gyümölcs,
amelyik mások öröme
ízese és zamatos,
értékes még akkor is,
amikor a bőre ráncos.

Nem lehet előre...

Tudod arra gondoltam,
ahogy az anyaságot
nem lehet előre megtanulni,
legfeljebb a jövővényre lehet
felkészülni meleg szívvel,
úgy a szeretetet
se lehet eltanulni mástól,
tanulni anyául,
csak anyaként,
az anyaság nyelvén lehet,
úgy a szeretetet is
kizárólag a szeretet nyelvén,
csak akkortól lehet tanulni,
amikor már létezik,
ha már a szíve megdobban,
a kisdéd a tanár maga,
de a tavasz első napja
még majdnem hogy tél...

először a szeretet is
éppen hogy szeretetet,
hogy felnőtté legyen,
hogy öreg lehessen,
sokat kell tanulni,
sok álmatlan éjszaka,
és sok boldog nappal erősíti,

folyton tanul általa,
és tőle,
míg él az ember,
elképzелhetetlen szinte,
mekkora ereje tud lenni,
mi mindenre képes
a tegnap még kisdéd,
kit az első pillanatokban
óvni kell a szélтől is,
de ha megerősödik,
lesz, mint egy vasgyúró, olyan,
a szeretet a tananyag,
és maga a tanár is,
mire az ember a tudását
magáévá teszi,
(a jó pap holtáig tanulja)
eggyé lesz vele annyira,
tanár és tanítvány között
nem lesz különbség.

Vilcsék Adrienne

1956-ban születtem, 2005-ben kezdtem el papírra vetni gondolataimat.

Azóta verseim, cikkeim megjelennek internetes honlapokon, tagja lettem a miskolci Irodalmi Rádió alkotói csoportjának, és szerepeltem a Verselő Antológia 2009-ben.

További bemutatkozás helyett néhány gondolatom arról, mit jelent nekem az írás:

A vers lélekszíkra.

Szívünk rejtekében születik

A vers lelkünk tükre, mely hűen kivetíti
legbelsőbb énünk rejtett titkait.

A vers igazgyöngy.

Tudatunk sötét mélységeibe kell lemerülnünk,
hogy fáradtságos munkával felszínre hozzuk és
mások számára is elérhetővé tegyük.

A vers kincs.

Csillogását nem külső hívságok, még csak nem is
szabályos rendben felsorakoztatott rímek adják,
hanem a benne rejlő érzelmek.

Fájdalmaink, örömeink, szenvedések, szenvedélyek,
élettapasztalatok.

Éppen ezért a vers örömforrás és gyógyír is egyben.
Ezért jó, ezért felemelő érzés írni.

Szerelmes vergődések

Félek

Félek tekinteted perzselő tüzétől,
mert leolvasztja rólam az álarcot.
Félek ettől a reménytelen szerelemtől,
a közönyöd mögül rám vicsorgó magánytól.
Félek.
és mégis, még mindig szeretlek.

Felismerés

Könnyáztatta párnám ölel helyetted.
A reggel borongós hangulatban köszönt.
Torz mosollyal int felém a felismerés,
Nincs közös út, nincs beteljesülés.
Gúzsba kötve, meggyötörve,
félelem indák közt remegve kiáltom,
hogy mégis, még most is, s még mindig
SZERETLEK

Álmomban rád találtam

Álmomban rád találtam.
Végre utolért a vágyam.
Te hirtelen hátranéztél,
Szemed tüzével megigéztél.
Bár csak valóra válna az álom,
S én karomba zárnálak,
hogy elűzd magányom.

Átöllelek

Átöllelek, magamhoz húzlak, édes szerelem.
Vigyázok rád, nem engedlek, nem, soha sem.
Nem az a fontos, hogy szeretve legyek,
Hanem, hogy én is szeressem.
Lelkem a dermedt álom után végre kinyújtózzon,
S szívem kietlen pusztasága virágba boruljon.

Komor reggelek

Húsomba vájnak komor reggelek.
Mardos az üresség, hisz nélküled ébredek.
Hiányod éget, bánt, hogy nem hallok hangodat,
s hogy agyam képtárából törölnöm kell arcodat.
Tompán puffannak a szavak ha nevedet kimondom,
szívem megadóan elfogadja sorsom.
Néha azért felbukkan egy - egy távoli emlék,
hogy számban tarthassam még az eltűnt boldogság ízét.

Csak mikor eljön az este

Csak mikor eljön az este, akkor vágyom
oly nagyon szerelmedre.
Csak mikor a pajkos hold bekacsint az ablakon,
akkor izzik fel csókod íze az ajkamon.
Csak mikor csillagszikrák pötytyőzik be az eget,
akkor szeretnék újra eggyé válni veled.
Csak mikor rám zuhan az éj mélykék leple,
akkor szomjazom annyira testedre.
Csak mikor az álom karjába vesz s szelíden átölel,
akkor vagy hozzám ismét és egészen közel.

Éjszaka szeretnélek

Éjszaka szeretnélek szeretni!
Szerelmes kábulatban
beléd temetkezni.
Gyönyörhálómat testedre fonni,
Húsod hússal elegyíteni

Éjszaka szeretnélek érezni!
Rám simuló bőrödön végigzongorázni.
Látni, ahogy ujjaim alatt szikrát vet,
Ahogy lángra gyújtja érted síró testemet.

Éjszaka szeretnélek ölelni!
Testedre tüzes vágyládát önteni.
Égő illatodat kéjjel beszívni,
Zubogó véredtől megrészegülni.

Éjszaka szeretnélek kívánni!
Habzó vágjak vad tengerében együtt elmerülni.
Zabolátlan hévvel darabokra szedni,
Majd könnyes igyekezettel ismét összerakni.

Éjszaka szeretnék neked megnyílni!
Kénköves gyönyörök poklára rántani.
Folyondárként köréd fonódni,
sebeid csók írral bevonni.

Éjszaka szeretnék megmártózni benned!
Mint sápadt hold alvó tó tükrében.
Elmerülni a gyönyörök völgyében.
Hol értelmét veszti tér és idő,
S hol csak ketten vagyunk mi,
a két célt tévesztett szerető.

Éjszaka szeretnélek szeretni!
Szelíd lágyssággal átölelni.
Elpihenni egy kis szoba rejtekében
S szótlantul csodálni, ahogy a holdfény
Szikrát vet szemed tükreben.

Egy álom elillant

Egy álom elillant,
Egy remény köddé vált.
Fáj az ébredés.

Hinni sem tudom,
Hogy ha látlak,
Szívem már nem
Zeng örömszenét.

Érzékeim lámpásai kihunynak,
S a sötétségben érzem, ahogy
reszketni kezd elárvult szívem.

Lehelet

Rám nevettél, rád nevettem.
Szemed sötét vermébe estem.
Láncra fűzve, rabul ejtve,
Puha szerelemfészekre lelve
Már nem is olyan sötét ez a világ,

.....

Olyan vagy nekem, mint égből kapott ajándék,
Melyet őrangyalom jókedvében pottyantott elébem.
Olyan vagy nekem, mint kérges földnek az éltető
Eső, mint hervadó virágnak a szomjat oltó nyári
Zápor.
Mákony vagy nekem, éltető, vidító, soha meg nem
Szomorító.
Minden porcikámat elborító mámor.

Elszunnyadt a bánat

Tenyeremben elszunnyadt a bánat.
Látod, már nem vágyom oly fájón utánad.
Megzaboláztam az elszabadult álmokat,
Megszelídítettem a szerelmes szavakat.
Nem tudom, miért bennem ez a változás,
s helyed szívemben valaha elfoglalja e más?
Általad újra színt kaphatott volna életem,
S talán végleg elhagyott volna ezernyi félelem.
De egyszer csak lehullott szememről a hályog,
S megláttam, milyen idegen is nekem a te világod.

Hajnal nálad nélkül

Felébredek egy ködös hajnalon,
már a reggel csimpaszkodik az ablakon.
Ismét itt van ez a száraz fájdalom,
könnycsepp sem jelenik meg arcomon.
Sírni érted csak befelé tudok,
Torkomon a bánatpatak visszafelé csorog.
Tenyeremben őriztelek hónapokon át,
féltve őriztem a meg nem élt csodát.
Tudtod nélkül szerettelek, gondolatban
öleltelek.

A remény minden nap új arcot öltött,
Ha láttalak, a vágy újra és újra elöntött.
Ezernyi úton próbáltalak elérni,
hogy megtanuljunk együtt repülni.
Szárnyra keltem, hogy gyorsabb legyek,
hogy észre vedd végre, mennyire szeretlek.
De úgy tűnik hiába volt minden próbálkozás,
benned nem lobbant lángra irántam a vágy.

Mégis mindig újra kezdtem hasztalan futásom,
hogy el ne tűnj, miként reggelre egy csodás álom.
Aztán egyszer csak hirtelen átkarolt a bánat,
s úgy látszik, velem együtt az érzés is elfáradt.
Lassan szétnyitom hát féltő tenyerem,

fuss el, szállj el,

te keserédes, meg nem élt szerelem.

Virág Balázs Face

Futok a valóság előtt, de látom egyre közeledő vérszomjas arcát. Ülök a romok tetején és szívom a cigarettámat, miközben mögöttem világok lángolnak. Élek és azt csinálom, amit szeretek. Tényleg.

Lángoló Mennyország

Lángoló mennyország
Ahogy meggyújtom a gyufát
S könnyeimen csillan a fény
Úgy ég el lassan minden emlék
Ahogy a parázs izzik a cigarettám végén
Vártam, hogy jó lesz
Tudtam, hogy szép lesz

De a világ súlya összenyomta és
Megölte ezt a két szívet
Amelyekből az egyik
A mellkasomban zakatol
A másikat meg elviszi a távol
Így hát a mennyország lángokban áll
Lángoló mennyország az életem
Szemem alatt a ráncok
Az a vágyam, hogy vágytalan legyek
Mint az égen a felhők
Haladok az életem fújta széllel
A véget nem érő úton a semmibe
Mert céltalan vagyok nélküled
Gyerekes dolog, de
Minden súlytalan, amíg rád gondolok és
Ahhoz a ragaszkodom,
Ami bennem van belőled
Lángoló mennyország
Minden éjjelem- nappalom
Cigarettaízű ülök a hamvakon

Kicsiny faház

Kicsiny faház a csillagos éjszakában
Valahol kint a zord határban
Egyedül áll örök magányában
Nem laknak falai között csak hárman

Apró gyufa sercen a sötét éjszakában
A petróleum meggyullad az üvegkalitkában
És a lámpás gyengéd fénye
Szétárad a hideg szobában

Kérges férfikéz fogja a lámpát
Szeretve nézi alvó családját
Hideg van, és ők fáznak nagyon
A házban, nincsen ami meleget adjon

Nekem lámpást adott az úr,
Igen egy lámpást drágám
Kint messze a pusztában, a hóban találtam
Haza hoztam, hogy világítson nekünk árván
És talán egy kis meleget is ad igaz drágám?

Az asszony nem szól vissza
Gyermekeit öleli, hogy testével megóvjá
És melegen tartsa a kicsi testét
Élete hajnalán ne érje el a fagyhalál

De az asszony kihűlt teste nem ad meleget
A gyermek kicsiny mellkasa nem emelkedik
A férfi dermedten nézi halott családját
Melljük borulva sír és falhoz vágja a lámpát

A szalma tüzet fog a fal tövében
Méteres lángok csapnak fel a hideg télben
A férfi üvölt, ahogy a lángok marják
És követi a meleg fénybe szeretett családját

A szívem fekete lánggal ég

Szerető vagyok
A tűz megesz
A szívem fekete lángban ég
Nem köt semmi kötél
Lánc, érzelem
Csak a pillanat, mint a
Benzin, lángol a testemen
Nekem nem kell más mellém
A vágytempó csontba maró
Folyton úton
A szívem fekete lángban ég
Szerető vagyok
Biztosat nem, csak kaland
Amit neked adhatok
Izgalmas vagyok, lehet neked
De vágok, mint a kés
Szívedre nem akart sebet
Mert a szívem fekete lángban ég
Benzin hajt és koffein
Szerető vagyok
Az Útnak fogadtam egyedül hűséget
Üresjárat nélküli, nyughatatlan élet
Amit magamnak választottam
A szívem fekete lángban ég
Gondolhatsz bármit rólam
De az ég, nekem is kék
Már rég, bár a szívem
Öröké fekete lánggal ég

Egyetlen Nap

Anya
Az egyetlen Nap
Ami nekem ragyog
Egyetlen fiad
Ragyogó csillagod vagyok
Megóvsz engem
Fényednél békében alhatok
Anyá, anyám
Lezuhanok, kinevetnek a csillagok
Hol vagy Anya?
Színed nem ragyog
Összehúz a testem
Alkonyi mimóza vagyok
Dübörög a vérem
Félek, hol vagy fényem?
Anyám, ne hagyj el engem
Ha már testet adtál
Utamra indítottál
Nem kértem a születésem
Csak kaptam tőled
Egyetlen Nap
Ami csak nekem ragyog
Nem tehetek róla, hogy
A gyermeked vagyok

Zentai József

1941. június 30-án születtem Debrecenben. Ezalatt a 70 év alatt nagyon sok minden történt velem. Ahogy telnek az évek egyre több öröm, bánat és megpróbáltatás van mögöttem, melyek nyomot hagytak bennem – gyermekkorom, 1956 borzalmai, a disszidálás, egy új élet/otthon megteremtése, utazások stb. – hol mélyen, hol csak emlékképként.

Az első golyóstollamat 1950-es években kaptam. Hihetetlenül örültem neki; ingem, kezem tele volt tintafoltokkal. 15 éves korom óta írok magyarul és angolul is. Minden történetemnek van valami valóság alapja, de néha szabadjárá engedem a fantáziámat is. A régi írásaimból, ha nem is mind, de néhány azért megmaradt. Mai napig írok és így érzem magam teljesnek.

Élményeimet, az évek során összegyűlt tapasztalataimat, illetve néhány a fantáziám által született történetet ezúton szeretném megosztani. Íme, itt a kezdet.

Zsigmond, a fenegyerek

Mikor Debrecenben a Péterfiáról a Köztemetőig villamos közlekedett, a Csapó utcán volt egy kanyar. Itt a villamos lelassult és a kanyarban, a forró napokon, kerekei nyikorogtak a megállónál. Meg is állt. Volt egy-két ember, aki egyenesen a kis könyvesboltba tartott és néhány percen belül ki is jött és rászállt ugyanarra a villamosra. Emeletes házak egy-

másba szorítva, majdnem a közepén volt Jákob boltja. Árultak itt mindenféle írószert meg egyet-mást is. Volt neki egy lánya is, Jutka, kedves kis leány. Hosszú haja mindig befonva, nagyon kedves volt a vevőkhez, sokat mosolygott meg mindig volt valami tárgy, melyről sokáig tudott beszélni, pláne Zsigmonddal.

Zsigmond a túloldalon lakott anyjával egy kis rozoga házban. Habár minden ház olyan öreg volt, hogy néha, ha a szél feltámadt, még a cserepek is hullottak. Veszélyes volt olyankor erre járni. A fiú korához képest magas, izmos gyerek. Ő azt hitte magáról, hogy nagyon tehetséges, mivel kijárta az 'oskolát' ahogy ő mondta. Igaz az első osztályt háromszor, de a másodikat már csak kétszer, a harmadikból meg már jelesen engedték el, bízva abban, hogy nem jön vissza – melynek eleget is tett.

Sok diák látogatta meg ezt a kis boltot. Itt lehetett kapni igazi golyóstollat. Ez nem volt akármilyen toll! A végén egy recés üvegben egy golyó volt, nagyon szépen lehetett írni vele, néha meg kellett rázni, és ha a tinta nem ömlött ki belőle (ami néha előfordult), a szerelmes levelek követtek egymást. Ha meg kifogyott, csak be kellett menni a boltba és az öreg zsidó fillérékért feltöltötte. Zsigmond írt is néhány levelet Jutkának, de nem volt mersze feladni, még átadni sem, pedig nagyon sokat járt abban a kis boltban. Mikor odament felvette a legszebb rövid ujjú ingét, loboncos haját kicsit arcába igazította, sárgarépával a kezében, valami ürüggyel beállított. Ha meg nem talált valamit ki, akkor a tollból kirázta a tintát. Igaz, nagyon szerelmes volt Jutkába, de nem csak ez volt az oka hogy a boltot szemügyre vette. A pult mögött egy szekrény álldogált, rajta egy nagy lakattal – ez érdekelte legjobban. Sokszor átjárt oda, tollal a kezében.

– Tán könyvet írsz?- kérdezte Jutka

– Regényt – nevetve villogtatta fogát – kell egy sárgarépa? – nyújtott egyet a lánynak. – A tollat kéne megint megtölteni.

– Kösz – vette el a sárgarépát. – Apa most nincs itthon, de hagyd itt a tollat, majd megtölti, ha haza jön. Gyere át délután!

– Amúgy hallottad, hogy betörték Karcsiékhoz?

– Igen, a cserepeket szedték le, a tetőn át mentek be és ott is mentek el.

– Nem lehet tudni mit vittek magukkal.

– Úgyis hazudnak. Kezét csókolom – a leány gyorsan fordult a megérkező vevőhöz.

Zsigmond felhúzta dús fekete szemöldökét és gondolkozott. Mikor ő gondolkozott, az idő megállt. Ha törik, ha szakad, megszerzi Jutkát! Ehhez pedig pénz kell. Az a szekrény a pult mögött, csak is arany lehet benne, vagy valami értékes cucc. Miért lenne más okból az a nagy lakat rajta? Különben is egy zsidó nem csibész, ezt mindenki tudja. Így érvelt Zsigmond, mikor elhatározta, hogy kirabolja a kis boltot. Az elhatározás után még sűrűbben járt oda, hogy jobban szemügyre vegye az üzletet.

Ha öreg Jákob volt a boltban, mely inkább késő délután vagy este volt, akkor főleg idős emberek mentek ki és be, de gyorsan, még a villamost is elérték, amiről éppen leszálltak. Kicsi volt az üzlethelyiség. Ha négy-nél többen voltak, már oxigénhiány volt. Gyanús volt, hogy nem pálinkát árul-e az öreg, de ezt a gondolatot elhessegette magától, mivel annak szaga lett volna. Mégis, valamit csak gyömszőltek kabátjuk zsebébe... Kíváncsi volt, mi lehet, de nem tudott rájönni. Az utcára nyíló ablak kicsi volt, meg volt rajta három vasrúd, melyet el kellett volna fűrészelni – gondolta Zsigmond – vagy kifeszíteni, vagy épp a csavarokat kiszedni. Bajos volt ez az egész dolog. Háttal állt és meg is próbálta a csavarokat kicsavarni. Nem látott, csak érezte, hogy mit is csinál. Felvidult, mert ez jó lehetőség volt, de az egész terv fuccsba ment a macska miatt.

A nagy kandúrnak beszorult a feje a kerítésbe, melyen át akarta préselni magát. Ha ez nem lett volna elég, a szomszéd asszony püfölte egy seprűvel a kerítés túl oldalán. A fiú nem szerette a macskákat, de ez még őt is ki hozta a sodrából.

– Hagyja már abba! – mondta erélyesen, és mikor ilyen hangon beszélt Zsigmond, mindenki odafigyelt. Nem azért mert híre lett volna, hogy verekedős – hisz még a légynek sem tudott ártani, inkább bedugta a fülét, hogy ne hallja a zümmögését, vagy kinyitotta az ablakot és kiengette –, de olyan vállalai voltak meg izmai, hogy mikor azok meg feszültek, mintha Herkules kelt volna életre.

Most, hogy a szegény macskát beszorítva látta, eszébe jutott az ablak. Meg kell mérni az ablakot, hogy egyáltalán befér-e rajta. A macska végre kiszabadult és mint akit puskából lőttek ki, rohant át az udvaron, át a kerítésen, otthagya Zsigmondot emésztő gondolataival. Sötét volt, mikor mérőszalaggal a kezében az utcára, az ablakhoz merészkedett. Méregette magát meg az ablakot is nem is egyszer, mire rájött, hogy azon az ablakon, ha netán be tudna jutni, akkor is csak félig, és úgy jár, mint a kandúr, ha nem rosszabbul...

A tető volt a másik terve. Be is ment a boltba, Jutkával sokáig el is beszélgetett, közben szemügyre vette a lépcsőt, mely az emeletre vezetett. Mellette egy ajtó a kertre nyílt, a menekülés lehetősége tehát megvolt. De hogy jut fel a tetőre? Jól megnézte Karcsiék házát, és kibogozta, hogy egy másik tetőről jutottak el oda. Ő még olyan létrát nem látott, ami oda felnyúlt volna. Át kell törni a tetőt, zaj nélkül lejutni a boltba, úgy, hogy az öreg Jákob meg ne hallja, mert mindig otthon van...Csak okos gyerek volt ez a Zsigmond, nemhiába járta ki az 'oskolát' kitűnő eredménnyel.

A kis írószerbolt még vasárnap estefelé is nyitva volt, mikor a villamos megállt. Jákob már az ajtót nyitotta, haja szerteszéjjel, a nagy kampos orrán egy pápaszemüveg lógott, egy-két ember besurrant, meg gyorsan ki is, hogy elkapják ugyanazt a villamost. Az gyötörte legjobban, hogy mi volt ez a nagy üzlet, mert ennyi idő alatt egy tollat nem lehetett megtölteni. Lehet, hogy azzal a sok arannyal volt kapcsolatban az egész, vagy valami ékszerekkel?

– Szégyellj el magadat! Szegény anyádnak most már alig segítesz – így fogadta fiát szegény anyukája.

– De Édesanyám, nekem is van életem!

– Olyan vagy, mint az apád – válaszolta és el is mondta mindenkinek, hogy milyen semmirekellő fia van.

– Biztos szerelmes – vigasztalták az asszonyt, de mindhiába.

Mivel nem segített az anyjának a gombaszedés elmaradt, az ibolyák hiába nyíltak, a harangvirágból sem lett semmi, így sovány lett a pénztárca. Nem volt mit eladni, néha meg hiába állt ott a Köztemető kapujánál, nem volt vevő. Pedig sok időbe került az árut beszerezni. Sokan voltak, mikor letették azt a pár szál silány virágot. Órákig imádkoztak – hiába, sok volt a bűn – utána meg már késő is volt, már lopni sem volt érdemes.

– Alig látlak mostanában – mondta Jutka sértődve – tán befejezted a könyved?

– Milyen könyvet? – Zsigmond meglepődött.

– A regényt.

– Ja, azt! Csak az utolsó fejezet hiányzik – mondta fapofával. Itt fegyveres rablás lesz, gondolta.

Ez okozta a legnagyobb gondot. Most sajnálta, hogy nem tanult meg egy kicsit oroszul, mert tőlük biztos eredményre jutott volna a fegyver

kapcsán. Úgyhogy bunkósbot lett a vége. Csinált is egyet. Olyat, mely a nagyapjának is volt egyszer: kis rövid bot, nagy bunkóval a végén, ami szépen befért a kabátja alá, amit belül ki is vágott erre az alkalomra.

A terv az volt, hogy olyan hat óra tájban mikor a villamos megáll, valaki biztosan most is kiszáll belőle és bemegy a boltba. Addig ő nyugodtan vár a túloldalon, akkor gyorsan átsiet, meglapul a fal mellett. Mikor az illető kijön és mielőtt az öreg bezárná az ajtót, a lábát az ajtónyílásba teszi. Az ajtón belőli az öreget, fejbe kólintja, a pulthoz támasztja, a lákatot leveri és a lábát, melyben az arany van felkapja, és a hátsó ajtón távozik. Hogy onnan hova tovább, azt nem tudta, mivel még soha sem volt hátul az udvarban. A fő cél az volt, hogy minden menjen simán, csendben, nehogy Jutka észrevegye. Ez volt a nagy terv, de Murphy törvénye – miszerint ha valami el tud romlani, el is romlik – ebben az esetben is működött.

Ezen a nevezetes vasárnapon türelmesen várt a túloldalon. Villamos rendesen jött is, meg is állt, két ember leszállt. Az egyik a bolthoz sietett, Jákob már a nyitott ajtónál várta. Zsigmond átsétált az úton s mielőtt a falhoz lapult volna, az illető ki is jött és Jákob kitárta az ajtót még jobban.

– Gyere be – mosolygott az öreg – felment az ára, most már kettő ötven darabja, de még így is olcsó. A másiknak meg öt forint darabja – mondta. Zsigmond majdnem elájult! A kis szekrény tárva nyitva. A polcokon sok kis ponyvaregény szépen egymásra rakva. Csak öt forintja volt, így csak kettőt vett belőle.

A ponyvaregények a vadnyugatról szóltak, marhacsordákról meg a fegyverforgató legényekről, a cowboyokról. El is képzelte magát: két Colt az oldalán, kicsapja a lengőajtóját a kocsmának, és néma csend...

– Na mi van?

– Na mi van?

Farkas szemet néztek egymással. Tüzet okádó fegyverek, és ott ő az egyedüli Fenegyerek.

El is határozta, hogy felhagy mindenféle rablási tervvel. Elfelejtí Jutkát és kimegy Amerikába, cowboy lesz. De mielőtt elmegy, szerez öt forintot és visszamegy abba a rohadt kis boltba. Muszáj kiderítenie, hogy mi van abban aminek darabja öt forint?!

Mohos

Fiatal koromban Polgár felé jártam, üres zsebbel, kínzó éhességgel. Tarisznyámban a tegnapelőtti kenyér morzsája, hátamon egy kopott tok, benne összes vagyonom. A remény meg az árnyékom biztatott, hogy nem vagyok egyedül. Egy nádfedelű öreg házból halvány fény szivárgott ki, nem lehetett kivenni a nevét csak azt, hogy Csárda. Mivel már balszerencsém régen üldözött, gondoltam ennél rosszabb csak nem lehet. Bementem. Az egyik asztal mellett kopott nagykabátban egy öregember ült, a kocsmáros a poharakat törölgette egy koszos rongyba, fel sem nézett.

– Egy pohár bort?- kérdezte az öreg, ahogy elmentem mellette. – Laticám, még egy pohár! – kiáltotta.

– Ülj már le fiam, hisz majdnem összeesel! – Térdére csapta két kezét, megpördítve bajuszát, ráncos arca vigyorgásba nyúlt, a svájci sapkát hegyén szemébe húzta.

– Jó estét! – mondtam, kezet nyújtva. – Adjon Isten.

– Adjon Isten neked is fiam, de nem úgy nézel ki, mintha jó estét adott volna.

– Az igazat megvallva... – hebegtem.

– Igyál már! – teletöltötte a poharat, melyet a kocsmáros csak úgy lecsapott az asztalra.

– Nem láttalak még errefelé, hova-hova?

– Hosszú... – próbáltam kortyolás közben mondani.

– Ez meg mi a csoda, tán tele van pénzel?- kérdezte, kezébe véve az öreg tokot.

– Csak egy öreg hegedű, Nagyapámtól.

– Na mutasd!

A tokot már fel is pattintotta, én meg a poharat meghúztam. Mielőtt még a vállára vette volna a hegedűt, a poharamat megint csordulásig töltötte.

– Még egy üveg! – kiáltotta. Megszólaltatta azokat a húrokat, ahogy csak egy Primás tudja. Ráncos keze vibrált, egy régi ősi dallam kelt életre, a szája mozgott, de a hang csak a hegedűből ömlött, én meg ittam.

– Tudod mit fiascám? – a vonó megállt kezében. – Csak három kincs van ebben a világban. Csak három van belőle. Egy öreg kutya, ez a tokaji – emelte az üveget magasra – meg a kisgyermek. Honnan szedted ezt a jószágot? Régi ez a hegedű.

– Nagyapámtól örökölt. Mikor Ő a vonót húzta, még a cigány vajda is sírva fakadt.

– Hát igen, ilyet már nem tudnak csinálni, egy igazi műkincs. De az a három melyről beszél: az egyik egy öreg kutya. – kezében megállt a pohár.

– Gyere ide Mohos! – intett a levegőbe, az ajtót meg a szél ki nyitotta.

– Jó kutya vagy, ne morogj már. Ül! Hidd el nekem, egy kutyanál hűségesebb társad nem lehet! – Simogatta a levegőt maga mellett, kacsintott reám.

– A másik ez a tokaji, ebből a borból nem ihatok eleget. Egy pohár ebből megennyhit még egy köszívet is.

Csordulásig öntötte a poharamat, megint kiáltott a kocsmárosnak az üveget magasra emelve, a vonó megint belemarkolt a húrokba, keservesen szólt valami régi nóta.

– A harmadik kincs ebben a világban a kisgyermek! Mielőtt megtanulnak gyűlölni. Azok a nagy szemek, tiszta lelkek, mikor még hisznek mindenben. Tudnánk mi úgy hinni? Mohos ne ugrálj már, na most mit ugatsz? Hisz ez egy jó barát. Jó kutya, ül!- kiáltotta.

Megsimogatva az üres levegőt maga mellett, megint rám kacsintott, a pohár megint tele lett, hát én erre nem tudtam mondani semmit, csak hallgattam az öregembert. A fején félre tolta a sapkát, az ősz hajszála kikandikáltak alóla, kabátjának a szakadt könyökénél a bélés kint lógott. Fekete dús szemöldöke alatt a szemei az én tekintetembe fűródtak.

– Látod ezt a kutyát? Gyönyörű fehér, nemde? Hátán az a zöld csík, mint a kővön vagy a fán a moha, ezért is neveztem el Mohosnak. Egy-szer még az életemet is megmentette!

Az üvegek sorakoztak egymás után. Én meg hallgattam egy régi történetet. Beszélt a kutyájáról, közben az üres levegőt simogatta. Mesélt azokról az időkről, mikor juhász volt. Mikor még a Tisza igazából kanyargott. A csillagokról, meg hogy a szabad ég alatt élni milyen jó volt. Én ittam és hallgattam szegényt, akit az öregség kicsit megbolondított.

– Na ennyi elég, kifele te rosszcsont! – kiáltott – Mohos kifelé!

Az ajtót megint kinyitotta a szél, majd hatalmas zajjal be is csapódott. A kocsmáros meg én csak egymásra nézve csóváltuk fejünket. Mikor még egy üveget tett le az asztalra, nem tiltakoztam. Megszólalt megint Nagypám hegedűje s mintha egy pillanatra őt láttam volna, kezében a vonó, arcán peregetek a könnyek – éppúgy, mint most az öregnek a rancos arcán. Régi szép emlékek...

Évek múltán jártam arrafelé ismét, mikor már a szerencsétlenség elhagyott és komoly pályára léptem. Ki tudja, talán nosztalgia ösztönzött, hogy bemenjek az újra kifestett Paripa Csárdába. Megsimogattam a két lovat, melyek a kerítésen átdugták fejüket. Belül a helyiség megváltozott, műanyag székek árválkodtak üresen, de a kocsmáros ugyanaz volt, csak sokkal öregebb. Ki tudja, talán már tulajdonos is lehetett. Egy-két pohár után elbeszélgettünk, nem is olyan keveset.

– Évekkel ezelőtt erre jártam. Akkor volt itt egy öregember. Istenesen leitatott, kicsit bolond volt, állandóan a levegőt simogatta.

– Árpi bácsi meg Mohos? Emlékszek rá, meghalt tán két éve. Érdekes egy ember volt, néha még a szívbajt is rám hozta. Egyszer mondtam neki: hallja Árpi bátyám, ivott mára már eleget! Mondja Ő: Mohos beszélj csak vele... Itt dögöljek meg ebben a pillanatban, ha nem igaz: a következő pillanatban valami belém kapaszkodott és elszakadt a nadrágom. Nem is ellenkeztem vele többet. Borsódzott a hátam sokáig, mikor ok nélkül kinyílt az ajtó.

– Emlékszem azt mondta: csak három kincs van ebben a világban, egy kutya, a tokaji bor meg a kisgyermek.

– Azt mindenkinek elmondta. A története valahogy úgy szólt, hogy át akart menni a Tiszán, mikor az új komp megindult. Szegény hülye nem ért oda időbe, belekapaszkodott a hátuljába, de belecsúszott a vízbe. A Tisza meg magával ragadta. Mikor előkerült esküdött rá, hogy a kutyája, Mohos húzta ki. Persze mindenki csak nevetett rajta, mivel az a kutya évekkel előtte elpusztult.

– Igen, igen, nekem is mesélt róla. Hatalmas fehér állat, a hátán meg zöld szőrök.

– Muszáj átmennem a túlsó partra valahogy – mondtam később.

– Hát ez nem valami jó ötlet, zajlik a Tisza!

– Feltétlenül át kell jutnom a túloldalra, élet-halál kérdése.

Nem firtatta az okot, csak a fejét csóválta.

– Nem is tudom, talán Egri átvisz, most vett egy alumínium csónakot, még motor is van rajta – hiába, na, változnak az idők. Vagy megvárod a reggelt, van üres szoba.

Mondtam neki, hogy az már nekem késő. Mikor megtaláltam Egrit, hallani sem akart róla, hogy átvigyen, de a pénz beszél, az mindent megold.

A Tisza tényleg dühös volt, verte azt a kis csónakot mintha papírból lett volna. Nem emlékszem pontosan, hogy hogyan történt – egyik pillanatban a hullámok csaptak a szemembe, a másokban meg már a víz csapódott össze felettem. Merültem lefele a kavargó mélybe, míg valami vagy valaki megfogta a kabátomat a nyakam felett és kihúzott a partra. A holdfényben ott állt egy hatalmas fehér kutya, egy sötét csíkkal a hátán,.Akaratom ellenére kiáltottam: Mohos!

– Mohos gyere ide! – Odajött, megnyalta az arcom, megcsóválta nagy fejét és eltűnt a sötétben. Dicsértek is, de menyire, hogy milyen jó úszó vagyok, hihetetlen, hogy nagykabátban is elértem a partot. Egri Pált meg soha nem találták meg. Hallgattam, mint a sír, hisz úgy sem hitték volna el, hogy hogyan kerültem a partra.

Csak három kincs van ebben a világban. Az egyik egy kutya. Na de mindegy, hisz oly rég volt mindez.

– Mohos! Mohos gyere már ide, te csibész! Ne ugass már! Jó kutya! Te jó kutya vagy.

– Vuf, vuf, vuf.

Zsatkovics Edit

1951.február 8-án születtem a Vízöntő havában. Talán szüleim korai elvesztése miatt kezdtem el írni nagykorúságom kezdetén. Bölcsész végzettségű vagyok. Voltam orvosírnok, egészségnevelő, közművelődés-szervező, újságíró, tudományos segédmunkatárs, könyvtáros. Pályámat szociális munkával zártam. Előnyugdíjas vagyok.

Írásaimat több ifjúsági és üzemi (időközben már megszűnt) lap közölte. 30 éves voltam, amikor egy összeállt verseskötetemet visszautasítottak. Bár akkor úgy éreztem, „meghaltak a mesék bennem...”, mégis 1998-ban az Alterra Kiadó antológiájában publikáltam.

Azóta sem „adom fel”: házasságban élek, gyermekeink felnőttek. Mindketten élettudományt választottak hivatásul. 2008-ban több verspályázatomat antológiákba szerkesztették. (Accordia Kiadó, BG.71 kiadó, Univerzum Művészei, Garbo Kiadó, Napút folyóirat). Úgy érzem, továbbra is lenne közlendőm, a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

Mára is...

megszövegették a pókuraságok és asszonyságok összeköttetéseiket és velük együtt a pincében vagy padláson rohadnivaló, széllel kisüvitendő rongyos céljaikat,

kiéheztek a kullancsok, a tetvek de a poloskák sem tágitottak védencek
mellől, míg le nem fordultak jóllakottan felpuffadva gazdaállatukról
mára is

neurotikusan vibráltak átlátszó hazugságaikkal a szitakötők,
megcsalták tarka pillangók régi szeretőjüket,
elejtették piszkukat a jól bevált, betanított házilegyek,
mézes volt a násza a méhkirálynőknek a királyfiakkal,

mára is

kiürítették söröskancsóikból a letűnt vivátokat felszarvazott szarvasbo-
garak,

betakarították pipogya hangyácskák kenyérmorzsáikat,
elcsivítették fecskepapák fiókáiknak okulásul Ikarosz történetét,

mára is

pimaszul függetlenek, önfeledtek lettek a sárgarigók, fülemülék, kakuk-
kok, pacsirták,

s boldog öntudatlanságban dúdolták maguk fabrikálta dalocskáikat
új kalandra éhesen íveltek ismeretlen utakra megismerésre vágyó éhes
vadkacsák,

paksamétáikba burkolóztak aszkéta, titkokat ismerő tudor baglyok
cifrálkodva riszálták magukat páva és fácsnőlygek vihogó csirkékkel,
belesüllyesztettek valami hasznosat mára is fontoskodó, jólfészült szar-
kák aktatáskájukba,

szajkók és a papagájok beültek monstre értekezleteikre strucc-tárgyaló-
partnereikkel,

mámorban fulladoztak boldog sirályok tenger korbácsolta hullámoktól,
magas sziklák ölétől,

csámcsogtak héják és karvalyok széttépett galambfoszlányok vérpettyei
felett tépőcsőrükben és karmaikban
kielégületlen birtoklási vágygal,

mára is

mertek rút kiskacsából lett fehér karcsú hattyúk
egy szépet álmodni.

Nyárváró haikuk

tűzmadár anya
táltosfiát siratja
napisten nászán

talán út leszek
talán holt, talán sehol?
végül is semmi?

talán árnylélek
lehetnék napkeltére
fény pirkadatra

bíboréjú vágy
álomvilág szárnyait
lekaszabolta

csodálkozó nap
fehérvérű cseppet izzik
kihűlt utakon

fényben hunyorgok
zarándoklatra készül
bús főnixtestem

egyetlen nap volt
csak a feloldozásig
mégis bűnös vagy!

csillámló fények
vakító napkitörés
árnyék nem fázik

jégszilánkos út
vérlucskos el camino
sikoltó sirály

nap, ne kelj fel
koraszülött hajnalod
cirógathatod

nap megégettél!
szülhettem sámánfiút
fény megigéztél

Apámhoz

éjfél szemű farkaskölyök és medvebocs lányod voltam
fürtösfejű furulyával, asszonykezü gordonkával
vízszikrák csobogó hangjával
legöblösebb dúvadok
legduhajabb nótájával
sírok érted

kicsi kalitkában táncoslábacs kájú madárkád
suta dób-dobbanásával
messzi bércek visszhangjával
keserédes tárogatójával

síratlak apám

vándorbotod hangszerem
darócruhád hangjegyem,
felrántom lyukas sarud,
félbemaradt dalaidra
gyermekeim tanítgatom

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

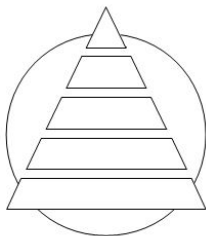
Három éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek. A kemény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában. Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni? Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2011 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verselo59@gmail.com címre.

INFO-SZPONZOR KFT.

Az álom nem képzelet, hanem a valóság más nézőpontból.

Cégünk filozófiája, hogy a problémák, feladatok tökéletes megoldása csak akkor lehetséges, ha a megrendelővel szorosan együttműködve, az igényeit szem előtt tartva dolgozunk. Az ilyen tevékenység után mind a két fél nyertes.

Partnereink megkapják azt a megoldást, ami a legjobban elégíti ki igényeiket, szolgálja további tevékenységüket, segíti munkájukat. Mi pedig a jól végzett munka után érzett elégedettségen túl megkapjuk a folytatáshoz szükséges ellenszolgáltatást.

Fő területeink:

- Könyvkiadás, szerkesztés, nyomdai előkészítés.
- Informatikai és egyéb szolgáltatás, tanácsadás.
- Műszaki és egyéb oktatás.
- Weboldalak készítése, üzemeltetése, webadminisztráció.
- Információ- és adatfeldolgozás, hírügynökségi tevékenység.
- Cégarculat kialakítási, kommunikációs tanácsadás.

Weboldal: <http://infoszponzor.gportal.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

ISBN 978-963-08-1735-6

